

संस्कृतश्रीः

पाठमाला - ६

ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ரீ :

பாடமாலா - 6

Published by

SAMSKRIT EDUCATION SOCIETY [REGD.]

Head Office :

148-150, Luz Church Road,
Chennai-600 004.

Phone : 2 497 11 01.

Admn. Office :

283, T.T.K. Road,
Chennai - 600 018.

Vth Edition]

2003

[Rs. 25-00

ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ரீ பத்திரிகை பாடமாலா

மொழிப்பயிற்சி மிக எளிதானது. கருத்துடன் ஊன்றிப்பயிலத் தொடங்கினால். ஓராண்டிற்குள் மொழி வசப்படத் தொடங்கும். பிறகு மொழியிலுள்ள சிறிதும் பெரிதுமான நூல்களை படித்துப் பழகப்பழக மொழி நன்கு வசப்பட்டுவிடுகிறது. மொழியின் இலக்கணமும் கற்பதற்கு எளிதே. தொடர்ந்து கருத்துடன் ஊன்றி ஈடுபடுவதே இதற்கான ஒரே உபாயம். நாம் நன்கு அறிந்த மொழி ஒன்றின் உதவி கொண்டு வேற்று மொழி கற்பதும் மிக எளிது. அந்தந்த மொழியின் தனிச் சிறப்பும் பழகப் பழகத்தானே புரியும். இதைக் கருத்தில் கொண்டே தமிழின் மூலம் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைக் கற்பதற்கு உதவுவது என்ற நோக்குடன் 1977ல் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்ரீ ஜயேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் நல்லாசியுடன் ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ரீ துவங்கப் பெற்றது.

பத்திரிகை மூலம் போதித்துத் தபால் மூலம் பயிற்சியில் உதவுவதானது. நேர்முகமாக வகுப்பறைகளில் போதிப்பது போல், எளிதாக அமைய வேண்டுமென்ற கருத்துடன் முயன்றதில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளோம். தொடர்ந்து இப்பத்திரிகையின் வாசகர் வட்டம் பெருகிவருகிறது.

ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் பாடங்களுடன் எளிய சிறிய சிறந்த கட்டுரைகள், ஸம்பாஷணைகள், சிறு நாடகங்கள், மற்றும் செய்யுள்கள், ஸ்தோத்திரங்கள் இவைகளும் இடம் பெற்று வருகின்றன. அவை வாசகர்களுக்கு இலக்கியங்களில் ஈடுபாட்டை வளர்க்க உதவுகின்றன.

ஸம்ஸ்க்ருத எழுத்துப்பயிற்சி முதல் உயர்ந்த காவியப் பகுதிகள் வரை எளிய முறையில் பாடங்கள் வரிசையாக அமைக்கப் பெற்று ஸம்ஸ்க்ருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு பாடத்தின் இறுதியில் அமைந்த பயிற்சிகளை வாசகர்கள் எழுதி எங்களுக்கு அனுப்பித் திருத்தப் பெற்று திரும்பப் பெறுகிறார்கள்.

संस्कृतश्रीः पाठमाला - ६

ஸம்ஸ்கிருதபுரி-பாடமாலா - 6

ज्ञानानन्दमयं देवं निर्मलस्फटिकाकृतिम् ।

आधारं सर्वविद्यानां हयग्रीवमुपास्महे ॥

प्रथमः पाठः - பாடம் 1

यशोदाकिशोरः (१)

सुधासिंधोः मथनेन सुधा सम्पन्ना । अमरबृन्दः तां पीत्वा नितरां
तृप्तिमगमत् । कृष्णो बदति साऽपि सुधा न सुखदा, ब्रजराज्ञ्या यशोदायाः
स्तन्यपीयूषे पीते इति । स बालः यशोदास्तन्यपायी तदेकरतः कदापि तत्र
अलम्बुद्धिं नावहत् । यशोदाया अङ्गे कृष्णः । तस्याः स्तनात् वात्सल्यसुधा
स्रवति स्तन्यमिषेण । अरुणाधरयोः मध्ये जननीस्तनाग्रं कुर्वन् गूं गूं
कूजनपुरस्सरं दुग्धं पिबति । पीयमाने पीयमाने अस्य क्षुधा वर्धते । पिपासा,
ततोऽदम्या लालसता चेति विचित्रां बालदशां यशोदा प्रेक्षते ।

तस्य क्षुधानिवृत्तयै गोर्मधुरं क्षीरं सा रक्षितवती । बालकं
स्तनाग्रलम्बिनमादायैव कथञ्चित् सा क्षीरभाण्डं चुर्लीं आरोप्य अदीपयत् ।
पुनः क्वचित् विश्रान्ता बालं स्तन्यं अपाययत् । तावता चेटी आगच्छत् सद्यो
जातं दधि भाण्डपूर्णमादाय । यशोदायाः पुरतस्तत् निक्षिप्तवती । गोः क्षीरं
दधिभूतं, उपरि क्षीरस्य लघावग्नौ अभिपक्वस्य सन्तानिका घनीभूता ईषद्
हारिद्रवर्णा दधि आवृण्वती दृश्यते । नवनीतं हव्यङ्गवीनं लभ्येत सुस्वादु । ततः
तस्याः दधिनिर्मन्थने उत्पन्ना श्रद्धा ।

क्षणं बालं भूमौ विसृज्य, सा पृथुकटितटे क्षौमं वासः सम्यक् सूत्रेण
नहति । बालवत्सापि सा अतीतमध्यमवयस्का । पुत्रं पुरस्स्थं पश्यन्ती दधि
मध्नाति । पुत्रदर्शनेनेव प्रसृतं स्तन्यं वासः क्लेदयति । ईषत् विलज्जिता मथनाय
रज्जुं इतस्ततः आकर्षति । स्विन्नं वक्त्रं श्रमेण । कचान्तर्निहिता मालतीमाला
मथनमनु चलतः शिरसो गलति ।

கடினபதவுரை: சுபாசிந்நு: பாற்கடல் அமரவூந்: தேவர் கூட்டம்
பியூப் அமுதம் ஈகரத: ஒன்றிலேயே நாட்டமுள்ளவன் அலம்பூந்:
போதுமென்ற எண்ணம் ஸ்தந்யமிஷேண முலைப்பால் என்ற
வியாஜத்தில் அரூண சிவந்த பியமானே பியமானே குடிக்கக்குடிக்க அடம்யா
லாலசதா அடக்க முடியாத ஆவல் சூலி அடுப்பு டிபயதி கொளுத்தி
விடுகிறாள் பாயயதி குடிக்கச் செய்கிறாள் நிஷிஸவதி வைத்தாள்
லபு: அக்ரி: லேசான தி ஸந்தானிகா ஏடு அவூஷவதி மறைப்பதாக
ஹ்யூவீன புதுநெய் நிர்மந்யந் கடைதல் பூது பெரிய ஷுமீம் வாச:
பட்டாடை நஹதி கட்டிக்கொள்கிறாள் அதிதமப்யமவயஸ்கா
நடுவயதைக் கடந்தவள் லேதயதி நனைக்கிறது ரஜ்: கயிறு ஸ்விந்

வியர்த்து விட்டது कचाः கேசங்கள் அலசः சோம்பியிருக்கின்ற
मन्यानः மத்து बोधः உணர்வு मोटयन् முறித்துக் கொண்டு मार्जन्
துடைத்துக் கொண்டு जागर्ति விழித்துக் கொள்கிறான். उदियात्
வெளிக்கிளம்பும் व्यग्रा முனைந்தவளாக अन्वमन्यत அனுமதித்தாள்
शुधा-दैन्यं பசிக்களைப்பு भ्राम्यामि உழைக்கிறேன், பாடுபடுகிறேன்
सेहे பொறுத்துக் கொண்டது उत्पुलं கொதித்துப்பொங்கியது क्षपणं
அனைதல் விடாது பாதி எரிந்தது, கருகியது.

பயிற்சி - ஸமாஸமடைந்த சொற்களைப் பிரித்து விக்ரஹ
வாக்யம் எழுதவும். பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறவும்.
ஸந்தி சேர்ந்துள்ளதைப் பிரித்தும் சேராததைச் சேர்த்தும் எழுதி
ஸந்தியின் பெயர் எழுதவும்.

द्वितीयः पाठः - பாடம் 2

उपपदविभक्तयः - உபபதவிபக்திகள்

(२) द्वितीया विभक्तिः

பாடமாலா - 1ல் प्रथमा முதல் सम्बोधनप्रथमा வரை வேற்று
மைகளைப்பற்றிப் படித்தோம். அவற்றை காரகவிபக்திகள்
என்பர். कर्तृ, कर्म, करण, सम्प्रदान, अपादान, सम्बन्ध, अधिकरण
என்று காரகவிபக்திகள் 7 வகைப்படும். ஸம்போதனபிரதமா कर्तृ
காரக த்தின் உட்பிரிவேயாகும்.

குறிப்பிட்ட பதங்களையோ அவ்யயங்களையோ, குறிப்பிட்ட
தாதுக்களையோ உபயோகிக்கும்போது அவைகளுடன் சேர்ந்த
சொற்கள் குறிப்பிட்ட வேற்றுமைகளைத் தழுவும் என்ற அமைப்பை
उपपदविभक्तिः என்பர். 2-ம் வேற்றுமை முதல் 7-ம் வேற்றுமை வரை
வரிசையாக உபபதவிபக்தியின் முக்கிய உதாரணங்களைக்
கற்போம்.

கீழே கொடுக்கப்பட்ட அவ்யயங்கள் அல்லது
உபஸர்கங்கள் உபயோகப்படும்போது அவற்றுடன் இணையும்
பதங்கள் இரண்டாம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

१. उभयतः இருபுறத்திலும்.

(क) कावेरी उभयतः उर्वराणि क्षेत्राणि सन्ति ।

காவேரியின் இருபக்கங்களிலும் செழுமைமிக்க வயல்கள் உள்ளன.

(ख) रेलमार्गमुभयतः तन्त्रीस्तम्भाः (தந்திக்கம்பங்கள்) सन्ति ।

(ग) राजवीथीमुभयतः धनिकानां प्रासादाः सन्ति ।

२. सर्वतः எல்லா பக்கங்களிலும்

(क) कृष्णं सर्वतः गोपिकाः अतिष्ठन् ।

(ख) संस्कृतं लोकोत्तरा भाषा इति वार्ता भारतं सर्वतः प्रसरति ।

३. अभितः/परितः சுற்றிலும்

(क) चन्द्रं परितः तमोवलयं दृश्यते । तस्य परिवेष इति नाम ।

சந்திரனைச் சுற்றிலும் இருள் வளையம் காணப் படுகிறது. அதற்கு 'பரிவேஷம்' என்று பெயர்.

(ख) देवालयं परितः प्राकारः वर्तते ।

(ग) पुष्करिणीं अभितः/परितः सोपानबन्धः वर्तते ।

४. समया/निकषा அருகில்

(क) ग्रामं समया महापथः (பெருவழிச் சாலை) गच्छति ।

(ख) तडागं निकषा एकः मठः वर्तते

(ग) वत्सः मातरं समया/निकषा तिष्ठति ।

५. उपर्युपरि மேலேமேலே

(क) विमानं गगनं उपर्युपरि गत्वा तिरोभवति ।

(ख) नगारोहाः हिमालयं उपर्युपरि आरोहन्ति ।

(ग) भूलोकं उपर्युपरि भुवः सुवः महः जनः तपः सत्यं इति षट् लोकाः सन्ति इति प्राचीना वदन्ति ।

6. அதோடத: கடுத கடுத

(க) மஸ்தகம் அதோடத: தூரிவா க்ரோட: துடரம் கட்டி: ஁ரூ தானுநி தஹே ஸாடூ இத்யஜ்ஞானி ஸந்தி ।

(ஃ) தூலோகம் அதோடத: அதல: திதல: ஸுதல: ரஸாதல: தலாதல: மஹாதல: ஸாதால: இதி ஸஸ லோகா: ஸந்தி ।

(க) மேதமணடலமதோடத: தூமே: அகர்ஷணதாதி: அதிகா ।

7. அந்தரா தடுவே

(க) காதேரி கோல்டம் தான்தரா தூரி஁க்சேத்ரம் தர்தி ।

(ஃ) திமாலயம் திந்த்யம் தான்தரா அரிதர்த: அஸ்தி ।

(க) தோதிகா தோதிகா அந்தரா மாதவ:, மாதவம் மாதவம் த அந்தரா தோதிகா ।

கோதிகுதும் கோதிகுதும் தடுவே கண்ணன் - கண்ணனுதும் கண்ணனுதும் தடுவே கோதிகை.

8. அந்தரேண - திநா அன்றி, அல்லாமல், ததிர.

(க) ராமமந்தரேண மாரிதம் ஹ்துந் ந அந்த: ஸமர்த: ।

(ஃ) த்ததம் மஹாஸுரம் அந்தரேண ந கோதஸி தாரதம் ததேதுந் ஸமர்த: இதி ஸடா தநா: ததந்தி ।

(க) தூத்டிமந்தரேண ஸஸ்தானி ந தூரோஹந்தி ।

9. அநு திந்ஞல், ஁ட்டி, காரணமாய்.

(க) திகித்சாமநு ரோக: தாம்தி ।

(ஃ) தூதூதா தூத்டிமநு ஸர்வத்ர தூதூதவ: ।

(க) தூதூதூதவமநு தேதாலதே மஹான் ஸம்மர்த: ।

10. திக் தூ (தவசைச்சொல்)

(க) திக் தூதா க்ரூததூதம் ।

செய்தந்ந்ரி கோன்ற தீ தவசைச்சுரிததவன்

(ख) धिक् त्वां परदाररतम् ।

அயல்மனைவிநாட்டமுள்ள நீ வசைக்குரியவன்.

(ग) धिगस्मान् स्वामिकार्यघातकान् ।

எஜமானனின் கார்யத்தைக் கெடுத்த நாம் வசைக்கு ஆளானவர்கள்.

கடினபதவுரை: उर्वरं செழுமைமிக்க प्रासादः மாளிகை पुष्करिणी திருக்குளம் सोपानबन्धः படிக்கட்டுவत्स: கன்று, குழந்தை नगारोहः மலையேறுபவன் मस्तकः தலைக் கோடு: மார்பு कटि: இடுப்பு ऊरु: துடை जानु: முழங்கால் जङ्घा கணுக்கால் वृष्टि: மழை शाम्यति தணிகிறது उपप्लवः குழப்பம் जनसम्मर्दः ஜனநெருக்கம்.

பயிற்சி : ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்கவும்.

1. கார்த்திகை தீபோத்ஸவத்தையொட்டி திருவண்ணாமலையில் மக்கள் கூட்டம் அதிகம் (அநு)

2. மஹாமண்டபத்தின் துவாரத்திற்கு இருபுறமும் துவாரபாலகர்கள் நிற்கின்றனர். (उभयतः)

3. முருகனுக்கு இருபுறமும் வள்ளியும் தேவஸேனையும் நிற்கின்றனர். (उभयतः)

4. தோட்டத்தின் எல்லா புறத்திலும் வேலி உள்ளது.
(अभितः/परितः)

5. தலைவரைச் சுற்றித் தொண்டர்கள் நிற்கின்றனர்.
(अभितः/परितः)

6. புற்றுக்கு அருகே செல்லாதே. (समया/निकषा)

7. ஸரயூ நதி அயோத்திக்கு அருகே ஓடுகிறது
(समया/निकषा)

8. கோள் சொல்லும் அவன் வசைக்குரியவன். (धिक्)

9. மலைக்கு மேலே மேலே மூச்சுத்திணறல் உண்டாகிறது.
(उपर्युपरि)

10. கடைத்தெருவின் இருபுறமும் கடைகள் உள்ளன.
(उभयतः)

பயிற்சி : தமிழில் மொழிபெயர்க்கவும்.

१. सिंहलमभितः परितः हिन्दुमहासमुद्रः ।
२. वराटकं सर्वतः किञ्जल्काः सन्ति ।
३. पत्रालयं निकषा महान् कलहः ।
४. गृध्राः गगनमुपर्युपरि सुदूरं पतन्ति ।
५. कूपमधोऽधः प्राणवायुः नास्ति ।
६. गर्भगृहं महामण्डपं चान्तरा अर्धमण्डपः वर्तते ।
७. त्वामन्तरेण कोपि अत्र नागतः । त्वमेव चोरः ।
८. वात्यामनु पत्तने महानुपप्लवः ।
९. धिक् मां स्वामिकार्यधातकम् ।
१०. प्रकृत्या द्रवरूपं जलं शैत्यमनु तुषारः भवति ।

கடினபதவுரை: திருவண்ணாமலை அருणाச்சலக்ஷேத்ரே வேலி வृதி:
தலைவர் நேதா தொண்டர் அநுச்சர: புற்று வல்மீகம் கோள் சொல்கின்ற
பிசுன: மூச்சுத்திணறல் ஶாசவந்த: கடைத்தெரு விபளி: கடை ஆபண:
வராடக: தாமரைக்காய் கிஞ்ஜல்க: பூந்தாது, வாதுபயல், சீத்யம் குளிர்,
துஷார: பனிக்கட்டி.

तृतीयः पाठः - பாடம் 3

यशोदाकिशोरः (२)

श्यामो बालः मात्रा त्यक्तः मातरं प्रत्यैक्षत । सा कथितं उद्गच्छत् पयः
चुल्लया अवरोपयितुं अगच्छत् । सा न प्रत्यागच्छत् । बालस्य रोष आयातः ।
“क्षुधितं, ईषत् स्तन्यं पीतवन्तं, अतृप्तं त्यक्त्वा कुतो गता? कुतो मामपि तया
सह न अनयत्?” अरुणौ ओष्ठौ प्रास्फुरताम् । नेत्रयोः अश्रु उदगलत् । भ्रुकुटिः
वक्रा बभूव । स दन्तैः अधरौष्ठमदशत् । रोषपूर्णया दृष्ट्या इतस्ततः प्रैक्षत ।
दधिमथनभाण्डं अचालयत् । गुरु तत् भाण्डं न चचाल ।

इतस्ततः प्रेक्षमाणेन तेन शिलाखण्डं एकं उपलब्धम् । शिलाखण्डमाददे सः क्षिप्रम् । तेन भाण्डं प्रजहार । खन् खन् ध्वनिः उदभूत् । बालस्य भीतिः उदभूत् । माता यदि खन् खन् ध्वनिं शृणोति, शिलया भाण्डं प्रहरन्तं मां प्रेक्षते, तर्हि ताडयेत् इति । माता खन् खन् ध्वनिं न अशृणोत् । माता दुग्धस्य रक्षणे व्यग्रा आसीत् । बालस्य क्रोधो द्विगुणितो बभूव । पूर्वपिक्षया द्विगुणितेन वेगेन बालः भाण्डं शिलया अहनत् । भाण्डं छिद्रितं अभवत् । ततो दधि निस्ससार । दधि भूमौ सर्वत्र प्रसृतं अभवत् । बालः मातुः शिक्षणात् भीतः ततः अपससार ।

मन्दं मन्दं चलन् अन्यं अपवरकं भेजे । तत् नवनीतभाण्डारम् । भाण्डारद्वारे शृङ्खला न लग्ना । ततः कवाटमुद्धाट्य अन्तः प्राविशत् चोर इव । अन्तर्गतः स कवाटं पिदधे । नवनीतेन पूर्णानि भाण्डानि बहूनि तत्र आसन् । कृष्णः तानि दृष्ट्वा आनन्दितो बभूव ।

गोपी यशोदा पयः चुल्ल्या अवारोपयत् । उष्णं तत् पयः चषके आदाय बालाय दातुं दधिमथनस्थानं आगच्छत् । तत्र बालो न तया दृष्टः । दधिभाण्डं त्रुटितम् । अलिन्दे दधि सर्वत्र प्रसृतम् । दध्यमत्रकं च भग्नम् । सा अहसत् बालस्य रुष्टस्य तत् कर्म दृष्ट्वा । कियत् चातुर्यं अस्य बालस्य । नीलमणिः बालः कुत्र गतः ? सा तं अन्विष्यन्ती अपवरकात् अपवरकं गच्छन्ती बभ्राम ।

कृष्णस्य पादयोः दधि लग्नम् । कृष्णः यत्र यत्र अगच्छत् तत्र तत्र दध्ना अङ्कितं चरणचिह्नं अदृश्यत । माता तदनुसरन्ती नवनीतभाण्डारं जगाम । नवनीतभाण्डारस्य कवाटौ पिहितौ । कदाचित् भीतः कृष्णः तत्र निलीनः स्यात् । तत्र स किं करोतीति द्रष्टुं कवाटच्छिद्रेण अन्तः अवालोकयत् ।

कुत्रचित् कोणे निहितं उलूखलं अधुना अपवरकमध्यं आनीतम् । तस्य उपरि नीलबालः उपविष्टः । तं परितः वानराणां शतं समन्तात् उपविष्टम् । बालस्य हस्ते शरावः नवनीतपूर्णः । नवनीतं बालः कृष्णः हस्तेन आदत्ते । वानरं एकैकं प्रेम्णा आह्वयति । क्रमशः परितः उपवेशयति । एकैकस्मै साधु नवनीतं वितरति । वितरणेन शरावो रिक्तो भवति ।

செய்கிறான் சாறு நன்கு ரிक्त: பொருள் ஒன்றும் இல்லாததாக
 விரைவி பங்கு இட்டு கொடுக்கிறான் விரைவி பங்கிட்டுக்
 கொடுத்தல் புராணம் நாளானது, பழையது கசும் ரோசை? யாருக்குப்
 பிடிக்கும்? உத்தம தாண்டிக் குதித்து அந்நிய தேடி ஹ்யூவின்
 நேற்றையப் பசுவின் பாலைத் தயிராக்கி இன்று கடைந்தெடுத்தது
 குழைநு கோபித்துக் கொள்வாள் அல்லவா? அஃகா பிடித்தாள்.

பயிற்சி : எளிய நடை, தெரிந்த கதை. தமிழில் ஒவ்வொரு
 சொல்லிற்கும் பொருள் எழுதவும். பெரும்பாலும் ஸந்தி சேர்க்க
 வில்லை. எளிதில் புரிய வேண்டும் என்பதற்காக. ஸந்தி சேர்த்து
 எழுதவும். நடுநடுவே ஸந்தி சேர்ந்துள்ளவைகளைப் பிரிக்கவும்.
 சில எளிய ஸமாஸமடைந்த சொற்கள் உள்ளன. அவற்றின்
 விக்ரஹ வாக்கியங்களை எழுதவும். கதையை ஒட்டி 10
 வாக்கியங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதவும்.

चतुर्थः पाठः - பாடம் 4

शङ्करोदन्तः

द्वितीयो भागः (१)

गोविन्द पूज्यपादं तं अन्विच्छन् शङ्करो गुरुम् ।

तदध्युष्टुहां प्राप्य विनीतः प्रणनाम तम् ॥ १ ॥

शंकरः तं पूर्वं वर्णितं गुरुं आचार्यं गोविन्दपूज्यपादं अन्विच्छन्
 अन्वेषमाणः, तदध्युष्टं तेन वासाय स्वीकृतां तदावासभूतां, गुहां प्राप्य
 आसाय, विनीतः सविनयः तं प्रणनाम अनमत् ।

சங்கரர் குருவான அந்த கோவிந்த பகவத் பாதரைத் தேடு
 பவராக அவர் குடியிருக்கும் குகையை அடைந்து அடக்கத்துடன்
 அவரை வணங்கினார்.

स विष्णोः शयनं, दध्ने महीं, शम्भोश्च नूपुरम् ।

पतञ्जलिः स एवाभूत्, स एवैष गुरुत्तमः ॥ २ ॥

सः आदिशेषः विष्णोः शयनमभवत् । सः महीं भूमिं दध्रे अधरत् । स एव शंभोः नूपुरं पादभूषणं अभवत् । स एव एष गुरुत्तमः गोविन्दभगवत्पादाचार्यः ।

அந்த ஆதிசேஷன் விஷ்ணுவின் படுக்கையாக இருந்தார். பூமியை அனந்தனாகத் தாங்கினார். பரமசிவனுக்குக் கால்கழல்கள் ஆனார். அவரே பதஞ்சலி ஆனார். அவரே இதோ குருவரராக இருக்கிறார்.

सर्ववेदान्तसिद्धान्तगोचरं तमगोचरम् ।

गोविन्दं परमानन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्मि चहम् ॥ ३ ॥

सर्वेषां वेदान्तानां उपनिषदां सिद्धान्तानां या गावः सूक्तयः, तासु चरति नैरन्तर्येण ताः परिशीलयति तथाभूतं, अगोचरं अयमसाविति निर्देष्टुं अशक्यं, परमानन्दं आनन्दरूपिणं गोविन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्मि प्रणमामि ।

எல்லா உபநிடத ஸித்தாந்தத்தையும் கூறும் வாக்யங்களில் மனம் சென்றுகொண்டிருப்பவரும், பேராநந்த வடிவினரும் நல்ல குருவுமான கோவிந்தரை வணங்குகிறேன்.

इति स्तुवन्तं तं भक्तं समाधेरुत्थितो गुरुः ।

पप्रच्छ प्रणतं कस्त्वमिति वाचा दयामुचा ॥ ४ ॥

इति स्तुवन्तं तं भक्तं शंकरं, समाधेः मनोनिरोधात् बाह्यप्रपञ्चं शून्यस्थितेः उत्थितो बहिरागतः गुरुः गोविन्दः प्रणतं नमस्कृतवन्तं शंकरं, कः त्वं इति दयामुचा दयाप्रसरवत्या वाचा, पप्रच्छ अपृच्छत् ।

இப்பபடித் துதித்து வணங்கி நிற்கின்ற அந்த பக்தனை ஸமாதியில் இருந்து எழுந்த அந்த குரு, யார் நீ என்று தயை சொரிகின்ற வாக்கால் கேட்டார்.

न भूमिरापस्तेजो वा वायुः खं नेन्द्रियाणि च ।

न तद्गणः सुषुप्त्येकसिद्धोऽहं केवलः शिवः ॥ ५ ॥

अहं भूमिः न, आपोजलं, तेजः अग्निः, वायुः, खं आकाशः, इन्द्रियाणि चक्षुरादीनि ज्ञानेन्द्रियाणि पादादीनि कर्मेन्द्रियाणि वा न भवामि । तद्गणः

तेषां समष्टिरपि न । सुषुप्तौ एकस्यां सम्यक् स्वापकाले एव सिद्धः केवलः
बाह्यप्रपञ्चसंबन्धरहितत्वेन एकः, शिवः मङ्गलात्मा परमात्मा अस्मि ।

நான் பூமியோ, நீரோ, நெருப்போ, காற்றோ, ஆகாயமோ,
இந்திரியங்களோ அல்ல, அவைகளின் தொகுப்பும் அல்ல. நல்ல
தூக்கத்தில் தனித்திருப்பவனாகக் கண்ட சிவனான ஆத்மஸ்வரூபமாக
இருக்கிறேன்.

आकर्ण्य शङ्करवचः सिद्धब्रह्मप्रदर्शनम् ।

शङ्करः शङ्करः साक्षादित्यजानात्समाधिना ॥ ६ ॥

गोविन्दभगवत्पादः सिद्धस्य स्वतः सिद्धस्य ब्रह्मणः आत्मस्वरूपस्य
प्रदर्शनं प्रकाशकं शङ्करवचः श्रुत्वा, शङ्करः अयं शिष्यत्वेन आगतः बालवदुः,
शङ्करः सदाशिवः एव इति, समाधिना ध्यानयोगेन, अजानात् ज्ञातवान् ।

எப்போதும் நிலைத்துள்ள பரம்பொருளை விளக்குகின்ற
சங்கரரது வார்த்தையைக்கேட்டு ஸமாதியில் நின்று பார்ப்பதன்
மூலம் இந்த சிறுவன் சிவபெருமானே என்று உணர்ந்தார்.

अहं पारमहंस्याय धृत्या शान्त्या बुभुत्सया ।

विदित्वा दीक्षितं चक्रे संन्याविधिना गुरुः ॥ ७ ॥

गुरुः धृत्या दृढेन विवेकेन, शान्त्या प्रपञ्चः तुच्छः इति भावनया लब्धेन
मनसः स्थैर्येण, बुभुत्सया परमात्मतत्त्वं ज्ञातुं उत्कण्ठया च, पारमहंस्याय
परमहंसभावाय, अहं योग्यं, ज्ञात्वा विदित्वा, शङ्करं संन्यासविधिना दीक्षितं
ब्रह्मविचारव्रतितं चकार अकरोत् ।

நிலைத்த பகுத்தறிவாலும் மனவடக்கத்தாலும் பரம்பொருளைப்
பற்றி அறியும் பேராவலாலும் ஸன்யாஸமேற்பதற்கு ஏற்றவராக
உணர்ந்து குருவான கோவிந்தர் ஸன்யாஸ முறைப்படி சங்கரரை
விரதமேற்றவராகச் செய்தார்.

ततो विहितसंन्यासः शङ्करो जगृहे गुरोः ।

सर्वं यतिवैरैर्ग्राह्यमुपदेशं महत्तरम् ॥ ८ ॥

ततः विहितसंन्यासः विधिना संन्यासाश्रमं स्वीकृतवान्, शङ्करः, गुरोः
गोविन्दभगवत्पादात् यतिवैरैः संन्यासिनां श्रेष्ठैः ग्राह्यं वेदितुमर्हं, महत्तरं

அதிசயேன மஹாந்த், சர்வ் ஁பதேசர் ஁பநிஷந்மஹா஁யாதினா் ஁பதேசர் ஁கரூ஁
 ரூ஁தவாந் ।

அதன் பிறகு ஸன்யாஸம் ஏற்ற சங்கரர் குருவிடமிருந்து
 சிறந்த ஸன்யாசிகளால் ஏற்கத்தக்க எல்லா உபதேசங்களையும்
 ஏற்றார்.

கூஷ்ணதூபாயநா஁ர்யகூதஸூத்ரானுசாரத: ।

அதூயூ஁பநிஷதூந்ந்ததத்வ் தஸ்மாததாவிதி ॥ 9 ॥

தஸ்மாத் ஁வின்டமரவத்பாடாத், ஁஁ர:, கூஷ்ணதூபாயநா஁ர்யேண வ்யாசேன
 கூதானா் ஸ்ரணீதானா் ஁த்ரானா் ஁த்ரரூபானா் வசதா் அநுசாரத: ஁த்ராண்யநுஸூத்ய,
 ததாவிதி ஁ாந்நிபாடாதிபுர:சர், ஁பநிஷதா் வூந்நானா் ஁மூஹானா் தத்வ் அதூயூ
 அதீதவாந் ।

அவரிடமிருந்து கிருஷ்ணத்வைபாயனர் என்ற வியாஸர்
 செய்த ஸூத்திரங்களை ஁ட்டி, உபநிடதக் கூட்டங்களின்
 சாரத்தைக் கற்றார்.

அவேதிதூ஁஁தா் ஁வ்஁மிநா஁ர்யவசதா க்ரமாத் ।

தத்வமஸ்யாதிமர்வாக்யூ: அபேததூதமாவந: ॥ 10 ॥

க்ரமாத் காலக்ரமேண அ஁ர்யஸ்ய ஁வின்டமரவத்பாடஸ்ய வசதா ஁பதேசேன
 'தத்வமஸி' இத்யாதிமர்வாக்யூ: ஁பநிஷதூபதேசூ: மூ஁: மூ஁: அநு஁லீலீதூ:
 அபேததூதமாவந: 'அ஁' 'மம' இதி மூதஸ்ய தா மாவநா ததூர஁த:, ஁வ்஁மிந்
 அதூமிநி ஁஁஁தா் அஸுஷ்ணதூ஁஁தா் அவேதித் அ஁ானாத் ।

கிரமமாக ஆசாரியரான கோவிந்த பகவத் பாதரின்
 உபதேசத்தால் தத்வமஸி முதலிய வாக்கியங்களின் மூலம் நான்
 எனது என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் அகன்றவராகத் தான்
 எங்கும் நிரம்பியுள்ள பரம்பொருளாக இருக்கும் நிலையை
 உணர்ந்தார்.

஁ரீகுரூர்ரூவ்ந஁஁ வசநிநுமவாதே ।

வா்ஷிகா்஁த்ரூ மாசாநீதவாந் தூயானதூரத: ॥ 11 ॥

शङ्करः इन्दुभवायाः चन्द्रात् उत्पन्नायाः नद्याः नर्मदायाः तटे तीरे श्रीगुरोः
गोविन्दभगवत्पादस्य अंग्नी चरणौ अर्चयन् पूजयन् ध्यानयोगतः ब्रह्मभावनया
वार्षिकान् वर्षर्तु सम्बन्धिनः चतुरः मासान् नीतवान् अनयत् ।

சிறந்த தனது ஆசாரியரின் திருவடிகளை வழிபடுபவராக
நர்மதையின் கரையில் மழை நாட்களான நான்கு மாதங்களை
தியானத்தில் ஈடுபாட்டுடன் கழித்தார்.

वर्षासु नर्मदापूरो घोरो वार्धिरिवाययौ ।

उत्खातयंस्तटरुहान्मज्जयंश्चाश्रमोटजान् ॥ १२ ॥

वर्षासु वर्षर्तुसमये नर्मदायाः पूरः प्रवाहः तटरुहान् तटयोः रूढान् वृक्षादीन्
उत्खातयन् उन्मूलयन्, आश्रमाणां उटजान् पर्णशालाश्च मज्जयन् स्वप्रवाहे
लीनान् कुर्वन्, घोरः भयङ्करः वार्धिरिव समुद्र इव आययौ आगच्छत् ।

மழைநாளில் நர்மதையின் பெருக்கு பயங்கரமாகக்
கரையில் முளைத்த மரம் முதலியவற்றைப் பெயர்த்துக்
கொண்டும் ஆசிரமத்தின் குடிசைகளை மூழ்கடித்துக்கொண்டும்
கடல்போல் வந்தது.

गुरौ समाधिगे स्तब्धजनदुःखापनुत्तये ।

वेगनिग्रहणायासौ प्रार्थयामास नर्मदाम् ॥ १३ ॥

गुरौ श्रीगोविन्द भगवत्पादाचार्ये समाधिगे ब्रह्मध्याने रते बाह्यप्रज्ञाहीने,
स्तब्धानां किकर्तव्यतामूढानां जनानां दुःखस्य अपनुत्तये अपाकरणाय असौ
शङ्करः नर्मदां वेगस्य निग्रहणाय सङ्कोचनाय प्रार्थयामास ।

குரு ஸமாதியில் ஆழ்ந்திருந்தபோது செய்வதறியாது
திகைத்த மக்களின் துயரம் நீங்குவதற்காக நர்மதையைத் தன்
பெருக்கின் சீற்றத்தை அடக்கிக்கொள்ள வேண்டினார்.

प्रसन्ना नर्मदा वेगं निजग्राह यथार्थितम् ।

प्रविशन्ती शङ्करेण गृहीतं तत्कमण्डलुम् ॥ १४ ॥

புரஸகா ஸந்நுஷ்டா நர்மடா ஶக்ரேண ஶூஹிதம் தஸ்ய ஶக்ரஸ்ய கமண்டலு் ஜலகும்பம்
புரிஷந்தி யதார்த்தித் அர்த்தித் பார்த்திதமநதிக்ரம்ய, பார்த்திநாமநுஸூத்ய, வேகம் புவாஹவேகம்
நிஜகாஹ ஶக்ஷோசிதவதி ।

(துதியால்) அரு ள் புரிபவளாக நர்மதை வேண்டியவாறு
சங்கரர் ஏந்தியிருந்த கமண்டலுவின் உள் நுழைந்தவளாகத் தன்
சீற்றத்தை அடக்கிக்கொண்டாள்.

சமாபேருத்யிதோ யோகி ஶோவிந்஢்ஸ்த் ஜகா஢் ஹ ।

புரஹ்ஸூத்ரகூதம் வ்யாஸம் பஶ்வந்ந் கடாசந ॥ 14 ॥

விநிதோ஽ஹ் பர்யபூசுத் மூநிநாமத ஶநிதீ ।

சமாபே: ப்ரஹ்மயானாத், உத்யித: நிர்ஶத:, யோகி ஶோவிந்஢:, தம் ஶக்ரம் ஜகா஢்
உக்தவான், “கடாசந ஶகடா, மூநிநாம் ஶநிதீ, விநித: ப்ரஶித:, கூதாஶ்ஜலி:
ரசிதாஶ்ஜலி: அஹ் ப்ரஹ்ஸூத்ரகூதம் ப்ரஹ்ஸூத்ராணாம் ப்ரணேதாரம், பஶ்வந்ந் வ்யாஸம், பர்யபூசுத்
பூஷ்வான் ।

ஸமாதியிலிருந்து வெளிப்பட்ட யோகியான கோவிந்தர்
அவரை (ப்பார்த்து) சொன்னார். “ஓருநாள் முனிவர்களது
முன்னிலையில் வணக்கத்துடன் கைகூப்பியவனாக நான் பிறும்ம
ஸூத்ரங்களை எழுதிய பெருமானான வியாஸரைக் கேட்டேன்.

“ஸூத்ரிதா ப்ரஹ்மமீமாஸா ஶ்ருதிசீர்ஷபயானுகா ॥ 15 ॥

லஹ்வக்ஷரத்வாஸூத்ராணாம் விவூதி: காய்ப்பேஶ்யதே ।

யதார்த்தக்ரஹ்ணாயேஷாம் விவூதி க்ரபயா கुरु” ॥ 16 ॥

தவ்யா ஶ்ருதிசீர்ஷானுகா ஶ்ருதிநாம் வேதானாம் சீர்ஷாணி உபநிஷத:, தான்யநு
கசுத்திதி ததாஶூதா உபநிஷதநுஸாரிணி, ப்ரஹ்மமீமாஸா அத்ம தத்வவிசாரணா
ஸூத்ரிதா அல்பாக்ஷரேர்வசநை: சங்க்ரஹேண உபதிஷ்டா । ஸூத்ராணாம் ‘அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஶ்ணாஸ’
இத்யாதிநாம் லஹ்வக்ஷரத்வாத் விவரணாபாவேந அல்பத்வாத் காபி விவூதி: விவிச்ய
அஸ்யானம் அபேஶ்யதே இஶ்யதே । த்வம் ஶஷாம் ஸூத்ராணாம் யதார்த்தக்ரஹ்ணாய யுக்தஸ்ய அர்த்தஸ்ய
க்ரஹ்ணாய க்ரபயா தயயா விவூதி வ்யாஸ்யாம் கुरु ரசய ।

“உபநிடதங்களை அனுசரித்து ஆத்மதத்வ விசாரணைக்கான வழி முறை ஸுத்திர வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸுத்திரங்கள் சொல் சிக்கனம் உள்ளபடியால் அதற்கு ஒரு விரிவுரை தேவைப்படுகிறது. அவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்ள ஒரு விளக்கவுரையை எழுதுங்கள்” என்று.

व्यासस्तदाऽऽह मां ‘वत्स शिष्यस्ते भविताऽनघ ।

महोग्रवेगां सरितं कुम्भे यः संग्रहीष्यति ॥ १८ ॥

ததா வ்யாஸ: மா (கோவிந்) அஹ | ‘வத்ஸ அந஘ டோஃஹீந! ய: மஹோஃரவோ: அதி ப்ரவ்ணட ப்ரவாஹ்யுதா: சரிதம் நரீ: கும்பே ச்வஜலகலசே சங்ரஹீப்யதி அந்த்ரஹாவியிப்யதி, தாஃஷ: சிஷ்ய: கோபி தே தவ ஹவிதா ஹவிப்யதி |

வியாஸர் அப்போது என்னை (ப்பார்த்து)ச் சொன்னார். தோஷ மற்ற குழந்தாய் ! மிகவும் கடும் வேகமுள்ள ஆற்றை எவன் (தனது) கலசத்தினுள் அடக்கிக்கொள்வானோ அத்தகைய சீடன் ஒருவன் உனக்கு ஏற்படுவான்.

दुर्मतानि निरस्यासौ सूत्रभाष्यं करिष्यति ।”

इत्यादिशत्स मुनिराद् स च काल उपागतः ॥ १९ ॥

அசௌ சிஷ்ய: டுர்மதானி வேடவிருத்தானி அஹிதகரானி மதானி, நிரஸ்ய வாதீர்த்வா சூத்ரஹ்யம் கரிப்யதி | இதி எவ் ச: வ்யாஸ: முநிராட் முநீநா: ஸ்ரே: , அாடிசத் அாடிசம் க்ருதவாந் | ச ச கால: ஹ்யப்ரணயநோசித: கால: உபாஃத: அாசச: |

இந்தச்சீடன் நல்வழி காட்டாத மதங்களை வென்று ஸுத்திர பாஷ்யம் இயற்றுவார்” என்று அந்த முனிவரரசர் உத்திரவிட்டார். அந்த நேரம் நெருங்கியுள்ளது.

सौम्य शङ्कर भद्रं ते शृणुष्व गदतो मम ।

नारायणः पद्मभवो वसिष्ठः शक्तिरेव च ॥ २० ॥

मुनिः पराशरो व्यासः कृष्णद्वैपायनः शुकः ।

शुकशिष्या गौडपादाः एषा गुरुपरंपरा ॥ २१ ॥

सौम्य साधो ! शङ्कर ! ते भद्रं अस्तु । गदतः वदतः मम वाचं शृणुष्व ।
नारायणः, पद्मभवः ब्रह्मा, बसिष्ठः, शक्तिः, पराशरो मुनिः, व्यासः
कृष्णद्वैपायनः, शुकः, शुकस्य शिष्याः (मम गुरवः) गौडपादाः इति एषा गुरूणां
परम्परा ।

நல்லோனே சங்கரா ! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.
என்சொல்லைக் கேள். நாராயணன், தாமரையில் தோன்றிய
பிரகும்மா, வளிஷ்டர், சக்தி, பராசர முனிவர், வியாஸர், சுகர், சுகரின்
சீடரான கௌடபாதர் அவர்கள், இது (நமது) குருபரம்பரை.

गुरुक्रमागतां ब्रह्मविद्यां बदरिकावने ।

अध्यागां गौडपादेभ्यः तेषां अन्तेवसन्मुदा ॥ २२ ॥

बदरिकावने बदरिकाश्रमे गौडपादेभ्यः गौडपादनामकेभ्यः आचार्येभ्यः,
तेषां गौडपादानां अन्तेवसन् शिष्यत्वेन गुरुकुलवासं कुर्वन् मुदा सन्तोषेण
गुरुक्रमागतां पूर्वोक्तनारायणादि गौडपादान्त गुरुपरम्परायां आगतां ब्रह्मविद्यां
आत्मतत्त्वबोधिनीं परविद्यां अध्यागां अभ्यस्तवान् ।

பதர்வநம் என்ற இலந்தைக் காட்டில் ஸ்ரீ கௌடபாதர்களிட
மிருந்து அவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் சீடனாகி குரு பரம்பரையில்
வந்த பிரகும்மவித்யையைக் கற்றேன்.

तां त्वयि प्रतिपाद्याहं कृतार्थः शृणु मे वचः ।

गच्छ वाराणसीं भद्र शिष्यांस्तत्राधिकारिणः ॥ २३ ॥

बोधय ब्रह्मविज्ञानं भाष्येण विशदीकृतम् ।

अनुगृह्णातु तत्र त्वां देवो वाराणसीपतिः ॥ २४ ॥

भद्र ! मङ्गलरूप ! अहं तां ब्रह्मविद्यां त्वयि प्रतिपाद्य उपदेशेन वितीर्य
कृतार्थः पूर्णमनोरथः । मे वचः शृणु । वाराणसीं काशीं गच्छ । तत्र अधिकारिणः
शिष्यगुणसम्पन्नान् शिष्यान् भाष्येण त्वदीयेन विशदीकृतं व्याख्यातं ब्रह्मविज्ञानं
आत्मतत्त्वविषयकं शास्त्रं बोधय उपदिश । वाराणसीपतिः काशीपतिः महादेवः
त्वां अनुगृह्णातु वरैः प्रसादयतु ।

நல்லவனே ! நான் அந்த பிறும்மவித்யையை உன்னிடம்
சேர்ப்பித்து கடமையை முடித்தவனானேன். என் சொல்லைக் கேள்.
காசிக்குச் செல், அங்கு தக்க சீடர்களுக்கு உனது பாஷ்யத்தால்
விளக்கப்பெற்ற ஆத்மதத்வம் பற்றிய சாஸ்திரத்தை உபதேசிப்பாய்.
காசிபதியான தேவன் சிவன் உனக்கு அருள் புரியட்டும்.

इत्यमाशास्य शिष्यं तं गोविन्दो बदरी ययौ ।

दिदुः स्वगुरुं गौडं कृतार्थेनान्तरात्मना ॥ २५ ॥

इत्थं तं शिष्यं आशास्य गोविन्दः कृतार्थेन अन्तरात्मना, स्वगुरुं गौडं
दिदुः बदरी ययौ ।

இவ்வாறு அந்த சீடனை வாழ்த்திவிட்டு கோவிந்தபகவத்
பாதர், தன் எதிர்பார்வை நிறைவுற்ற மனத்துடன், தன் குருவான
கௌடபாதரைக் காண விரும்பியவராக பதரியை அடைந்தார்.

स्वगुरोर्भिवन्द्याङ्गिं ययौ काशीं स शङ्करः ।

श्रुतिशीर्षविचारेण कालं तत्रानयच्छुभम् ॥ २६ ॥

सः शङ्करः स्वगुरोः अङ्गिं अभिवन्द्य काशीं ययौ । श्रुतिशीर्षविचारेण
तत्र कालं शुभं अनयत् ।

அந்த சங்கரர்தன் குருவின் திருவடியை வணங்கிக் காசியை
அடைந்தார். வேதங்களின் தலைப்பகுதியான உபநிடதங்களின்
பொருளைப்பற்றி ஆராய்வதில் அங்கு நேரத்தை மங்களமாகக்
கழித்தார்.

बालः कश्चिच्चोलदेस्यो वेदवित्प्रथमाश्रमी ।

महर्दिक्षया देशानटन् शङ्करमाश्रयत् ॥ २७ ॥

சோழ தேசத்தைச் சார்ந்தவனும், முதலாவதான பிறும்மசரிய
ஆசிரமத்தில் இருப்பவனும் வேதம் அறிந்தவனுமான ஒரு சிறுவன்
பெரியோர்களைக் காணும் விருப்பத்தால், தேசத்தைச்சுற்றி
வருபவனாக சங்கரை அணுகினான்.

विज्ञायाहं संन्यसने शङ्करस्तं यतिं व्यधात् ।

तं प्राहुरादिमं शिष्यं सनन्दनसमाख्यया ॥ २८ ॥

शङ्करः संन्यसने अहं विज्ञाय तं यतिं व्यधात् । तं सनन्दनसमाख्यया
आदिमं शिष्यं प्राहुः ।

சங்கரர் ஸந்நியாஸத்திற்குத் தக்கவராக அறிந்து அவரை
ஸந்நியாஸியாக ஆக்கினார். அவரை (மக்கள்) ஸநந்தனர் என்ற
பெயருள்ள முதலாவது சிஷ்யனாகக் கூறுகிறார்கள்.

कदाचित्सहितः शिष्यैः आगच्छन् जाह्नवीतटात् ।

मध्येऽन्त्यजमपश्यत्सापत्यदारं श्रिभिवृतम् ॥ २९ ॥

कदाचित् शिष्यैः सहितः जाह्नवीतटात् आगच्छन् मध्ये सापत्यदारं श्रिभिः
वृतं अन्त्यजं अपश्यत् ।

ஒரு சமயம் சிஷ்யர்களுடன் கூட கங்கைக்கரையிலிருந்து
திரும்பி வருபவராக, நடுவில் மக்களுடனும் மனைவியுடனும்
கூடியவனும் நாய்களால் சூழப்பட்டவனுமான சண்டாளனைக்
கண்டார்.

पानान्मत्तं तमालोक्य गच्छ गच्छेत्यशायतिः ।

स एनमाह भो विप्र कं दूरीकर्तुमिच्छसि ॥ ३० ॥

चेतनाचेतनं वाऽनमयादनमयं बुध ।

यतिः पानात् मत्तं तं आलोक्य गच्छ गच्छ इति अशात् । सः एनं आह
- “भो विप्र बुध ! चेतनात् चेतनं वा अनमयात् अनमयं वा? कं दूरीकर्तु
इच्छसि?

மதுவருந்தியதால் சுய நினைவிழந்த அவனை பார்த்து ஸந்யாஸி
(சங்கரர்) (அப்பால்) செல் செல் என்று கூறினார். அவன் இவரை
(ப்பார்த்து) கூறினான் - “அந்தணரே! அறிவாளியே! உணர்வாயுள்ள
திலிருந்து உணர்வாயுள்ளதையா அல்லது உணவாலானதிலிருந்து
உணவாலானதையா எதை அப்பாற்படுத்த விரும்புகிறீர்?”

अपचोऽयमहं विप्र इति कोऽयं भिदाग्रमः ॥ ३१ ॥

गङ्गाजले पङ्कजले विवितस्याहिमद्युतेः ।

को भेदः स्वर्णमृत्पात्रमध्यगस्यांबरस्य च ॥ ३२ ॥

अयं श्वपचः, अहं विप्रः इति अयं कः भिदाभ्रमः? गङ्गाजले पङ्कजले (च)
विबितस्य अहिमद्युते: सूर्यस्य (तथा) स्वर्णमृत्पात्रमध्यगस्य अम्बरस्य च कः
भेदः?

இவன் நாயை வேகவிடுபவன், நான் அந்தணன் என்ற
வேறுபாடு காண்கின்ற பிரமை எதனால்? கங்கை நீரிலும் சேற்று
நீரிலும் பிரதிபிம்பமாகத் தெரிகின்ற சூர்யனுக்கும், தங்கப்பாத்
திரத்திலும் மட்பாத்திரத்திலும் உள்ளே ஆகாயத்திற்கும்
இடையே என்ன வேற்றுமை?

अशरीरः शरीरेषु पूर्ण एको हि विद्यते ।

विमुक्तिपद्यामाप्यापि मोह एवं कुतस्तव ॥ ३३ ॥

एको हि अशरीरः शरीरेषु पूर्णः विद्यते । विमुक्तिपद्यां आप्य अपि तव
एवं मोहः कुतः?

(ஆத்மா) ஒருவனே உடலற்றவனாக எல்லா உடல்களிலும்
நிரம்பியவனாக இருக்கிறான். மோகக் வழியை அடைந்தும்
உனக்கு ஏன் இந்த மயக்கம்?

इत्यप्रतीक्षितां वाचं निशम्य श्वपचोदिताम् ।

विस्मितः प्राह तनुभृत्प्रवरात्थ यथायथम् ॥ ३४ ॥

इति श्वपचोदितां अप्रतीक्षितां वाचं निशम्य विस्मितः (शङ्करः) आह
“तनुभृत्प्रवर ! यथायथं आत्थ ।

இவ்வாறு சண்டாளனிடமிருந்து வந்த எதிர்பார்த்திராத
பேச்சைக் கேட்டு வியந்தவராகக் கூறினார் - “உடல் தாங்குபவரில்
(மனிதருள்) சிறந்தவனே ! உள்ளது உள்ளபடி கூறுகிறாய் !

या साक्षिणी स्फुटा संवित् जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

सैवाहं न तु यद्दृश्यं इति जानन् स मे गुरुः ॥ ३५ ॥

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु संवित् साक्षिणी, (अस्ति) सैव अहं, तु यद्दृश्यं
(तत्) न । इति जानन् सः मे गुरुः ।

விழிப்பிலும் கனவிலும் தூக்கத்திலும் நன்கு விளங்குகின்ற பேரறிவாக ஸாக்ஷியாக எது உள்ளதோ அதுவே நான். எது புலப் படுகிறதோ அது அல்ல என்று அறிகின்ற அவன் எனக்கு குரு.

ब्रह्मैवाहमिदं सर्वं कल्पितं तदवियया ।

विततं ज्ञातवान्विप्रः चाण्डालो वा गुरुर्मम ॥ ३६ ॥

அஃ ப்ரஹ்ம எவ் । இஃ சர்வ் தத் - அவியயா கல்பிதம் விததம் । (இதி) ஜ்ஞாதவான் விப்ர: (உத) சாண்டாலோ வா, (ச:) மம குரு: ।

நான் பரம்பொருளே. இதோ (தெரிவது) அனைத்தும் அதனை (பரம்பொருளை) அறியாதிருப்பதால் கல்பனையால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதும் எங்கும் பரவியுள்ளதும் ஆகும். இதனை அறிந்தவன் அந்தணனோ, சண்டாளனோ (அவன்) எனக்கு குரு.

एवं वदन् ददशग्रे सुताभ्यामुमया सह ।

स्वपरीक्षार्थमायातं त्यक्तान्त्यजतनुं शिवम् ॥ ३७ ॥

எவ் வதன் (சஹ்ர:) அக்ரே த்யக்தான்த்யஜதநு, சுதாப்யா உமயா சஹ் சுவபரிக்ஷார்க் ஆயாத் சிவ் ததர்ஷ் ।

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே சங்கரர் தன்முன் சண்டாள உடலை விட்டவரும் (தன்) இரு குமாரர்களுடனும் உமையுடனும் தன்னைச் சோதிக்க வந்தவருமான சிவனைக் கண்டார்.

स्तुवन्तं तं नतं प्राह श्लाघयंस्तद्वचः शिवः ।

विदितश्रुतिशीर्षोऽसि कुरूपनिषदां तथा ॥ ३८ ॥

व्यासप्रणीतसूत्राणां भाष्यं युक्तिपुरस्कृतम् ।

निरस्य दुर्मतानीति समादिश्य तिरोदधे ॥ ३९ ॥

சிவ: தஹ்: ஸ்லாஹயன் ஸ்துவன் த் த் த் த் - “(த்வ்) விதிதஸ்ருதிசீர்ஷ: அசி । துர்மதானி நிரஸ்ய உபநிஷதா் ததா வ்யாஸப்ரணிதசூத்ராணா் யுக்திபுரஸ்கூத் பாஹ்ய் குரு” இதி சமாதிஸ்ய திரோதயே ।

சிவபெருமான் அவரது சொல்லைக் கொண்டாடிவிட்டு, வணங்கி எழுந்து துதிக்கும் அவரைப் பார்த்து கூறினார் - “நீ வேத முடிவான உபநிடதங்களை அறிந்தவனாக இருக்கிறாய். கெட்ட

கொள்கைகளை கண்டித்து, உபனிடதங்களுக்கும் வியாஸர் எழுதிய பிரும்மஸூத் திரங்களுக்கும் யுக்திகளை முன்னிட்ட பேருரையைச் செய்வாயாக” இவ்வாறு உத்திரவிட்டு மறைந்தார்.

பயிற்சி : பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் தரவும். ஸமாஸமடைந்ததைப் பிரித்து விக்ரஹவாக்யம் எழுதி ஸமாஸத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடவும். ஸந்தி சேராதவற்றைச் சேர்த்தும் சேர்த்ததைப் பிரித்தும் எழுதி ஸந்தியின் பெயர் எழுதவும்.

पञ्चमः पाठः - பாடம் 5

उपपदविभक्तयः (तृतीया विभक्तिः)

கீழ்க்கண்ட அவ்யயங்களுடன் சேரும் பதங்கள் 3ம் வேற்று மையைத் தழுவும்.

1. सह, समं, साकं, सत्रा (கூட)

(க) சீதா லக்ஷ்மணश्च रामेण सह/சாக்/சத்ரா வனம் ஂக்யத: ।

(஁) அ஁ பிதृभ्यां साकं/சத்ரா சமம் ङिर्ही अगच्छम् ।

(஑) கமலா லலிதயா सह/சாக் பாடசாலாं गच्छति ।

(஑) அ஁ वयस्यै: साकं/समं/सत्रा सायं उद्याने क्रीडामि ।

2. प्रकृतिः स्वभावः இயற்கை गोत्रं பிறந்தகுலம் नाम பெயர்जातिः

இனம் चरितं நடத்தை जन्म பிறவி सुखं நிம்மதி समं சிக் கலற்ற, நேரான विषमं சிக்கலான अभिजनः பிறந்த ஊர்.

(க) हरिणः प्रकृत्या/स्वभावेन भीरुः ।

(஁) दुर्वासाः प्रकृत्या/स्वभावेन कोपनः ।

(஑) त्वं गोत्रेण कौशिकः ।

நீ கௌசிக கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவன்

(஑) अहं नाम्ना रावणः, कुम्भकर्णस्य अग्रजः ।

(ङ) परशुरामः जन्मना ब्राह्मणः, कर्मणा क्षत्रियः ।

(च) भ्रमणः जात्या न ब्राह्मणः, चरितेन उत्तमः ।

(छ) रामः अयोध्यातः भृङ्गिबेरपुरं यावत् समेन अगच्छत् । ततः परं वनेषु विषमेण अगच्छत् ।

(ज) अनि बेसण्ट् अभिजनेन ऐरोपीया, हृदयेन भारतीया ।

அன்னிபெஸண்ட் பிறப்பிடத்தால் ஐரோப்பாவைச்
சேர்ந்தவள், எண்ணத்தால் இந்திய பெண்மணி.

3. அலं சாதிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. இந்த அவ்யயத்துடன்
சேரும் சொற்கள் 3-ம் வேற்றுமையைத்தழுவும்.

க) அலं விஷாடென வருந்துவதால் ஆவது ஒன்றுமில்லை.

சு) அலம் ப்வேன

஑) அலம் ப்வேண

4. எந்த உடலுறுப்பால் குறைவை உணர்த்துகிறோமோ
அச்சொல் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் குறிக்கும்.

க) शुक्रः एकेन नेत्रेण विकलः काणः ।

சு) भ्रमणस्य पितरौ द्वाभ्यां नेत्राभ्यां विकलौ अन्यौ ।

஑) श्रीरामस्य ब्रह्मास्त्रेण जयन्तः (काकासुरः) एकेन नेत्रेण
विकलः काणः अभवत् । तदाप्रभृति सर्वे काकाः प्रकृत्या
काणाः इति वदन्ति ।

घ) शनैश्चरः पादेन पंगुः ।

ङ) लक्ष्मणः शूर्पणखां नासिकया विग्रां अकरोत् ।

च) अहं रोगवशात् दक्षिणेन कर्णेन बधिरः अभवम् ।

5. எப்பொருள்களைக்கொண்டு குதாடுகிறோமோ. அச்சொற்களின்
மீது 3ம் வேற்றுமை வரும்.

க) धर्मपुत्रः शकुनिना सह अश्वैः अदीव्यत् ।

சு) अद्यत्वे जनाः चीटिकाभिः दीव्यन्ति ।

஑) ग्रामीणाः कचित् कचित् कुकुटैः दीव्यन्ति ।

घ) महानगरेषु प्रायः जनाः अश्वैः दीव्यन्ति ।

6. ஒரு செயலேச் செய்து பயன்பெறும்போது எடுத்துக்கொண்ட இடைவிடாத நேரத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் 3ம் வேற்று மையைத் தழுவும்.

க) ஧ுவ: ஷட்தி: மாதீ: ஹேரனுத்ரஹ் அலமத |

க) க்ஷண: சாந்திபினிமஹ்வே: சதுஷ்ஷத்யா தினை: சர்வா: கலா: அதீயாய |

கண்ணன் ஸாந்திபினி முனிவரிடமிருந்து 64 நாட்களில் எல்லா கலைகளையும் கற்றான்.

க) ராமநாத: சதுர்லிவ்வே: சஜ்ஜிதவித்யா அப்யஸ்யதி ஸ்ம |

7. காரணத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் மீது 3ம் வேற்றுமை வரும்

க) அஹ் அநசனேன துர்தல: |

க) தசரத: ஸுத்ரகாமேஷ்யா சதுர: ஸுத்ரான் அலமத |

க) மாக்ஷடேய: சிவாராதனேன தீர்த் ஆயு: அவாஸ |

8. பயன்கூட காரணமாகக் கருதப்படுவதுண்டு. பயனைக் குறிக்கும் சொற்களின் மீது 4ம் வேற்றுமை வருவது இயல்பு, 3ம் வேற்று மையும் வரும்.

க) சாங்கமூர்தீ: அத்யயநாய/அத்யயனேன அமேரிகாங் கசுசதி |

க) தனிகா: சுதவாசேன/சுதவாசாய ததகமண்டலங் கசுசந்தி |

க) ஆரயாபா சிவகூருவும் பிள்ளைக்காக திருச்சூரில் பஜனம் அனுஷ்டித்தார்கள்.

9. வாழ்க்கை நிலையை உணர்த்துகின்ற அடையாளங்களைக் குறிக்கின்ற சொற்கள் மூன்றாம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

க) அதத்வே பஹவ: கதாபி: தாஸா: சரந்தி |

சு) அஹ் கஸுதேன சேனாபிகுதம் ஜானாமி ।

க) கஸுதலஸுயா ஸுந்஢மானினுயா ஸ: டாகுடர: இவ ஢ாதி ।

பயிற்சி 1 : தமிழில் ஢ொழி பெயர்க்கவு஢்.

1. ஃபய: ஢ுகுதுயா ஸான்தா: । அ஢ி஢வே ஢ுஸம் குபுயுந்நி ஸபுந்நி ச ।
2. கி துவ் குகுதிரேண ஢ர஢ாஜ: ?
3. ஢ாலா ஢ரூர் ஸாகம் ஸினே஢ாம் கசுசுதி ।
4. அலம் விஸுயேன ।
5. ஢ாரிச: ஢ா஢ஸுரேண ஢ிபித: ஢ுரேண ஢ுனி: அ஢வது ।

பயிற்சி 2 : ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஢ொழி பெயர்க்கவு஢்.

1. நரி இயற்கையாகவே வஞ்சக஢ுடையது
2. தந்தை ஢ககுேடு கடைத்தெருவிற்குப் ஢ோகிருர்
3. எப்பொ஢ுது஢் நேரானபாதையோடு ஢ோ.
சிக்கலான பாதையில் செல்லாதே.
4. அவன் பெயரால் கோவிந்தன்.
5. துரோணர் ஢ிறவியால் ஢ிரா஢ணர், தொழிலால் கசுத்திரியர்.
6. விபிஷணன் ஢ிறவியால் அரக்கன், செயலால் ஸாது
7. கவலையால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. கவலை வேண்டாம்
8. நான் ஢ூக்கரையன்.
9. சொக்கட்டான் ஆடாதே
10. அவன் ஒரு வருஷத்தில் சுருக்கெ஢ுத்து கற்றான்.

கடினபதவுரை: விபாட: வருத்தம் விகல: ஊன஢ுற்றவன் ஢ுங்:
நொண்டி விரு: ஢ூக்கரையன் அஸு: சொக்கட்டான்காய் ஢ிவ்யுந்நி
குதாடுகிருர்கள் அயுதவே இந்நாட்களில் சீர்திகா கீட்டு அபிபாய கற்றான்
அநஸன் ஢ட்டினி அல஢த, அவாபு பெற்றான் கஸுத: சட்டை uniform
ஸுந்஢மானினி ஸ்டெத்தாஸ்கோப் ஸடா எப்பொ஢ுது஢் கர்஢ுணா
தொழிலால் சின்தா கவலை ஸிபுலிபி: சுருக்கெ஢ுத்து அ஢ி஢வ:
அவ஢ான஢் ஢ுஸம் ஢ிகவு஢் ஢ிபித: பய஢ுறுத்த஢்பட்ட.

कार्यं सिद्ध्यति

(मार्गे द्वौ सुहृदौ मिलतः । एकः वृद्धः, अन्यः युवा । उभौ सम्भाषेते ।)

— आर्य ! किमपि भवतः ज्ञातुं इच्छामि ।

— साधु, पृच्छ यत् ते हृदि गतम् ।

— अहं कार्याणि आरभे, यावच्छक्तिं प्रयते । परं न किमपि सिद्ध्यति ।

— तथा वा? यत्ने कृते कार्यं सिद्ध्यत्येव । कदाचित् यत्ने कृतेऽपि कार्यं यदि न सिद्ध्येत्, को वा दोषः? पुनः प्रयतस्व ।

— बहुशः प्रयत्ने कृतेऽपि न सिद्ध्यति । तत् एव विधीदामि ।

— सुजात ! यत् कर्तुं इच्छसि, तदधिकृत्य सर्वं प्रथमतः जानीहि । तत्र बहवः पूर्वमेव समग्रतया ज्ञातव्याः ।

यत् ज्ञेयं, तत्पूर्णतया ज्ञेयम्, अपूर्णतया ज्ञातेन न पूर्णं विज्ञानं उत्पद्यते ।

ज्ञानपूर्वकं कर्मणां समारंभः प्रशस्तः । ज्ञेयाः इमे ।

कार्यस्य निर्वहणे किं अहं समर्थः ?

कार्यस्य अभिनिर्वृत्तौ एतानि उपकरणानि उपकल्पन्ते वा?

उपादानं यथेष्टं परिणमेत वा?

आयतौ यत् प्रयोजनं इष्टं, तत् प्राप्येत वा?

अस्य अनुबन्धि शुभं वा?

किमयं देशः कार्यस्य अनुगुणः?

किमयं कालः कार्यस्य अनुकूलः?

मम यत्नः किं अलं वा?

किं एते उपायाः कार्यस्य अनुगुणाः सुष्ठु विहिताः?

किं कर्तव्यताबुद्धिः स्थिरीकृता?

एते दश प्रथमं परीक्ष्याः । यदि आम् इति शुभाय इति च उत्तरं लभ्यते, कर्तुं समारभस्व । कार्यं अभिनिर्वर्तते । इष्टं फलं पुरतः तिष्ठति । महान् यत्नः न आस्थेयो भवति । गच्छ ! साधय यत्त्वया इष्टम् ।

विषीदामि வருந்துகிறேன் சுஜாத நல்லபிள்ளையே நன்மகனே ! சமஸ்தயா முழுமையாக, அபிநிர்வृத்தி: நிறைவுறுதல், உபகரணானி ஸாதனங்கள், உபாदानம் மூலப்பொருள், आयति: நிறைவு, முடிவு, अनुबन्धि பின் விகாவது, अनुगुणः अनुकूलः ஏற்றது, कर्तव्यताबुद्धि: செய்யவேண்டுமென்ற நிச்சயம். आस्थेयः கைக்கொள்ளத்தக்கது.

सप्तमः पाठः - पाठम् 7

यशोदाकिशोरः (३)

वत्सला माता । प्रियतमो वत्सः । इतः दधि सर्वं वानरेभ्यो वितीर्णम् । नवनीतं अम्लमिति भाण्डमेव भग्नम् । यशोदा बालस्य दुश्चेष्टितं एतत् न सेहे । कवाटकोणे स्थितं दण्डं आददे ।

— दुष्ट ! किमकरोः !

— न किमपि मातः ! एते वानरा मयि अतीव स्निह्यन्ति । आहूताः आगच्छन्ति । गच्छत इत्युक्ता अपयान्ति । ते क्षुधिताः । अतो दधि नवनीतं च अहं तेभ्यः अयच्छम् ।

— सर्वं त्वदर्घ्यं संभृतम् । सर्वं नाशितं त्वया । शिक्षयामि । अन्यथा त्वं दुष्टो भवेः ।

क्रन्दनायोद्यतं तं भीषयन्ती दण्डेन ताडयन्तीव तमाकर्षत् । क्रन्दनमुग्रं जातम् । बालो धावनाय प्रावर्तत । दुर्याहय इति मत्वा तं गोरज्ज्वा उदरे अबध्नात् । रज्जुः बन्धने नालंबभूव । क्लिश्यन्तीं स्विन्नमुखीं मातरं पथ्यन् बालः उदरे दास्य बन्धनमन्वमनुत । दास्य बद्धं बालं उलूखले माता न्यबध्नात् । सा श्रान्ता गृहान्तः अगच्छत् । बालः उलूखलमपि आकर्षन्, तत्र तत्र स्खलन्

गृहात् बहिरागतः । जानुभ्यां चरन् वृक्षमूलमाजगाम । द्वौ अर्जुनवृक्षौ सहवृक्षौ तत्र स्तः । तयोर्मध्ये विवरः । तन्मध्ये मन्दं मन्दं क्रामतः बालस्य कटिरज्जु -
लग्नः उलूखलः वृक्षयुगलमध्ये सक्तः । ततः बालगतिः निरुद्धा । बालः बलात्
उलूखलं अकर्षत् । वृक्षौ सपदि मूलतः पाटिताविव, पार्श्वयोः अपतताम् ।
बालः उदरदामबद्धं उलूखलं कर्षन्नेव मार्गमध्यं आससाद, यावता वनात् प्रत्या
गतः नन्दः बालं दामबद्धं, वृक्षौ च पतितौ पश्यन्, दामतः तं निरमोचयत् ।
वृक्षपाटनारावं श्रुतवती यशोदा भीतभीता गृहाद्बहिरागता नन्दांसगतं बालं
पश्यन्ती तस्य दुःश्रेष्ठितं स्मरन्ती स्मरन्ती स्तब्धा अतिष्ठत् ।

कथैषा सुपरिचिता किल । कथां स्वकीयैः पदसन्दर्भैः पूरयत् ।

(वितीर्ण - பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது, दुःश्रेष्ठितं விஷமச் செயல் ந செஹே சகிக்காதவளானாள். भीषयन्ती பயமுறுத்துபவளாக. दुर्ग्राह्यः பிடிக்க முடியாதவன், न अलंबभूव போதுமானதாக இல்கை. गोरज्ज्वा मादुकட்டும் கயிற்றால் க்ளிய்ந்தீ சிரமப்படுகிற ச்வினமுசீர் முகம் வியர்ந்த . உலூக்லம் உரல் அர்ஜுனவृक्षौ இருமருதமரங்கள் सहवृक्षौ சேர்ந்து வளர்ந்தவை. पाटितौ इव பிடுங்கப்பட்டவை போல், निरमोचयत् விடுவித்தார். वृक्षपाटनारावं மரம் பிளந்தசத்தம் नन्दांसगतं நந்தரின் தோளில் அமர்ந்த ஸ்தब्धा திகைத்தவளாக.

பயிற்சி : பதம் பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் தருக. ஸந்தி சேர்ந்த வற்றைப் பிரித்து ஸந்தியின் பெயர்தருக. ஸந்தி சேராததைச் சேர்க்கவும். ஸமாஸமடைந்தவற்றைப் பிரித்து ஸமாஸத்தின் பெயர் குறிப்பிடவும்.

अष्टमः पाठः - பாடம் 8

शङ्करोदन्तः - द्वितीयो भागः (२)

अधिगम्य स विश्वेशानुग्रहं भाष्यनिर्मितौ ।

स्थितं बदर्या गोविन्दपूज्यपादमुपागमत् ॥ १ ॥

सः (शङ्करः) भाष्यनिर्मितौ विश्वेशानुग्रहं अधिगम्य बदयौ स्थितं
गोविन्दपूज्यपादं उपागमत् ।

அவர் (சங்கரர்) பாஷ்யத்தை உருவாக்குவதற்கு
விச்வேச்வரரின் அருளைப்பெற்று பதரியில் இருந்த கோவிந்த
பூஜ்யபாதரை அடைந்தார்.

तद्विष्टदुरुं गौडं गुहासंस्थं प्रणम्य सः ।

कुर्वंस्तयोर्वरीवस्यां तापसैः सममावसत् ॥ २ ॥

तद्विष्टः सः तदुरुं गुहासंस्थं गौडं प्रणम्य तयोः वरीवस्यां कुर्वन् तापसैः
समं आवसत् ।

அவரால் (கோவிந்தரால்) வழிகாட்டப்பெற்ற அவர் (சங்கரர்)
அவரது (கோவிந்தரின்) குருவான, குகையில் சமாதியில் இருந்த
கௌடபாதரை வணங்கி அவ்விருவருக்கும் பணிவிடையைச்
செய்பவராக தவமியற்றுவவர்களுடன் கூட வசித்தார்.

व्यासतात्पर्यभरितं श्रुतिशीर्षण्यदर्शनम् ।

गोविन्दाभ्यर्थितो गौडः तस्मा उपदिदेश ह ॥ ३ ॥

गोविन्दाभ्यर्थितः गौडः व्यासतात्पर्यभरितं श्रुतिशीर्षण्यदर्शनं तस्मै
(शंकराय) उपदिदेश ह ।

கோவிந்த பகவத்பாதரால் வேண்டப்பெற்ற கௌடபாதர்
வியாசரது கருத்துக்கள் நிரம்பிய வேதாந்த தரிசனத்தை அவருக்கு
(சங்கரருக்கு) உபதேசித்தார்.

आदिष्टो गौडपादेन प्रस्थानत्रितये तदा ।

निर्ममे शङ्करो भाष्यं गुर्वोः प्रीतिं समावहन् ॥ ४ ॥

गौडपादेन आदिष्टः शङ्करः गुर्वोः प्रीतिं समावहन् तदा प्रस्थानत्रितये
भाष्यं निर्ममे ।

கௌடபாதரால் கட்டளையிடப்பெற்ற சங்கரர் குருக்களின்
(கௌடபாதர், கோவிந்தபகவத்பாதர் இவரிருவரின்) மகிழ்ச்சியைக்

கொண்டுவருபவராக (வேதாந்தத்தின்) மூன்று துறைகளிலும் பொருள் விளக்கம் தரும் பாஷ்யத்தை இயற்றினார்.

गौडपादस्ततः प्रीतः प्रशिष्यं भाष्यकारिणम् ।

‘लोकशङ्करेण शक्तं समाशास्त जगद्गुरुम् ॥ ५ ॥

ततः प्रीतः गौडपादः भाष्यकारिणं लोकशङ्करेण शक्तं प्रशिष्यं जगद्गुरुं समाशास्त ।

அதனால் மகிழ்ந்த கௌடபாதர் பாஷ்யத்தை இயற்றியவரும் உலகிற்கு நன்மை புரிவதில் திறமையுள்ள வருமான தன் சீடருக்குச் சீடரான சங்கரரை உலகத்தின் குருவாக அருள் வழங்கினார்.

शङ्कराचार्यनाम्ना तं भगवत्पादसंज्ञया ।

जगद्गुरुं त्रिकालज्ञाः तुष्टुवुस्तत्र सङ्गताः ॥ ६ ॥

तत्र सङ्गताः त्रिकालज्ञाः जगद्गुरुं तं शङ्कराचार्यनाम्ना भगवत्पादसंज्ञया (च) तुष्टुवुः ।

அங்கு கூடியிருந்த முக்காலமுணர்ந்த பெரியோர்கள் உலகின் குருவான அவரை (சங்கரரை) சங்கராசாரியர் எனவும் பகவத்பாதர் எனவும் புகழ்ந்தார்கள்.

शङ्करोऽध्यापयामास शिष्यान् ग्रन्थान्स्वनिर्मितान् ।

तेषां श्रेष्ठो गुरौ भक्त्या विरराज सनन्दनः ॥ ७ ॥

शङ्करः शिष्यान् स्वनिर्मितान् ग्रन्थान् अध्यापयामास । तेषां (मध्ये) सनन्दनः गुरौ भक्त्या श्रेष्ठः विरराज ।

சங்கரர் சீடர்களை (எருக்கு)த்தான் இயற்றிய நூல்களைக் கற்பித்தார். அவர்களிடையே ஸநந்தனர் குருவிடமுள்ள பக்தியால் சிறந்தவராக விளங்கினார்.

तं त्रिरध्यापयामास ग्रन्थान्प्रीतो यतीश्वरः ।

सुहृत्समोऽपि हि गुरुर्भजतोऽपि प्रसीदति ॥ ८ ॥

प्रीतः यतीश्वरः तं त्रिः ग्रन्थान् अध्यापयामास । सुहृत् समोऽपि गुरुः भजतः अति प्रसीदति हि ।

(அவரது பக்தியால்) மகிழ்ந்த துறவித்தலைவரான சங்கரர் அவரை (அவருக்கு) மூன்று தடவை நூல்களைப் போதித்தார். நல்லெண்ணம் படைத்தவரும் (எல்லோரிடத்தும்) சமமான எண்ணம் படைத்தவருமாயினும் குரு தன்னை அண்டினவரிடம் அதிக அளவில் அருள் புரிகிறார்.

तत्र तत्त्वमविज्ञाय छात्रा आसन्नसूयवः ।

कदाचिदपरे गङ्गापारेऽतिष्ठत्सनन्दनः ॥ ९ ॥

தத தத்வம் அவிஜ்ஞாய ச்சாத்ரா: அஸூயவ: அஸந். | கதாசித் சநந்ந: அபரே கங்காபாரே அதிஸ்தத்.

உண்மை நிலையை அறியாமல் மாணவர்கள் ஸநந்தனர் விஷயத்தில் பொருமை கொண்டவர்கள் ஆளுர்கள். ஒருசமயம் ஸநந்தனர் கங்கையின் அக்கரையில் நின்றிருந்தார்.

आहूतो गुरुणा शीघ्रमेहीत्योघमचिन्तयन् ।

अवातरन्नदीं सा तं पद्मैर्दधे पदे पदे ॥ १० ॥

சீஹ் அஹி இதி குருணா ஆஹூத: அஓ஥் அசிந்தயந் (ச:) நதீ அவாதரத். | சா த் பதே பதே பத்ம: ததே.

சீக்கிரம் வா என்று குருவால் அழைக்கப்பட்டவராக பிரவாகத்தைப்பற்றி நினைக்காதவராக ஆற்றைக் கடந்தார். அந்த ஆறு அவரை ஒவ்வோர் அடியிலும் தாமரைகளால் தாங்கினான்.

तदप्यगणयन्नेत्य गुरोः पादावुपास्मृशत् ।

सर्वे तेऽसूयवः शिष्या नमितास्त्रपयाऽभवन् ॥ ११ ॥

ததபி அகணயந் எத்ய (ச:) குரோ: பாதோ ஸ்பாஸூஸத். | அஸூயவ: தே சர்வே சிஸ்யா: த்ரபயா நமிதா: அபவந்.

அதனையும் (கங்கை தாமரையால் தன் கால்களைத் தாங்கியதையும்) பொருட்படுத்தாமல் (இக்கரையை) அடைந்து குருவின் திருவடிகளைத் தொட்டார். (வணங்கினார்) அஸூயை கொண்ட அந்த எல்லா சீடர்களும் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தவர்களாக ஆளுர்கள்.

ततः प्रभृति तं प्रेम्णा पद्मपादं प्रतुष्टुवुः ।

अन्यादृशी तस्य भक्तिरित्थं प्रख्यापिता तदा ॥ १२ ॥

ततः प्रभृति तं प्रेम्णा पद्मपादं प्रतुष्टुवुः । अन्यादृशी तस्य भक्तिः इत्थं तदा प्रख्यापिता ।

அதனைத் தொடர்ந்து அவரை அன்புடன் பத்மபாதர் (தாமரையைக் காலடிகளில் கொண்டவர்) எனக் கொண்டாடினார்கள். தனித் தன்மை கொண்ட அவரது பக்தி அப்போது இப்படி நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

द्विजः कश्चिद्वृद्धवयाः तत्रागच्छजगदुरौ ।

प्रास्तावीद्व्याससूत्रेषु संशयान् स्वान्सयुक्तिकम् ॥ १३ ॥

कश्चित् वृद्धवयाः द्विजः तत्र आगच्छत् । जगदुरौ व्याससूत्रेषु स्वान् संशयान् सयुक्तिकं प्रास्तावीत् ।

ஒரு வயது முதிர்ந்த அந்தணர் அங்கு வந்தார். ஜகத்குருவான சங்கரரிடம் வியாஸர் இயற்றிய ஸூத்திரங்களில் தன் ஐயங்களை யுத்திகளுடன் வெளியிட்டார்.

तानसौ शमयामास हेतुभिः सुपुरस्कृतैः ।

वादे बहुदिनव्याप्ते प्रणिधानेन पद्मपात् ॥ १४ ॥

शङ्करः शङ्करः साक्षाद्वृद्धो व्यासो हरिः स्वयम् ।

इति विज्ञाय संहृष्टः प्राञ्जलिः समुपेत्य तौ ॥ १५ ॥

भगवन्तौ सूत्रभाष्यकृतौ वां प्रणमाम्यहम् ।

इतीरयन्ननामाशु शङ्करोऽभूत्सुविस्मितः ॥ १६ ॥

அசௌ (சங்கர:) தான் (சંசயான்) சுபுரஸ்குதீ: ஹேதுபி: சமயாமாச. வாடே பஹுதினவ்யாப்தே ப்ரணிதானேன “சங்கர: சாக்ஷாத் சங்கர:, வுத்த: வ்யாச: சுவயம் ஹரி:” இதி விஜ்ஞாய சஹ்ரஃ ப்ராஞ்ஜலி: தௌ சமூபேத்ய “பகவந்தௌ சூத்ரபாஷ்யகூதௌ வா அஹம் ப்ரணமாமி |” இதி இரயந் ஆசு நநாம. | சங்கர: சுவிஸ்மித: அபூத்.

இந்த சங்கரர் அவரது ஐயங்களை நன்கு விளக்கப்பெற்ற காரணங்களைக் கொண்டு சமாதானம் செய்தார். வாதம் வெகு நாட்கள் தொடர்ந்திருக்கும் போது. பத்மபாதர் தியானத்தால் “ஆசார்ய சங்கரர் சிவனே, முதியவர் வியாஸர் ஸ்ரீ விஷ்ணுவே” என உணர்ந்து மகிழ்ந்தவராகக் கைகூப்பியவராக அவர்கள் இருவரையும் அணுகி, பெருமதிப்பு கொண்ட ஸுதீரமி யற்றியவரும் பாஷ்யமியற்றியவருமான தங்களிருவரையும் வணங்குகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே உடன் வணங்கினார். சங்கரர் வியப்படைந்தவராக ஆனார்.

கூதாஜலிஸ்ததோ வ்யாஸமுபதஸ்யே ச ஶக்ர: ।

தமுவாசாதிஹ்ஷாட்மா வ்யாஸஸ்துஷ்டாஸ்மி ஶக்ர ! ॥ ௧௩ ॥

தத: ச ஶக்ர: கூதாஜலி: வ்யாஸம் உபதஸ்யே । வ்யாஸ: அதிஹ்ஷாட்மா தம் உவாச - “ஶக்ர ! (அஹ்) துஷ்ட: அஸ்மி ।

பிறகு அந்த சங்கரர் கைகூப்பியவராக வியாஸரை வணங்கினார். வியாஸர் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தவராக அவரை (ப்பார்த்து)ச் சொன்னார் - “சங்கரரே (நான்) மிகவும் மகிழ்ந்தவனாகிறேன்.

கீதாஸூத்ரோபநிஷதா் ஖ாஷ்யம் விரசிதம் த்வயா ।

யுக்தம் காவின்டிஷிப்யஸ்ய தத்ரஸ்யாபய சர்வத: ॥ ௧௪ ॥

த்வயா கீதாஸூத்ரோபநிஷதா் ஖ாஷ்யம் விரசிதம் । தத்ர காவின்டிஷிப்யஸ்ய (தவ) யுக்தம் । (தத்) சர்வத: ஸ்ரஸ்யாபய ।

கீதை, பிறும்ம ஸுதீதீரம், உபநிடதங்கள் இவற்றிற்கு உம்மால் பாஷ்யம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது கோவிந்தரின் சீடரான உமக்கு ஏற்றது. அதனை எங்கும் பரப்புவீராக.

ப்ரஹ்மானுமதோ ஖ூயஸ்த்வாமாஸாஸே யதீஸ்ர ।

கன்மநாஸுஷ்வயஸ்கஸ்த்வம் யதி: ஸ்ராஸுஷ்வதஸரான் ॥ ௧௫ ॥

துறவிகளில் உத்தமரே ! பிறும்மாவினால் அனுமதிக்கப் பெற்ற வராக மறுபடி ஆசீர்வதிக்கிறேன். பிறப்பால் எட்டு வயது பெற்ற நீர் துறவியாகி எட்டுவயது கூடப்பெற்றீர்.

புன: சமா: ஷாடசாபுரஸ்து து விஸ்துபூதயு.

ஸர்வதந்ரஸ்வதந்ரஸ்த்வ் தத்வ் பூதய விஸ்தராத் || 20 ||

து விஸ்துபூதயு புன: ஷாடச சமா: அபு: அஸ்து । த்வ் ஸர்வதந்ர ஸ்வதந்ர: விஸ்தராத் தத்வ் பூதய ।

உமக்கு உலக நன்மைக்காக மேலும் 16 ஆண்டுகள் ஆயுள் இருக்கட்டும். நீர் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் தன்னிஷ்டப்படி செயலாற்றல் பெற்றவராக விளக்கமாகத் தத்துவத்தைப் போதிப்பீராக.

இத்ய் லக்ஷாஸ்யுபோ துர்யீ வ்யாஸாஸ்துரதேசிக: ।

புரதஸ்திவாந்நிசி விதிஸ்யதூதீத் பூதயந் பூதாந் || 21 ||

சுரதூரதேசிக: இத்ய் வ்யாஸாத் அபுபோ துர்யீ லக்ஷா திசி விதிசி பூதாந் அதூதீத் பூதயந் புரதஸ்திவாந் ।

சங்கரகுரு வியாஸரிடமிருந்து ஆயுளின் நீட்சியைப் பெற்று திக்கிலும் விதிக்கிலும் அறிவாளிகளை அத்வைதத்துவத்தை அறியச் செய்பவராகக் கிளம்பினார். (திக்கு - கிழக்கு முதலியவை. விதிக்கு - தென்கிழக்கு முதலியவை)

காலதீஸம்பவ: கஸ்திரிஷ்ணுசாமாபிதூ வது: ।

ஸஹாப்யாயீ சுரதூரஸ்ய தமந்விஸ்தநுபாஸதத் || 22 ||

காலதீஸம்பவ: சுரதூரஸ்ய ஸஹாப்யாயீ விஷ்ணுசாமாபித: கஸ்திர வது: த் (சுரதூர) அந்விஸ்தந் உபாஸதத் ।

காலடியில் பிறந்தவனும், சங்கரருடன் கூடப்படித்தவனும், விஷ்ணுசர்மா என்ற பெயருள்ளவனுமான ஒரு மாணவன் அவரைத் தேடி வந்தான்.

புரார்த்தபாஸ சிஷ்யத்வநாத்மநூ ஸுரஹ்ந் வது: ।

ததவா ஸுரிசிதஸுஹாஸ்யா த் யதி சக்ரே யதீஸுர: || 23 ||

வது: சிஷ்யத்வநாத்மந: ஸுரஹ்ந் புரார்த்தபாஸ । யதீஸுர: ஸுரிசிதஸுஹாஸ்யா ததவா த் யதி சக்ரே ।

மாணவன் சீடனாகத் தன்னை ஏற்க வேண்டினான். துறவிகளின் தலைவரான சங்கரர் ஸ்ரீசித்ஸுகர் என்ற பெயரைத்தந்து அவனைத் துறவியாக்கினார்.

शीतादितं स गोविन्दगुरुं परिचरन् हिमे ।

तप्तोदकं प्रार्थयत शिवं चन्द्रकलाधरम् ॥ २४ ॥

ச: (சங்கர:) ஹிமே ஶீதாதிதம் ஸோவிந்஢ுரம் ஸரிசர்ந் சந்஢்ரகலா஢ர் ஶிவ் தஸோ஢கம் ஸார்தயத ।

அந்த சங்கரர் ஢னிக்காலத்தில் குளிரால் வாட்டப்஢ெற்ற கோவிந்த குருவை (விற்குப்) ஢ணிவிடை புரி஢வராக சந்திரகலையை தரித்துள்ள சிவனை (னிடம்) வென்னீரை வேண்டினார்.

तप्तोदलहरीं शम्भुः प्रावर्तयदथान्तिके ।

गोविन्दः शङ्करः शिष्याः शीतबाधां तयाऽत्यजन् ॥ २५ ॥

अथ शम्भुः अन्तिके तप्तोदलहरीं प्रावर्तयत् । गोविन्दः शङ्करः शिष्यः

(च) तया शीतबाधां अत्यजन् ।

அதனையடுத்து சிவன் அருகில் வென்னீர் ஊற்றைப் ஢ெருகச் செய்தார். அதனால் கோவிந்தரும் சங்கரரும் சீடர்களும் குளிர்வாட்டலை அகற்றினர்.

कदाचिच्छङ्करं स्वप्ने जगाद हरिरच्युतः ।

मूर्तिर्मदीया गङ्गायां मग्नाऽस्त्युद्धर तां यते ॥ २६ ॥

पूजयस्वेति तस्योक्तिमाकर्ण्य च तथाऽकरोत् ।

கடாசித் ஶ்ஞகர் ஶ்வப்னே ஜகா஢ ஹரிர்அச்யுத: ।
மூர்திர்ம஢ீயா ஸங்காயா் மக்னா:ஸ்த்யு஢்஢ர் தா் யதே ॥ २६ ॥
பூஜயஸ்வேதி தஸ்யோக்திமாकर्ण्य च तथाऽकरोत् ।

ஒருநாள் (தன்னை அண்டியவர்களை) நழுவவிடாத ஹரி சங்கரரைக் கனவில் கூறினார் - "எனது விக்ரஹம் கங்கையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அதனை வெளியே எடு. வழிபடச் செய்" என. அவரின் சொல்லைக் கேட்டு அப்படியே செய்தார்.

तस्यालयं कारयितुं चिन्तयन्नथ शंकरः ।

मात्रा प्रेषितमद्राक्षीदग्निशर्माभिधं द्विजम् ॥ २७ ॥

अथ तस्य आलयं कारयितुं चिन्तयन् शङ्करः मात्रा प्रेषितं अग्निशर्माभिधं
द्विजं अद्राक्षीत् ।

பிறகு அந்த ஹரிக்குக் கோயிலைச் செய்விக்கச் சிந்தித்துக்
கொண்டிருந்த சங்கரர் (தனது) தாயால் அனுப்பப்பெற்ற அக்னி
சர்மா என்ற அந்தணரைக் கண்டார்.

आर्याऽम्बा जरया जीर्णा त्वां स्मरन्त्यनिशं कृशा ॥ २८ ॥

दिदृक्षते त्वां तदत्तं प्रतीच्छैतन्महद्वसु ।

इत्थं निवेदयन्सद्यः पपात गुरुपादयोः ॥ २९ ॥

अम्बा आर्या जरया जीर्णा अनिशं त्वां स्मरन्ती कृशा त्वां दिदृक्षते ।
तदत्तं एतत् महत् वसु प्रतीच्छ ।” इत्थं निवेदयन् सद्यः गुरुपादयोः पपात ।

“அன்னை ஆரியை முதுமையால் தளர்ந்தவளாக எப்போதும்
உம்மை நினைப்பவளாக உடல் மெலிந்தவளாக உம்மைப் பார்க்க
விரும்புகிறாள். அவளால் அளிக்கப்பெற்ற இந்தப்பெரும் நிதியை
ஏற்பீர்.” இவ்வாறு விண்ணப்பித்துக் கொள்பவராக உடன் குருவின்
திருவடிகளில் விழுந்தார்.

शङ्करः कारयामास तद्धनेनालयं हरेः ।

न्ययुक्त चाग्निशर्माणं नियतं पूजने हरेः ॥ ३० ॥

शङ्करः तद्धनेन हरेः आलयं कारयामास । नियतं अग्निशर्माणं हरेः पूजने
न्ययुक्त च ।

சங்கரர் அந்தப் பொருள் குவியலைக்கொண்டு ஹரிக்குக்
கோயிலைக் கட்டுவித்தார். மிகவும் அபீக்கமுள்ள அக்னிசர்
மாவை ஹரியின் வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தினார்.

पद्मपादं समादिश्य विस्तारयितुमालयम् ।

स्मृतो मात्रा ततः प्रागात्कालीं गगनाध्वना ॥ ३१ ॥

ஆலயம் விஸ்தாரயிதும் பஞ்சபாடம் சமாதிசய மாத்ர ச்முத: தத: ககநாஹ்நா
காலதீர் ப்ராபாது ।

ஆலயத்தை விரிவு படுத்துவதற்குப் பத்மபாதரைக் கட்டளை
இட்டுத் தாயால் நினைக்கப்பெற்றவராக அங்கிருந்து (பதரிகாசிரமத்
திலிருந்து) வானவழியே காலடியை அடைந்தார்.

நநாம மாதரம் தஸ்யாஸ்தாபம் ஜஹே சமாபமாது ।

உபாதிசாஹ்ந தஸ்யே பரம் யந்ந சாஸிவதிது ॥ 32 ॥

மாதரம் நநாம । சமாபமாது தஸ்யா: தாபம் ஜஹே । தஸ்யே பரம் ப்ரஹ்ந உபாதிசாது ।
யது சா ந அவிதிது ।

தாயை வணங்கினார். (தான்) வந்து சேர்ந்ததனால் அவளது
தாபத்தைப் போக்கினார். பரம்பொருளைப்பற்றி உபதேசித்தார்.
(எந்த) அதனை அவள் உணரவில்லை.

அந்நயகாலச்முதி தஸ்யா: சிவவிஷ்ணவபிதேஸ்பரே ।

ப்ரஹ்நி வ்யததாஹ்நிர: ச்நிராம் த்தோதிரேர்மநோஹ்ந: ॥ 33 ॥

திர: (சாஹ்ந:) சிவவிஷ்ணவபிதே அபரே ப்ரஹ்நி தஸ்யா: அந்நயகாலச்முதி
மநோஹ்ந: த்தோதிரே: ச்நிராம் வ்யததாது ।

அறிவைத் தூண்டுபவரான சங்கரர், சிவன் விஷ்ணு என்ற
பெயருள்ள ஸகுணமான பரம்பொருள் வடிவில் அவளது கடைசி
நேரத்தின் நினைவை மனத்தைக் கவரும் ஸ்தோத்திரங்களால்
நிலைத்துப் பதியும்படி செய்தார்.

பஸ்யந்நி சபுணம் ப்ரஹ்ந சதஸ்தஹ்யமாபிதா ।

யோகிபம்யம் பதம் ப்ராப மாதா யதிவரஸ்ய சா ॥ 34 ॥

யதிவரஸ்ய மாதா சா சபுணம் ப்ரஹ்ந பஸ்யந்நி சத: தஹ்யம் அபிதா, யோகிபம்யம்
பதம் ப்ராப ।

துறவிகளுக்குள் உயர்ந்தவரின் தாயான அவள் ஸகுணமான
பரம்பொருளின் வடிவை நன்கு உணர்ந்தவளாக உடன் அந்நிலையை

அடையப்பெற்றவளாக யோகிகளால் மட்டும் அடையத்தக்க
பெருநிலையை அடைந்தாள்.

यथाप्रतिश्रुतं मातुरन्तिमेष्टिं विधाय सः ।

पुनश्च तीर्थानटितुं प्रयागं प्राप शङ्करः ॥ ३५ ॥

ச: ஷங்கர்: யதாபுரிசுருதம் மாகு: அநுரிமேஷ்டி விதாய, புனசு தீர்த்தானடிகு
புராயம் பராய ।

அந்த சங்கரர் உறுதிமொழி தந்ததற்கேற்ப தாயின் ஈமக்
கடனைச் செய்து பின்னர் புண்ய தீர்த்தங்களைச் சுற்றிவருவதற்காக
பிரயாகையை அடைந்தார்.

कलिन्दजह्नुसुतयोः सरस्वत्याश्च सङ्गमे ।

सस्त्रौ स ब्रह्मयजनस्थले तां जननीं स्मरन् ॥ ३६ ॥

கலிந்ஜஹ்நுசுதயோ: ஸர்ஸுவத்யாசு சங்க்மே
ஸஸ்த்ரௌ ச ப்ரஹ்மயஜனஸ்தலே தா: தா: ஜனநீ
ஸ்மரந் ஸஸ்த்ரௌ ।

கலிந்தனின் குமாரியான யமுனை, ஜந்ஹு - மஹரிஷியின்
குமாரியான கங்கை ஸரஸ்வதி இவற்றின் கூடலில் பிறும்மா
வேள்விபுரிந்த இடத்தில் அவர் (மறைந்த) அந்த தாயை
நினைத்துக்கொண்டவராக ஸ்ஞானம் செய்தார்.

பயிற்சி : ஸமாஸமடைந்தவற்றைப் பிரித்து விக்ரஹ
வாக்யம் எழுதுக. பதம் பதமாகப் பொருள் தருக.

नवमः पाठः - पाठम् 9

उपपदविभक्तयः (चतुर्थी विभक्तिः)

1. ஒரு செயலின் பயனைக்குறிக்கும் சொல்லின் மீது 4ம்
வேற்றுமை வரும்

क) व्याधितः आरोग्याय सूर्यं नमति ।

ख) बहवः जीविकायै विदेशं गन्तुं इच्छन्ति ।

ग) मम पुत्रः अध्ययनाय पाठशालां गच्छति ।

வ்யாதித: நோயாளி ஜிவிகா பிழைப்பு

2. कल्पते (ஏற்றதாக உள்ளது) என்ற தாதுவை உபயோகப் படுத்தும் போது மூலப்பொருளைக் குறிக்கும் சொல் 4ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

क) इमानि बीजानि न सस्याय कल्पन्ते ।

ख) एते तण्डुलाः ओदनाय कल्पन्ते ।

ग) समीक्षा क्षेमाय कल्पते ।

बीजं விதை सस्यं பயிர் ஓதனம் சாதம் சமீक्षा ஆராய்ந்து முடிவு செய்தல்.

3. हितं (நன்மை) शुभं (மங்களம்) என்ற சொற்கள் உபயோகப் படும்போது அவற்றுடன் இணைந்த சொற்கள் 4ம் வேற்றுமையை ஏற்கும்.

क) पिता पुत्राय हितं चिन्तयति/उपदिशति ।

ख) शुभं ते भूयात् । உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்.

ग) सीताप्रत्यर्पणमेव भ्रात्रे हितं इति विभीषणः अवदत् ।
प्रत्यर्पणं திருப்பித் தருவது

4. नमः वணक्कम् स्वस्ति கேழ்மம் சுவாஹ ஹோமம் செய்யும்போது கூறும் மந்திரம். அல் சக்தி உடையவன் என்ற சொற்கள் உபயோகப்படும்போது அவற்றுடன் இணையும் சொற்கள் 4ம் வேற்றுமையைத் தழுவும்.

क) गुरवे नमः । शिवाय नमः ।

ख) ऋषयः रामाय स्वस्ति अवदन् ।

ग) कर्मणे स्वस्ति கார்யம் நன்றாக முடியட்டும்.

I wish the function every success.

घ) स्थाली पाकाय नालम् பாளை சமைப்பதற்குப் போதியதல்ல.
(சக்தி உடையதல்ல.)

ङ) रामः राक्षसानां नाशाय अलम् ।

च) अन्नं भोजनाय नालम् । உணவு சாப்பாட்டுக்குப்
போதியதல்ல.

छ) वेतनं जीवनाय नालम् ।

சம்பளம் வாழ்வதற்கு போதாது.

5. मन्यते (எண்ணுகிறான், கருதுகிறான்) அவமரியாதையைக் குறிக்க இவ்வினைச்சொல்லை உபயோகப்படுத்தும்போது மதிப்பிடப்படும் சொல்லின் மீது 4ம் வேற்றுமை வரும்.

क) सीता रावणं तृणाय अमन्यत ।

ख) अहं त्वां मशकाय मन्ये ।

ग) दुर्योधनः पाण्डवान् तूलायापि न अमन्यत ।

தூள் புல் மசக: கொசு தூள் பஞ்சு.

6. तुमुन् अन्त अव्ययங்களை (Infinitive) வினைப்பெயர்களாக (Gerund) உபயோகப்படுத்தும்போது வினைப்பெயர்களின் மீது 4ம் வேற்றுமை வரும்.

क) सः स्नातुं नदीं याति । सः स्नानाय नदीं याति ।

ख) अहं पठितुं आगच्छामि । अहं पठनाय/पाठाय आगच्छामि

ग) त्वं भोक्तुं उपविश । त्वं भोजनाय उपविश ।

7. ஒரு செயலுக்காக நடைபெறும் வேறு செயலின் செயப்படு பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லின் மீது 4ம் வேற்றுமை வரும்.

क) फलेभ्यः याति பழங்களுக்காகப் போகிறான். பழங்களைக் கொண்டு வரச் செல்கிறான். செல்கிறான் என்ற செயல், கொண்டு வருவதற்காக என்ற செயலுக்காக நடைபெறுகிறது. கொண்டு வரு என்ற செயலின் செயப்படுபொருள் பழங்கள். அதன் மேல் 4ம் வேற்றுமை வருகிறது. फलानि आहर्तुं याति ।

ख) जनकः दशरथाय दूतं प्राहिणोत् । दशरथाय दशरथः तस्यैव वरुवतः दशरथं आनेतुं ।

ग) भोजनाय सामग्रीं संपादयामि । சாப்பாடு தயாரிக்க சாமா
ன்களை சேகரிக்கிறேன். (முதல்வகை உதாரணத்துக்கும் இதற்கும்
மிக நுண்ணிய வித்யாசமுண்டு)

दशमः पाठः - பாடம் 10

अर्थकरी वृत्तिः

द्वौ गच्छतः । एकः वृद्धः बहुश्रुतः दृष्टकर्मा कर्मण्यश्च । युवा अन्यः
इदानीमेव कस्याश्चन अर्थकर्या वृत्तौ प्रवृत्तः । उभौ संभाषेते ।

- आर्य ! अचिरादेव अर्थकरी वृत्तिः प्राप्ता । तत्र आयो यथा वर्धेत उपायं
उपदिशतु भवान् ।
- इदं प्रथमतो वेद्यम् । व्ययं विना आयो न जायते । आयं विना व्ययः न कर्तुं
शक्यते । उभयोः यथावत् तुलनं आवश्यकम् । अस्मिन् कर्मणि इयान्
व्ययः नितरां अपेक्ष्यते, इयान् आयः प्रतीक्ष्यते इति निर्धारणं आवश्यकम् ।
आयवर्धनसमये, बहुशाखा प्रवृत्तिरपि चिन्तनीया, यथा निर्धारितः आयः
एव उपायं (उप आयं) अपि कणशः संपादयेत् ।
- आर्य ! अहं गणिते वाणिज्ये आयव्ययनिरीक्षणे च शिक्षां प्राप्तवान् । अतः
वृत्तेः निर्वहणे श्रमो न स्यात् इति मे मतिः ।
- श्रमो न स्यात् । विद्या युक्तिः अनुभवः इति त्रीणि कर्मणः सिद्धिं यच्छन्ति ।
बुद्धिमतः एतानि त्रीणि सुलभानि । बुद्धिः द्विविधा । सहजा बैनयिकी इति ।
सहजा सा - या जन्मतः सिद्धा । बैनयिकी सा-या विद्याशालासु गुरुभ्यः
ग्रन्थाध्ययन मुखेन प्राप्ता । सहजा तु चक्षुरिव । बैनयिकीतु आलोकः इव ।
चक्षुः दर्शनाय आलोकं अपेक्षते । परं, चक्षुः विना आलोकः न किमपि
दर्शयति ।
- ईषत् विवृणोत्वार्यः ।
- विवृणोमि एतत् । अस्माकं प्रकृत्या जन्मतः सिद्धा बुद्धिः अस्ति । सा
आन्तरं चक्षुः । तथैव विद्यामपि गृह्णीमः । विद्यया बहु जानीमः । तया

शङ्करोदन्तः

द्वितीयो भागः (३)

अत्रान्तरे सुधन्वाख्यः सौराष्ट्रो वैदिकात्पथः ।

च्युतः प्रविष्टः समयं जैनं राष्ट्रमशानृपः ॥ १ ॥

अत्रान्तरे सुधन्वाख्यः सौराष्ट्रः नृपः वैदिकात् पथः च्युतः, जैनं समयं
प्रविष्टः शष्टं अशात् ।

இதனிடையில் ஸுதன்வா என்ற பெயருள்ள ஸௌராஷ்டிர தேசத்து அரசன் வைதிக நெறியிலிருந்தும் வழுவியவகை ஜினரின் வழியைப் பின்பற்றியவகை ராஜ்யத்தை ஆண்டான்.

कुमारिलो विप्रवरो जैनान्विप्रद्विषः सुधीः ।

जिगीषुस्तन्मतं बोद्धुं वर्धमानं जिनं श्रयन् ॥ २ ॥

जैनवेषेण सिद्धान्तं छन्नः सम्यगधीतवान् ।

सुधीः विप्रवरः कुमारिलः, विप्रद्विषः जैनान् जिगीषुः तन्मतं बोद्धुं,
जिनं वर्धमानं जैनवेषेण छन्नः श्रयन्, सिद्धान्तं सम्यक् अधीतवान् ।

நல்ல அறிவாளியும் அந்தணர்களுக்குள் சிறந்தவருமான குமாரிலர் அந்தணர்களை வெறுக்கின்ற ஜைனர்களை வெல்ல விருப்பம் கொண்டவராக, அவர்களது (ஜைனர்களது) கொள்கையை அறிவதற்காக, ஜினமதத்தைச் சார்ந்தவரான வர்த்தமானரை ஜைனரின் வேடத்தில் மறைந்தவராக அண்டி, கொள்கை முடிவுகளை நன்கு கற்றார்.

ज्ञातरन्ध्रैर्जिनैः क्रुद्धैः पातितस्तुङ्गसौधतः ॥ ३ ॥

यदि वेदाः प्रमाणं स्युरक्षतः स्यां पतन्नधः ।

इति गायन्पपातास्य चक्षुरेकं परिक्षतम् ॥ ४ ॥

ज्ञातरन्ध्रैः (अत एव) कुक्षैः जिनैः तुङ्गसौधतः पातितः “यदि वेदाः प्रमाणं स्युः, अधः पतन् (अहं) अक्षतः स्यां इति गायन् पपात । अस्य एकं चक्षुः परिक्षतम् ।

அவரது ஊடுறுவலை அறிந்து கோபமடைந்த ஜினர்களால் உயர்ந்த உப்பரிகையிலிருந்து தள்ளப்பட்டவராக, வேதங்கள் பிரமாணமாயின் கீழே விழுகின்ற நான் சிதைவடையாதவனாக ஆவேன் என்று கூவிக்கொண்டே விழுந்தார். இவரது ஒரு கண் சிதைவுற்றது.

यदि प्रमाणमित्येवं संशयान्मे तथाऽभवत् ।

इति संस्तंभयंश्चेतो निरगानीरुजस्ततः ॥ ५ ॥

‘यदि प्रमाणं’ इति एवं संशयात् मे तथा अभवत् । इति चेतः संस्तंभयन् नीरुजः ततः निरगात् ।

‘பிரமாணம் ஆயின்’ என்றிவ்வாறு சந்தேகத்தால் எனக்கு அவ்வாறு நேர்ந்தது என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டவராக வேதனையற்றவராக அங்கிருந்து வெளிப்பட்டார்.

जित्वा जैनान्विवादेशु विदुषा नृपसंसदि ।

स्थापितः कर्ममार्गश्च श्रौतः स्थिरतरो यथा ॥ ६ ॥

विदुषा (तेन) नृपसंसदि विवादेशु जैनान् जित्वा श्रौतः कर्ममार्गः स्थिरो यथा (तथा) स्थापितश्च ।

அறிவாளியான அவரால் அரசசபையில் வாதங்களில் ஜைனர்களை வென்று வேதத்தைச் சார்ந்த கர்மநெறி ஸ்திரமாக இருக்குமாறு நிலைக்கச் செய்யப்பெற்றது.

एकाक्षरोपदेशापि गुरुर्जैनः स्वशास्त्रदः ।

तस्मै दुह्यन्नकरवं पापं तस्य न निष्कृतिः ॥ ७ ॥

इति लोकहितं कृत्वाऽप्यशान्तं तस्य मानसम् ।

तुषानलप्रवेशः स्यान्निष्कृतिस्त्वित्यचिन्तयत् ॥ ८ ॥

एकाक्षरोपदेश अपि गुरुः । जैनः स्वशास्त्रदः । तस्मै दुह्यन् पापं अकरवम् । तस्य निष्कृतिः न (अस्ति) । इति लोकहितं कृत्वापि अशान्तं तस्य मानसं तुषानलप्रवेशस्तु निष्कृतिः स्यात् इति अचिन्तयत् ।

ஓர் எழுத்தை உபதேசித்தவன் குரு. ஜைனரோ தன் சாஸ்திரத்தின் தத்துவத்தையே உபதேசித்தவர். அவருக்கு துரோகம் விளைவித்த நான் பாபம் செய்தேன். இதற்குக் கழுவாய் இல்லை என்று உலகிற்கு நன்மை புரிந்த பிறகும் அமைதியுறாத அவரது மனம் உமிக்காந்தலில் ஆழ்ந்திருப்பதே கழுவாயாகும் என்று எண்ணிற்று.

श्रौतसन्मार्गरक्षार्थं गुहांशेन कुमारिलः ।

जातः स्वदुष्कृतं माहृं प्रायश्चित्तं स्वयं व्यधात् ॥ ९ ॥

श्रौतसन्मार्गरक्षार्थं गुहांशेन जातः कुमारिलः स्वदुष्कृतं माहृं स्वयं प्रायश्चित्तं व्यधात् ।

வேதம் கூறும் நல்வழியை காப்பாற்றுவதற்கென்றே குகப் பெருமானின் அம்சமாகப் பிறந்த குமாரிலர் தன் தீவினையைப் போக்கத் தானே கழுவாய் செய்தார்.

सशिष्यः शङ्करो मन्दं दहमानं तुषाग्निना ।

धीरं कुमारलं प्राप तच्छिष्यैः साश्रुभिर्वृतम् ॥ १० ॥

सशिष्यः शङ्करः तुषाग्निना मन्दं दहमानं तच्छिष्यैः साश्रुभिर्वृतं धीरं कुमारलं प्राप ।

சிஷ்யர்களுடன் கூடிய சங்கரர் உமிக்காந்தலால் மெல்லமெல்ல எரிந்துகொண்டிருக்கின்றவரும் கண்ணீர் வழிக்கும் தன் சீடர்களுடன் கூடியவரும் மனங்கலங்காதவருமான குமாரிலரை அடைந்தார்.

पुण्यैः पुरातनैरेव दृष्टस्त्वं भगवन्मया ।

शान्त्यै प्राक्चरिताघस्य प्राविक्षमनलं बुध ॥ ११ ॥

इत्युचिवांसमाचार्यो भट्टमाह गुहांशजम् ।

भगवन् ! पुरातनैः पुण्यैरेव मया त्वं दृष्टः । बुध ! प्राक् चरिताघस्य शान्त्यै अनलं प्राविक्षम् । इति ऊचिवांसं गुहांशजं भट्टं आचार्यः आह ।

“பகவானே ! பழைய நல்வினைப்பயனால் என்னால் நீர் காணப்பட்டீர். அறிவாளியே ! முன் செய்த தீ வினையின் சாந்திக்காக நெருப்பில் நுழைந்தேன்” என்று கூறிவந்த குகப்பெருமானின் அம்சமாகத் தோன்றிய குமாரிலபட்டரைப் பார்த்து ஆசாரியர் கூறினார்.

व्रतं चरसि लोकस्य शिक्षायै नास्त्यघं त्वयि ॥ १२ ॥

त्वां जीवयामि मद्भाष्ये भव्यं रचय वार्तिकम् ।

तमाह भट्ट आरब्धं व्रतं त्यक्तुं न पारये ॥ १३ ॥

“लोकस्य शिक्षायै व्रतं चरसि । त्वयि अघं नास्ति । त्वां जीवयामि ।
मद्भाष्ये भव्यं वार्तिकं रचय ।” तं भट्टः आह – “आरब्धं व्रतं त्यक्तुं न पारये ।

‘உலகத்தினரை வழிப்படுத்துவதற்காக கழுவாயைச் செய்கிறீர். உம்மிடம் தீவினை இல்லை. உம்மை உயிர்ப்பிக்கிறேன். எனது பாஷ்யத்தின்மேல் வார்த்திகம் என்ற குறிப்பை அமைப்பீராக.’ அவரைப் பார்த்துப்பட்டர் சொன்னார், ‘தொடங்கிய விரதத்தைக் கைவிட இயலாதவனாக இருக்கிறேன்’ என.

मगधेष्वस्ति शास्त्रज्ञो विश्वरूपो गृहाश्रमी ।

मत्तोऽधिकः शास्त्रपथे प्रेष्ठः शिष्येषु याहि तम् ॥ १४ ॥

मगधेषु शास्त्रज्ञः गृहाश्रमी विश्वरूपः अस्ति । (सः) शास्त्रपथे मत्तः
अधिकः, शिष्येषु प्रेष्ठः । तं याहि ।

மகததேசத்தில் சாஸ்திரம் நன்கறிந்தவரும் கிருஹஸ்தா சிரமத்தில் உள்ளவருமான விச்வரூபர் இருக்கிறார். அவர் சாஸ்திர வழியில் என்னைவிட மேம்பட்டவர், (எனது) சீடர்களுக்குள் மிகப் பிரியமானவர். அவரை அடைவீர்.

विधेहि वशगं तेन वार्तिकं कारयाशु भोः ।

उपदिश्या मुमूर्षोर्मे विश्वेश इव तारकम् ॥ १५ ॥

भोः, (तं) वशगं विधेहि । तेन आशु वार्तिकं कारय । मुमूर्षोर्मे विश्वेशः
इव तारकं उपदिश्याः ।

அவரை வசத்தில் வந்தவனாக ஆக்கிக்கொள்வீர். இறக்கும் தருவாயிலுள்ள எனக்கு விச்வேசுவரர்போல் தாரக மந்திரத்தை (பிறவியிலிருந்து கரையேற்றும் மந்திரத்தை) உபதேசிப்பீர்.

तथेति तस्मै स ब्रह्मोपादिशद्ब्रह्मतां गते ।

तस्मिन्ययौ विश्वरूपं दिदृक्षुर्मगधान्प्रति ॥ १६ ॥

तथा (अस्तु) इति सः (शङ्करः) तस्मै ब्रह्म उपादिशत् । तस्मिन् ब्रह्मतां गते, विश्वरूपं दिद्भुः मगधान् प्रति ययौ ।

அப்படியே (ஆகட்டும்) என்று அவர் குமாரிலருக்கு பரம் பொருளைப்பற்றிய மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அவர் பிறும்ம நிலையை அடைந்ததும் விசுவரூபரைக்காண விருப்பமுள்ளவராக மகததேசம் நோக்கிச் சென்றார்.

अत्राहुर्ब्रह्मसदने दुर्वासा वेदमध्यगात् ।

स्वरेऽस्खलत्स तं वाणी प्राहसद्ब्रह्मसंमता ॥ १७ ॥

अत्र आहुः । ब्रह्मसदने दुर्वासाः वेदं अध्यगात् । सः स्वरे अस्खलत् । तं वाणी ब्रह्मसंमता (सती) प्राहसत् ।

இங்கு (இவ்வாறு) கூறுவார்கள். பிறும்மாவின் இருப்பிடத்தில் துர்வாஸர் வேதம் ஓதினார். அவர் ஸ்வரத்தில் பிழை செய்தார். அவரை ஸரஸ்வதி பிறும்மாவின் சம்மதி பெற்றவளாகப் பரிகசித்தாள்.

शशाप तां मुनिः क्रुद्धो मानुषीभवितुं तदा ।

प्रसादितो गिरां मात्रा शापमोक्षमुदैरयत् ॥ १८ ॥

शम्भोराचार्यवर्यस्य दर्शनात्सेवनादिति ।

तदा क्रुद्धः मुनिः तां मानुषीभवितुं शशाप । गिरां देव्या प्रसादितः 'आचार्यवर्यस्य शंभोः दर्शनात् सेवनात्' इति शापमोक्षं उदैरयत् ।

அப்போது வெகுண்ட முனிவர் அவளை மனிதப்பெண்ணாகப் பிறக்கச் சபித்தார். வாக்கின் தேவியான அவளால் கோபத் தெளிவடையச் செய்யப்பட்டவராக 'ஆசாரியர்களில் சிறந்தவரான சங்கரரின் பார்வையாலும் அவரது ஸேவையாலும்' என்று சாபவிடுதலையைக் கூறினார்.

जज्ञे वाणी भारतीति शोणातीरे द्विजात्मजा ॥ १९ ॥

ब्रह्मा जज्ञे हरदेशात् विश्वरूप इति द्विजः ।

हिममित्रात्कान्यकुब्जेऽन्तेवसन्स कुमारिलात् ॥ २० ॥

श्रौतविद्यामधिजगे श्रौतकर्मरतोऽभवत् ।

வாணி ஸாரதிதி ட்விஜாட்மஜா ஸோணாதிர் ஜஜ். ஸ்ரஹா ஹாடேஷாட் கான்யகூஜ்
ஹிமமித்ராட் விஷ்ணுரூப் இதி ட்விஜ: ஜஜ். ஸ: அந்நேவஸந் குமாஸிலாட் ஸ்ரூதவித்யா
அதிஜஜ். ஸ்ரூதகர்மரத: அஹவட்.

ஸரஸ்வதி ஸோனா நதிக்கரையில் அந்நணப்பெண்ணாக
பாரதி ஂன்ற பெயருடன் பிறந்தாள். பிறும்மா சிவபெருமானின்
கட்டளையால் கான்யகுபஜத்தில் (கனூளஜ்) ஹிமமித்ரா
ஂன்பவரிடமிருந்து விசுவரூபர் ஂன்ற பெயருடன் அந்நணராகப்
பிறந்தார். அவர் மாணவராகிக் குருவை அண்டியிருப்பவராக
குமாரிலரிடமிருந்து வேத நெறியைக் கற்றார். வேத நெறிப்படிச்
சடங்குகளைச் செய்வதில் ஈடுபட்டவராக ஆனார்.

தயோர்விவாஹ: ஸமஹூத் ஸீலவித்யானுரூபயோ: || 21 ||

தௌ ட்ருஹ் ஸங்கர: ப்ரா஑ாத்யுரீ மாஹிஷ்மதீ ப்ரதி.

ஸீல வித்யானுரூபயோ: தயோ: விவாஹ: ஸமஹூத். ஸங்கர: தௌ ட்ருஹ் மாஹிஷ்மதீ
புரீ ப்ரதி ப்ரா஑ாத்.

நடத்தையிலும் கல்வியிலும் இனையானவர்களான அவர்
கனிருவருக்கும் விவாஹம் நடந்தது. சங்கரர் அவர்களைக்காண
மாஹிஷ்மதி நகரை நோக்கிக் ஸூன்றார்.

பஜ்ரேஷ்வமிதௌ ட்ருஜ்: வேடபாடனதத்யுரீ: || 22 ||

கூதஸாஸ்த்ரப்ரஸங்ஜை கீரீ: ஸந்நாதிதாங்ஜஜ்.

மஹதி ஸ்ரீமதி ஑ூஹே பாடஸாலாஸதானிதே || 23 ||

ப்ரதீக்ஷமாணமதிதீந் விஷ்ணுரூபம் டடர்ஷ ஸ:.

அமித: பஜ்ரேஷு ட்ருஜ்: வேடபாடனதத்யுரீ: கூதஸாஸ்த்ரப்ரஸங்ஜை கீரீ: ஸந்நாதி-
தாங்ஜஜ் பாடஸாலாஸதானிதே மஹதி ஸ்ரீமதி ஑ூஹே அதிதீந் ப்ரதீக்ஷமாணம் விஷ்ணுரூபம்
ஸ: டடர்ஷ.

ஆங்காங்கு கூடுகளில் சிறையிடப்பட்டவையும் வேதம்
஑துவிப்பதில் ஈடுபட்டவையும் ஸாஸ்திரங்களில் விரிவுரை
நிகழ்த்துபவையுமான கிளிகளால் ஑லிமயமாக்கப்பெற்ற
தாழ்வாரத்துடன் கூடியதும் நூற்றுக்கணக்கான வகுப்பறைகள்

கொண்டதுமான பெரிய அழகான வீட்டில் விருந்தாளிகளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விசுவரூபரை அவர் கண்டார்.

भिक्षवेऽदृष्टपूर्वाय भिक्षां समुपकल्प्य सः ॥ २४ ॥

हस्ते यतेरदानीरं नाददे यतिरर्पितम् ।

तेनोद्विग्नं विश्वरूपं यतिराह महामतिः ॥ २५ ॥

ச: அदൃஷ்டபூர்வாய் பிஷ்வை பிஷ்யம் சமூபகல்ப்ய யத: ஹஸ்தே நிரமதாத் | அர்பிதம் யதி: ந அடதே | தைன உத்வித்னம் விஸ்வரூபம் மஹாமதி: யதி: அஹ |

அந்த விசுவரூபர் முன் பார்த்தறியாத அந்த துறவிக்குப் பிகைஷ்யுணவை ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, துறவியின் கையில் (உணவு ஏற்கக் கோரி) நீர் வார்த்தார். வார்த்ததை துறவி ஏற்கவில்லை, அதனால் கலங்கிய விசுவரூபரைப் பேரறிவாளியான துறவி கூறினார்.

यदि दद्या वादभिक्षां स्वीकुर्यां भोज्यमर्पितम् ।

विप्रस्तमाह कुतुकी को मध्यस्थश्च कः पणः ॥ २६ ॥

“यदि वादभिक्षां दद्याः अर्पितं भोज्यं आदयाम्” । कुतुकी विप्रः तं आह - कः मध्यस्थः, कः पणश्च इति ।

‘நீர் வாதமாகிய பிகைஷ்யை அளிப்பீரேயாகில் நான் அளிக்கப் பெற்ற உணவை ஏற்பேன்’ என. (அதனைக் கேட்டு வாதிடுவதில்) ஆவல் கொண்ட அந்தணர் அவரை நோக்கிக் கூறினார். “யார் (வாதில்) நடுவலர்? என்ன பந்தயம்?” என.

जैत्राश्रमाभ्युपगमः षणो मध्ये च भारती ।

इत्याह शङ्करस्तच्च संमेने विप्रपुङ्गवः ॥ २७ ॥

ஜைத்ராஸ்ரமாத்யுபகம: ஷண: | மध्ये भारती च | इति शंकरः आह | तच्च विप्रपुङ्गवः संमेने ।

வெற்றி கொண்டவரின் ஆசிரமத்தை ஏற்பது பந்தயமாகும். நடுவில் (நடுவராக) பாரதி என்று சங்கரர் கூறினார். அதனை அந்தணப் பெரியார் ஏற்றார்.

चक्रतुर्भोजने वृत्ते उभौ सुमनसौ कथाम् ।

इतो यतिस्ततो भर्ता न स्यां पक्षान्तराश्रिता ॥ २८ ॥

इति साक्ष्ये वृता बाणी सुममाले ददौ तयोः ।

भोजने वृत्ते उभौ सुमनसौ कथां चक्रतुः । साक्ष्ये वृता बाणी, इतः यतिः, ततः भर्ता, पक्षान्तराश्रिता न स्यां, इति तयोः सुममाले ददौ ।

சாப்பாடு முடிந்ததும் இருவரும் நன்மனம் கொண்டவர்களாக வாதைச் செய்தனர். சாக்ஷியாக இருப்பதில் வரிக்கப்பெற்ற பாரதி, இப்புறம் துறவி, அப்புறம் கணவர், ஏதேனும் ஒரு கட்சியைத் தழுவியவளாக (நான்) ஆகக்கூடாதென அந்த இருவருக்கும் இரு பூமாலைகளைத் தந்தாள்.

माला येन धृता म्लायन्मन्तव्यः स पराजितः ॥ २९ ॥

इति कृत्वा निश्चयं सा गृहकृत्ये रताऽभवत् ।

येन धृता माला म्लायेत् स पराजितः मन्तव्यः । इति निश्चयं कृत्वा सा गृहकृत्ये रता अभवत् ।

எவரால் சூடப்பெற்ற மாலை வாடுகிறதோ அவர் தோற்றவராகக் கருதப்படுவார் என முடிவைச் செய்துவிட்டு அவள் வீட்டுப் பணிகளில் ஈடுபட்டவளாக ஆளுள்.

षड्दिनानि व्यतीतानि तयोर्विवदमानयोः ॥ ३० ॥

सस्मिताननपद्मौ तौ प्रगल्भौ प्रतिभान्वितौ ।

उत्तरोत्तरयुक्तीनामभूतां खण्डने पटू ॥ ३१ ॥

तयोः विवदमानयोः षट् दिनानि व्यतीतानि । तौ प्रगल्भौ । प्रतिभान्वितौ । सस्मिताननपद्मौ उत्तरोत्तरयुक्तीनां खण्डने पटू अभूताम् ।

அவர்கள் இருவரும் வாதிட்டுவரும்போது ஆறு நாட்கள் கழிந்தன. இருவரும் திறமையுள்ளவர்கள். புத்திக் கூர்மையுள்ளவர்கள். புன்சிரிப்புடன் கூடிய தாமரைபோன்று அழகிய முகமுள்ளவர்களாக அவர்களிருவரும் மேல்மேல் எழும் யுத்திகளைக் கண்டிப்பதில் திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

ந னிஷ்விந்தாஸதவா ரோஷோ ந வாகுரா தயோரஔூத் ।
 சஸமே திவசே விப்ரோ யத்யுக்தினாந் நிவஹ்ணே ॥ 32 ॥
 ஸ்வோக்தே: சமர்த்நே வாபி நாஸகந்நோயத்நவானபி ।

தயோ: னிதி: சிந்தா அதவா ரோஷ: ந அஔூத் । ந வாக் ஁ரா அஔூத் ।
 சஸமே திவசே விப்ர: யத்யுக்தினாந் நிவஹ்ணே ஸ்வோக்தே: சமர்த்நே வாபி யத்நவானபி ந
 அஸாக்நோத் ।

அவர்களுக்குப் பயமோ கவலையோ ஁த்திரமோ ஏற்பட
 வில்லை. கடும் சொல் கூட இல்லை. ஏழாவது நாள் அந்தணர்
 (விச்வரூபர்) துறவியின் வாதங்களைக் கண்டிக்கவோ தன்
 வாதத்தை நிலைநிறுத்தவோ முயன்றும் இயலாதவரானார்.

ஔுர்துரீகலகதாந் மாலாந் ஡்லாயந்தீந் விக்ஷய ஔாரதீ ॥ 33 ॥
 ந்யமந்நயதூபே ஔீக்ஷயே ஜானானா ஸ்வபதிந் ஜிதம் ।
 துர்வாஸஸாபதோ முக்தா ததோ ஔேஜே ஸ்வகந் வபு: ॥ 34 ॥

ஔாரதீ ஔுர்து: கலகதாந் மாலாந் ஡்லாயந்தீந் விக்ஷய ஸ்வபதிந் ஜிதந் ஜானானா ஁பே
 ஔீக்ஷயே ந்யமந்நயத் । தத: துர்வாஸஸாபதோ முக்தா ஸ்வகந் வபு: ஔேஜே ।

பாரதி கணவரின் கழுத்திலிருந்த மாலை வாடிவருவதைக்
 கண்டு தன் கணவரைத் தோற்றவராக ஁ணர்ந்து இருவரையும்
 பிகைக் ஏற்கக் கூப்பிட்டாள். (தோற்ற தன் கணவர் துறவியாக
 வேண்டியிருப்பதால் இனி இல்வறத்துரிமை இழந்தார் என்பதை
 ஁ணர்ந்தாள்) பின்னர் துர்வாஸரின் சாபத்திலிருந்தும் விடுபட்ட
 வளாகத் தன் (ஸரஸ்வதி) வடிவைப் பெற்றாள்.

தாந் ப்ரணம்ய யதீஸான: ப்ரார்த்தயாமாஸ ஔாரதீம் ।
 ஸ்தானேஸு ஸ்மர்யமாணா த்வந் அவிராஸ்வ ஁புஔீஷிணி ॥ 35 ॥

யதீஸான: தாந் ஔாரதீந் ப்ரணம்ய த்வந் ஸ்தானேஸு ஸ்மர்யமாணா ஁புஔீஷிணி
 அவிராஸ்வ (஁தி) ப்ரார்த்தயாமாஸ ।

துறவித் தலைவர் அவளை வணங்கி “தாங்கள் ஆங்காங்கு இடங்களில் நினைக்கப்பட்டதும் உலக நன்மையைச் செய்ய விரும்புவவளாகத் தோன்ற வேண்டும்” எனக் கோரினார்.

तथेति संभृतवती ययौ बाणी स्वकं पदम् ।

तथा इति संभृतवती बाणी स्वकं पदं ययौ ॥

அவ்வாறே (ஆகட்டும்) என்று உறுதி கூறியவளாகப் பாரதி தன் நிலையை அடைந்தாள்.

सदाचार बयो विद्याऽऽभिजात्यादि विजृम्भिते ॥ ३६ ॥

अहन्ताममते त्यक्त्वा विप्रः शङ्करमाश्रयत् ।

विप्रः सदाचार - बयो - विद्या - आभिजात्य - आदि - विजृम्भिते
अहन्ताममते त्यक्त्वा शङ्करं आश्रयत् ।

அந்தணர் (விச்வரூபர்) நன்னடத்தை, வயது, கல்வி, நற் குலத்தோன்றல் முதலியவற்றால் திமிர்த்திருந்த அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் (தான் தனது என்ற எண்ணப்பற்றைத்) துறந்து சங்கரரை அண்டினார்.

“तपो बह्वचरं पूर्वमथ लब्धं हि तत्फलम् ॥ ३७ ॥

अन्यथा जगदीशेन स्वीकृतिर्मे घटेत किम् ।

वृणोमि शरणं ब्रह्मन् त्वत्पादावनुशाधि माम् ॥ ३८ ॥

पूर्वं बहु तपः (अहं) अचरम् । अथ हि तत्फलं लब्धम् । अन्यथा जगदीशेन मे स्वीकृतिः किं घटेत? ब्रह्मन् ! त्वत्पादौ शरणं वृणोमि । मां अनुशाधि ।

முன்பு (முன் பிறவியில்) பெரும் தவம் செய்துள்ளேன். இன்றல்லவோ அதன் பயன் கிட்டியது. இல்லாவிடில் உலகத்து ஈசரான உம்மால் எனது ஏற்பு கூடியிருக்குமா? உமது திருவடிகளைச் சரணமாகக் கோரியுள்ளேன். என்னை ஆண்டருள்க.

इत्यर्थितोऽदीक्ष्यत्तं संन्यासेन यतीश्वरः ।

सुरेश्वर इति ख्यातः स बभूव धरातले ॥ ३९ ॥

इति अर्थितः यतीश्वरः तं (विश्वरूपं) संन्यासेन अदीक्षयत् । सः
(विश्वरूपः) सुरेश्वरः इति धरातले ख्यातः बभूव ।

இவ்வாறு கோரப்பட்ட துறவித் தலைவர் அவரை ஸன்யாஸ முறைப்படி திகைச் செய்வித்தார். அவர் (விசுவரூபர்) ஸுரேச்வரர் எனப் பூமியில் புகழ்பெற்றவர் ஆனார்.

பயிற்சி : ஸந்திசேர்ந்தவற்றைப் பிரித்தும் சேராததைச் சேர்த்தும் எழுதி ஸந்தியின் பெயர்குறிப்பிடுக. ஸமாஸமடைந்தவற்றைப் பிரித்து விக்ரஹவாக்யம் எழுதி, ஸமாஸத்தின் பெயர்குறிப்பிடுக.

द्वादशः पाठः - பாடம் 12

सूक्तिमाला

परिहरणादंहसां सुखं भवति ।

செய்த தவறுக்குப் பரிகாரம் செய்வதால் சுகம் ஏற்படும்.

भृत्या जीवति विषयहो श्रीमान् ।

செல்வந்தனும் ஆபத்தில் கூலியால் பிழைப்பான்.

जात्यनुगुणमेव चेष्टते जन्तुः ।

பிறவிக்கு ஒத்தவாறே எந்த பிராணியும் செயல்படும்.

भवितव्यं केन वा निवार्येत ।

நேரவேண்டியதை எவரால் தடுக்க முடியும்.

मालिन्यं ब्रजति धीः भृशौत्सुक्यात् ।

எக்களிப்பு மிகுதியால் புத்தி மழுங்கலுறும்

शीर्षे नवनीतमर्पयति बकहत् ।

கொக்கு பிடிப்பவன் தலையில் வெண்ணையை வைக்கிறான்.

दिश्याच्छौर्यं महान्महत्वेव ।

மேலானவன் மேலானவனிடத்திலேயே தனது சூரத்

தன்மையைக் காட்டுகிறான்.

अनवाप्ता चेच्छिवाग्निमादत्ते ।

குடுமி கிடைக்காவிடில் காலைப்பிடிப்பான்.

द्रोघुः परतो भयं ध्रुवं भवति ।

துரோகம் புரிபவனுக்குப் பிறரிடமிருந்து (மறுமை யிலிருந்து) பயம் நிச்சயம் உண்டு.

न खलः सहते परोत्कर्षम् ।

போக்கிரி பிறரது உயர்வைப் பொறுக்கமாட்டான்.

रक्ष्यं हि स्यात्स्वगौरवं सर्वैः ।

எல்லோராலும் தன் மதிப்பு பாதுகாக்கப்பெறவேண்டியதே.

मुदुलैव मही जनैर्निखन्येत ।

மென்மையுள்ள பூமியே மக்களால் தோண்டப்பெறும்.

न तरक्षोः स्ववनमपरवनमिति वा ।

சிறுத்தைக்குத் தன் காடு எதிரியின் காடு என்பதில்லை.

भवति फलमप्रतीक्षितं खलूद्यमिनाम् ।

முயற்சியுள்ளவர்க்கு எதிர்பாராதபடி செயல் நிறைவு ஏற்படும்.

यत्र न नाथस्तदेति भवनं था ।

நாதனற்ற வீட்டில் நாய் நுழையும்.

को नु दुरात्मा स्वदुष्कृतं वेत्ति ।

கெட்டவன் எவன் தன் தவற்றை உணர்கிறான்?

तथोक्त्या स्थैर्यमेति विश्वासः ।

உண்மை கூறுவதால் நம்பிக்கை வலிவுறும்.

तिष्ठति दर्शः किमग्रजागतिं यावत् ।

அண்ணன் வரும் வரை அமாவாசை நிற்குமா?

பயிற்சி : இந்தப்பழமொழிகளில் ஏதேனும் இரண்டைக் கருத்தில் கொண்டு 20 வரிகளில் கட்டுரை எழுதவும்.

त्रयोदशः पाठः - பாடம் 13

शङ्खरोदन्तः

द्वितीयभागः - ४

भैरवोपासकः कश्चित् सिद्धिकांक्षी दृढव्रतः ।

कपालं मूर्धगं ह्येकीभूतं जायेत योगिनः ॥ १ ॥

प्रसीदेद्भैरवो देवो बलेस्तस्य समर्पणात् ।

शङ्करोऽयं महायोगी भविता बलिरुत्तमः ॥ २ ॥

इत्येवं चिरमालोच्य समयं प्रतिपालयन् ।

शङ्करं परिचर्याभिस्तोषयामास कृत्यवित् ॥ ३ ॥

कश्चित् भैरवापासकः सिद्धिकांक्षी दृढव्रतः (बभूव) । “योगिनः मूर्ध्गं कपालं एकीभूतं जायेत । तस्य बलेः समर्पणात् भैरवः देवः प्रसीदेत् । अयं शङ्करः महायोगी । उत्तमः बलिः भविता” इति एवं चिरं आलोच्य समयं प्रतिपालयन् कृत्यवित् शंकरं परिचर्याभिः तोषयामास ।

பைரவரை வழிபடும் ஒருவன், சித்தியைப் பெற விரும்பி (அதற்கென) திடமான நோன்பு பூண்டு. "யோகியின் தலையில் உள்ள ஓடு ஒன்றாகக் கூடிவிடும். அதனைப் பலியாகக் கொடுப்பதால் பைரவதேவர் அருள்வார். இந்த சங்கரர் சிறந்த யோகி. உயர்ந்த பலியாக ஆவார்." என்றிவ்வாறு வெகுநாட்கள் திட்டமிட்டு தக்க நேரத்தை எதிர்பார்ப்பவனாகச் செயல்முறை அறிந்த அவன் சங்கரரைப் பணிவிடைகளால் மகிழ்வித்தான்.

शुश्रूषयाऽतिप्रसन्नं गुरुमाह स भैरवः ।

दित्से बलिं भैरवाय तद्याचे भवतः शिरः ॥ ४ ॥

शुश्रूषया अति प्रसन्नं गुरुं सः भैरवः आह - “भैरवाय बलिं दित्से । तत् भवतः शिरः याचे ।

பணிவிடையால் மிகவும் மகிழ்ந்த குருவிடம் அந்த பைரவன் கூறினான் - "பைரவருக்கு பலிதர விரும்புகிறேன். அதற்காக தங்கள் தலையை யாசிக்கிறேன்".

तत् श्रुत्वा शंकरस्तुष्टो वपुर्दयां हि याचितः ।

इति निश्चित्य तं प्राह नय मां विजनं वनम् ॥ ५ ॥

परैरविदितस्तत्र संविधेहि समीहितम् ।

तत् श्रुत्वा तुष्टः शंकरः “याचितः वपुः दयां हि ।” इति निश्चित्य तं प्राह - “मां विजनं वनं नय । परैः अविदितः तत्र समीहितं संविधेहि ।”

அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சங்கரர், யாசிக்கப்பெற்ற நான் (என்) உடலைக் கொடுப்பேன் எனத் தீர்மானித்து அவனைப் பார்த்துக் கூறினார் - "என்னை ஜனச்சந்தடியற்ற காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வாய். பிறரால் அறியப்படாதவனாக அங்கு விரும்பியதை நிறைவுறச் செய்".

इत्यादिष्टो वनं नीत्वा तमुपास्य च भैरवम् ॥ ६ ॥

छेतुं समाददे खड्गं शिरः शङ्करकन्धरात् ।

इति आदिष्टः तं वनं नीत्वा भैरवं च समुपास्य, शङ्करकन्धरात् शिरः छेतुं खड्गं समाददे ।

இவ்வாறு ஆணையிடப்பெற்ற அவன் அந்த சங்கரரைக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று பைரவரை வழிபட்டுப் பின் சங்கரரது கழுத்திலிருந்து தலையைத் துண்டிக்க கத்தியை எடுத்தான்.

तत्क्षणे पद्मपादोऽपि गुरुसन्दर्शनोत्सुकः ॥ ७ ॥

अध्यायत्स्वगुरुं ज्ञात्वा वृत्तं रोषवशज्ञतः ।

तत्क्षणे पद्मपादोऽपि गुरुसन्दर्शनोत्सुकः स्वगुरुं अध्यायत् । वृत्तं ज्ञात्वा रोषवशं गतः ।

அந்த நொடியில் பத்மபாதரும் குருவைக்காண்பதில் ஆர்வ மிக்கவராகத் தன் குருவை நினைத்தார். நடந்ததை அறிந்து கோபத்தின் வசமடைந்தவரானார்.

नृसिंह तेजसाऽऽविष्टो वनमार्गात्त्वरान्वितः ॥ ८ ॥

भैरवोपासकं धृत्वा हननायोद्यतोऽभवत् ।

प्रसादितः शंकरेण तं मुमोचाथ साधकम् ॥ ९ ॥

(ச:) நுசிஹ் தேஜசா ஆவிஷ்ட: த்வரான்வித: வனம் ஆகாது. ஹைரவோபாஸகம் துத்வா ஹநநாய உயத: அஹவத். அய ஶக்ஹேரேண ப்ரஸாதித: தம் ஶா஧கம் முமோச.

நரசிம்மரின் வீரியம் உட்புருந்தவராக வேகத்துடன் கூடிய வராகக் காட்டிற்கு வந்தார். பைரவரை வழிபடும் பைரவனைப் பிடித்துக் கொல்ல முற்பட்டவரானார். பின் சங்கரரால் வேண்டப் பெற்றவராக அந்த ஸாதகனை விடுவித்தார். (பைரவனைக் கிழித்துக் கொன்றார் என்றும் கூறுவர்)

प्रणतं साधकं वीक्ष्य शङ्करः सिद्धिमुत्तमाम् ।

तस्यानुजगृहे योगी नृसिंहस्य प्रसादतः ॥ १० ॥

ஸா஧கம் ப்ரணதம் வீக்ஷ்ய ஶக்ஹர: ஶித்திமுத்தமாம். தஸ்யானுஜகூஹே யோகி நுசிஹஸ்ய ப்ரஸாடத: தஸ்ய உத்தமாம் ஶித்திம் யோகி ஶக்ஹர: அநுஜகூஹே.

ஸாதகன் வணங்கியதைக் கண்டு நரசிம்மரின் அருளால் அவனுக்கு உயர்ந்த (பைரவரின் அருள் பெறுதலாகிய) சித்தியை யோகி சங்கரர் அருளிஞர்.

अहोबिलगिरिरेग्रे पुण्यारण्ये कदाचन ।

सनन्दनश्चचारोग्रं नृसिंहमनुना तपः ॥ ११ ॥

கடாசன அஹோபிலகிரி: அக்ரே புண்யாரண்யே ஶநந்நந: நுசிஹ் மநுநா தப: தப: சசார.

ஒருசமயம் அஹோபில மலையின் மேல் புண்யமிக்கக் காட்டில் ஸநந்தனர் (பத்மபாதரின் முன்னிருந்த பெயர்) நரஸிம்ம மந்திரத்தால் கடுமையான தவத்தைச் செய்தார்.

बहुभिर्वत्सरैः सिद्धिर्न प्राप्ता मन्त्रजापिना ।

तं पप्रच्छागतस्तत्र किरातः क्लिश्यसे कुतः ॥ १२ ॥

को बाऽत्र मृग्यते विद्वन्निति पृष्ठोऽब्रवीद्विजः ।

மந்திரம் ஜபித்துக் கொண்டிருந்த ஸந்தந்தனரால் பல ஆண்டுகளாலும் சித்தி அடையப்பெறவில்லை. அங்கு வந்த ஒரு வேடன் அவரைக் கேட்டான் - "அறிவாளியே ! ஏன் சிரமம் படுகிறீர்? எதனைத்தான் இங்கு தேடுகிறீர்?" இவ்வாறு கேட்கப் பட்ட அந்தணன் கூறினார்.

कश्चित्सिंहमुखः कण्ठादधो मर्त्यवपुर्मया ॥ १३ ॥

मृग्यतेऽत्र वसन् सोऽपि नायात्यक्षिपथं मम ।

கணாது அடி: மர்த்யவபு: சிங்கமுக: கசிது மயா மூயுது. ச: அது வசன் அபி மம அக்சிபதம் ந அயாதி .

கழுத்துக்குக் கீழ் மனித உடல் கொண்டவரும் சிங்க முகம் உள்ளவருமான ஒருவர் என்னால் தேடப்படுகிறார். அவர் இங்கு இருப்பவரையினும் என் கண் வழியில் வரவில்லை.

यद्यस्त्यत्र मृगोऽवश्यमानेष्ये मा कृथाः श्रमम् ॥ १४ ॥

इतीरयन्क्षणादेव प्रविशन्स वनान्तरम् ।

निबध्य गाढं नृहरिं लताभिस्तत्पुरो न्यधात् ॥ १५ ॥

அது மூ:யதி அஸ்தி, அவச்யம் அநேச்யே . ஸம் மா க்ருதா: . இதி இரயன்: ச: க்ஷநாடேவ வநாந்தரம் ப்ரவிசன் நூஹரி் லதாபி: காடம் நிபத்ய தத்புர: ந்யதாது .

இங்கு அந்த பிராணி இருக்குமேயானால் கட்டாயம் கொணர்வேன், சிரமப்பட வேண்டாம், என்று கூறிய அவன் நொடியில் காட்டின் இடையே புகுந்து நரசிம்மரைக் கொடுகளால் அமுந்தக் கட்டி அவர் முன் கொண்டுவைத்தான்.

मनोवाचामगम्यस्त्वं वनेचरवशे कथम् ।

अभूरित्यद्भुताविष्टहृदा विज्ञापितो विभुः ॥ १६ ॥

अमुनैकाग्रचित्तेन ध्यातोऽहमबहिर्दृशा ।

किं चिन्तया ते तपसा प्रीय इत्याह तं हरिः ॥ १७ ॥

“त्वं मनोवाचां அமக்ய: । வனேசரவசே கதம் அபூ: ।” இதி அद्भुता-
विष्टहृदा विभु: विज्ञापित: । “एकाग्रचित्तेन अबहिर्दृशा अमुना अहं ध्यात: ।
चिन्तया किम्? ते तपसा प्रीये” इति हरि: तं जगाद ।

நீர் மனத்திற்கும் சொற்களுக்கும் அகப்படாதவர். இந்தக்
காட்டில் சுற்றுபவனின் வசத்தில் எப்படி ஆனீர்? என வியப்பால்
நிரம்பிய மனத்தினரான ஸநந்தனரால் எங்கும் நிரம்பியுள்ள
நரஸிம்மர் விண்ணப்பிக்கப்பெற்றார். “ஒரு முனைப்பட்ட மனம்
உள்ளவனும் வெளிநோக்கற்றவனுமான இவனால் நான் மனத்தில்
உருவகப்படுத்தப்பட்டேன். சிந்தையால் என்ன? (சிந்தை
எதற்கு?) உன் தவத்தால் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று ஹரி
அவரைப் (பார்த்து)க் கூறினார்.

प्रसन्नो नृहरिस्तस्य सदा सन्निहितस्तनौ ।

नापेक्षते स्मरणमप्यव्याजकरुणो विभुः ॥ १८ ॥

प्रसन्नः नृहरिः तस्य तनौ सदा सन्निहितः । अव्याजकरुणः विभुः
स्मरणमपि नापेक्षते ।

அருள் மிக்க நரஸிம்மர் அவர் உடலில் எப்போதும் தங்கி
யுள்ளார். ஒருவித எதிர்பார்வையுமற்ற கருணையுள்ள இறைவன்
நினைவிற்கொள்ளுதலைக்கூட எதிர்பார்ப்பதில்லை.

ततः पञ्चपदा साकं बदरीं प्रत्यगादुरुः ।

विलोक्य मुमुदे रम्यां बदरीशालयच्छविम् ॥ १९ ॥

ततः गुरुः पञ्चपदा साकं बदरीं प्रत्यगात् । रम्यां बदरीशालयच्छविं
विलोक्य मुमुदे ।

பிறகு குரு ஸ்ரீ சங்கரர் பத்மபாதருடன் கூட பதரியை அடைந்தார். அழகிய பதரிநாதரின் ஆலயத்தொளியைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

केरलीयांस्तत्र पूजाविधानाय समादिशत् ।

तत्र बदरीवने पूजाविधानाय केरलीयान् समादिशत् ॥

அங்கு பூஜை செய்யக் கேரள தேசத்தினரை நியமித்தார்.

कदाचित्तत्र हैमाद्रौ चरन्तं जाह्नवीतटे ॥ २० ॥

सिञ्चन्तं क्षीरवाराशिवीचीसदृशवीक्षितैः ।

योगीशानं गौडपादं दृष्ट्वा तं प्राणमदुरुः ॥ २१ ॥

கடாசித் தத் தைமாட்ரௌ ஜாஹ்விதடே சரந்த், க்ஷீரவாராசிவிசி-
சத்ரவீக்ஷிதௌ: சிஞ்சந்த் யோகீசானம் கௌடபாதம் த்ரூ: ப்ராணமத்.

ஒருசமயம் அங்கு (இமயப்) பனிமலையில் கங்கைக் கரையில் நடமாடிவந்தவரும் பாற்கடலின் அலைகள் போன்ற அருள் நோக்குகளால் குளிர்விப்பவரும் (தாபம் போக்குபவரும்) யோகிகளில் சிறந்தவருமான கௌடபாதரைப் பார்த்துக் குருவான சங்கரர் அவரை வணங்கினார்.

तस्याशिषापास्तमोहः चित्तत्वस्फूर्तिमांस्तदा ।

ध्यायंस्तं परमाचार्यं वनमध्यं प्रविष्टवान् ॥ २२ ॥

தச்ய அசிஷா அபாஸ்தமோஃ ததா சித்தத்வஸ்பூர்திமான்த், த் பரமாசார்ய
த்யாயந் வனமத்யம் ப்ரவிஸ்தவான்.

அவரது அருளால் கலக்கம் நீங்கியவராக பேரறிவு துலங்கப் பெற்றவராக அந்த தன் குருவின் குருவான கௌடபாதரையே தியானித்துக்கொண்டு காட்டின் நடுவில் நுழைந்துவிட்டார்.

तत्र निध्यायतश्चेतो लग्नमाये गुरुत्तमे ।

वटदुमतलासीने ध्यातः सोऽप्याविरास्त ह ॥ २३ ॥

तत्र निध्यायतः चेतः आद्ये वटद्रुमतलासीने गुरूत्तमे लग्नम् । ध्यातः
सः अपि आविरास्त ह ।

அந்தக் காட்டின் நடுவில் தியானத்தில் ஆழ்ந்தவரது மனம் ஆதிசூருவானவரும் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தவருமான குரு வரிடம் பதிந்தது. தியானிக்கப்பெற்ற தக்ஷிணமூர்த்தியான அவரும் (சங்கரர்) முன் தோன்றினார்.

मौनव्याख्याप्रकटितपरतत्त्वानुभूतिदम् ।

ववन्दे दक्षिणामूर्तिं आत्मतत्त्वप्रभासकम् ॥ २४ ॥

मौनव्याख्या - प्रकटित - परतत्त्व - अनुभूतिदं, आत्मतत्त्वप्रभासकं
दक्षिणामूर्तिं वन्दे ।

மௌனமாகிய பெருவிளக்க முறையால் வெளியாக்கப்பட்ட பரம்பொருளின் உணர்வை அளிப்பவரும் ஆத்மநிலையை அறிவொளி மூலம் துலக்குபவருமான தக்ஷிணாமூர்த்தியை வணங்கிஞர்.

स्तुवन्तं तं परेशानो दीक्षयामास मुद्रया ।

भद्रया, गुरुदिष्टं तद्ब्रह्म तद्धृद्यभासत ॥ २५ ॥

परेशानः स्तुवन्तं तं भद्रया मुद्रया दीक्षयामास । गुरुदिष्टं तत् ब्रह्म तद्भुवि
अभासत ।

பரமேசுவரன் (தன்னை) துதித்துக்கொண்டிருக்கும் அவரை மங்களமான ஞான முத்திரையால் அருள்பாலித்தார். குருவால் உணர்த்தப்பெற்ற அந்தப் பரம்பொருள் அவரது உள்ளத்தில் துலங்கிற்று.

अन्तर्हिते भगवति दक्षिणास्ये ततः प्रयान् ।

नेपालादीनतिक्रम्य दत्ताश्रममवाप सः ॥ २६ ॥

भगवति दक्षिणास्ये अन्तर्हिते, ततः प्रयान्, सः, नेपालादीन्
अतिक्रम्य दत्ताश्रमं अवाप ।

பகவான் தக்ஷிணமூர்த்தி மறைந்ததும் அங்கிருந்து
கிளம்பிய ஸ்ரீ சங்கரர் நேபாளம் முதலியவற்றைத் தாண்டி
தத்தாசிரமத்தை அடைந்தார்.

स्वच्छन्दचारी सर्वत्र स्वेच्छाकलितविग्रहः ।

दत्तस्तमानययोगी कैलासं गिरिमुत्तमम् ॥ २७ ॥

சர்வத்ர ஸ்வக்ஷ்ந்நதாரி ஸ்வக்ஷாலலிதவிஐஹ: யோகி லத: த் உத்தம் கிரி
கைலாஸம் ஆனயத் ।

தன் விருப்பப்படி ஸஞ்சரிப்பவரும் தன் விருப்பப்படி
உருவமமைத்துக்கொள்பவரும் யோகியுமான தத்தர் அவரைச்
சிறந்த மலையான கைலாஸத்திற்கு அழைத்து வந்தார்.

पार्वतीस्कन्दनन्द्याद्यैः सेवितं परमेश्वरम् ।

विस्मयाविष्टहृदयो ददर्श गिरिशं यतिः ॥ २८ ॥

பார்வதி-ஸ்கந்ந-நந்ந்யாட்யை: சேவிதம் பரமேஸ்வரம் விஸ்மய - ஆவிஷ்-
ஹுடய: யதி: லடர்ஷ் ।

பார்வதி கந்தர் நந்தி முதலானோரால் வழிபடப்பெற்ற
மலையாழ்பவரான பரமேசுவரனை அந்தத் துறவி விந்தைக்கு
ஆட்பட்டமனத்தினராகக் கண்டார்.

प्रणमन्तं यतिं प्राह प्रेम्णा स परमेश्वरः ।

मदंशतस्त्वं जातोऽसि भुवि चाद्वैतबोधकः ॥ २९ ॥

एतत्प्रतिगृहाण त्वं लिङ्गपञ्चकमादरात् ।

पूजयैतानि विधिना प्रयतो विश्वभूतये ॥ ३० ॥

ச: பரமேஸ்வர: ப்ரணமந்தம் யதிம் ப்ரேம்நா ப்ராஹ - "த்வம் மட்ஷத: ஜாத: அசி ।
புவி அட்வைதபுதக: । த்வம் ஂதத் லிங்஑பஞ்஑கம் ஆடராத் ப்ரதி஑ு஑ாண । ஂதானி ப்ரயத:
விஸ்வபூதயே விதினா பூஜய ।

அந்த பரமேசுவரன் வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் துறவியைப்
பார்த்துக் கூறினார் - "நீர் எனது அம்சத்திலிருந்தும் தோன்றி
யிருக்கிறீர். பூமியில் அத்வைத தத்துவத்தைப் போதிப்பவராக

ஆவீர். நீர் இந்த ஐந்து லிங்கங்களையும் பக்தியுடன் பெற்றுக் கொள்வீர். முழு முயற்சியுடன் கூடியவராக இவற்றை உலக நன்மைக்காக முறைப்படி பூஜிப்பீர்.

शङ्करो मोदभरितः प्रणम्य परमेश्वरम् ।

गृहीत्वा पञ्च लिङ्गानि दत्तहस्तावलम्बनः ॥ ३१ ॥

दत्तेन सह संप्राप क्षणाद्वदरिकावनम् ।

दत्तेनानुगृहीतः स प्रतस्थे दिग्जयेच्छया ॥ ३२ ॥

மோதஹரித: ஷங்கர: பரமேசானம் ப்ரணமய பஞ் லிங்஑ானி ஑ூஹித்வா
தத்ஹஸ்தாவலம்வன: தத்तेன ஸஹ ஑டரிகாவனம் ஑்ணாத் சப்ராப । தத்तेன ஑நு஑ூஹித:
ஸ: தி஑்யைக்ஷயா ப்ரதஸ்தே ।

மகிழ்ச்சி நிரம்பிய சங்கரர் பரமேசுவரனை வணங்கி (அவர் அளித்த) ஐந்து லிங்கங்களை ஏற்று தத்தரது கைகளைப் பிடிப் பாக்கிக் கொண்டவராக தத்தருடன் விநாடியில் பதரிகா வனத்தைச் சென்றடைந்தார். தத்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று திக்விஜயம் செய்ய விருப்பத்துடன் கிளம்பினார்.

केदारेण महाकालं सोमेशं प्रणवेश्वरम् ।

त्र्यम्बकं घृसृणेशानं नागनाथं भिष्यतिम् ॥ ३३ ॥

भीमेशं च प्रणम्याथ क्रमाच्छीशैलमागमत् ।

(அந்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) கேதாரநாதரையும் மஹா காலரையும் ஸோமநாதரையும் ஓங்காரேஸ்வரரையும் திரியம் பகரையும் குஸ்ருணேஸ்வரரையும் நாகநாதரையும் வைத்ய நாதரையும் பீமேசுவரரையும் வணங்கிவிட்டுப் பிறகு வழியில் ஸ்ரீ சைலத்தை வந்தடைந்தார்.

कञ्चित्कालमुवासात्र मल्लिकार्जुन सेवकः ॥ ३४ ॥

सिद्धिक्षेत्रे परिचरन् योगिनोऽत्र तपस्यतः ।

विन्दन्नात्मधियं लीनां समाधौ निर्विकल्पके ॥ ३५ ॥

शुद्धां मतिकृतैर्दोषैः अलिप्तां व्यचरन्ततः ।

अत्र मल्लिकार्जुनसेवकः कश्चित्कालं उवास । सिद्धिश्चेत्रे अत्र तपस्यतः
योगिनः परिचरन् आत्मधियं निर्विकल्पके समाधौ लीनां मतिकृतैः दोषैः
अलिप्तां शुद्धां बिन्दन् ततः व्यचरत् ।

இங்கு மல்லிகார்ஜுனரை வழிபடுபவராகச் சில நாட்கள் தங்கினார். தவச்சித்தி பெறுவதற்கு ஏற்ற இடமாகிய அங்கு தவமியற்றும் யோகிகளுக்குப் பணிவிடைபுரிபவராகத் தனது எண்ணம் பேத உணர்வற்ற ஆழ்மனப்பதிவில் மறைந்ததாயும் அறிவால் ஏற்படும் அப்பழுக்குகளால் தீண்டப்பெறாததாயும் தூயதாயும் இருப்பதை உணர்ந்து, பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

अङ्गे निधाय स्वसुतं व्यसुं ब्राह्मणदम्पती ॥ ३६ ॥

उपजग्मतुराचार्यं दृष्ट्वा तौ दयया द्रुतः ।

जगत्त्रयीरक्षणाय दीक्षितोऽजीवयन्मृतम् ॥ ३७ ॥

ब्राह्मणदम्पती व्यसुं स्वसुतं अङ्गे निधाय आचार्यं उपजग्मतुः । तौ दृष्ट्वा
दयया द्रुतः जगत्त्रयीरक्षणाय दीक्षितः सः मृतं अजीवयत् ।

ஒரு பிராமண தம்பதி உயிர்பிரிந்த தன்மகனை மடியிலிட்டு ஆசாரியரைச் சரணடைந்தார்கள். அவர்களைக்கண்டு தயையால் இளகியவரும் மூவுலகையும் காப்பதென்ற நியமம் பூண்டவருமான அவர் (சங்கரர்) இறந்தவனைப் பிழைப்பித்தார்.

रौप्यपीठे तुलुग्रामे चन्द्रेश्वरमथानमत् ।

अथ तुलुग्रामे रौप्यपीठे चन्द्रेश्वरं आनमत् ।

பிறகு துளு மொழி பேசும் கிராமமான உடுப்பியில் சந்திரேசுவரரை வணங்கினார்.

आसीत्प्रभाकरो नाम सुबुद्धिर्यज्वनां वरः ॥ ३८ ॥

सुतस्तस्याभवन्मारो रूपेण क्षमया मही ।

प्रभाकरो नाम सुबुद्धिः यज्वनां वरः आसीत् । तस्य सुतः रूपेण मारः
क्षमया मही अभवत् ।

பிரபாகரர் என்ற நல்லறிவுகொண்டவரும் வேள்விபுரிபவர் களில் சிறந்தவருமான ஒருவர் இருந்தார். அவரது பிள்ளை அழகால் மனமதனாகவும் பொறுமையால் பூமிதேவியாகவும் இருந்தான்.

जडो धिया न शृणुते न वक्त्यति पिबत्यपि ॥ ३९ ॥

(ச:) தியா ஜட: । ந ஶ்ருணுதே, ந வக்தி (ந) அதி (ந) பிபத்யபி ।

அவன் அறிவால் ஜடன், (சொன்னதைக்) கேட்கமாட்டான். பேசமாட்டான். உண்ணமாட்டான், (நீர்கூட) பருகமாட்டான்.

तं पिता तनयं मुग्धं प्रणिपात्य गुरोः पुरः ।

प्रार्थयामास विनतः सुतजाड्यापनोदनम् ॥ ४० ॥

பிதா த் முக்த் தனய் குரோ: புர: ஶ்ருணுத்ய வினத: சுதஜாட்யாபனோதன் ஶ்ருணுத்யாபி ।

தகப்பனார் அந்த ஒன்றுமறியாத புதல்வனை குருவின் முன்னர் கிடத்தி வணங்கியவராகப் புதல்வனின் ஜடத்தன்மை நீக்கத்தைக் கோரினார்.

कस्त्वं किमेवं जडवद्भासीत्युक्तः स बालकः ।

प्रत्यवादीजडो नाहं वपुरेतन्मतं जडम् ॥ ४१ ॥

मत्सन्निधौ चेतनवच्चेष्टे नात्र सन्दिहे ।

த்வ் க: ? எவ் ஜடவத் கி் ஶாசி? இதி ஁க்த: ச: பாலக: ஶ்ருவாதித் - “அஹ் ந ஜட: । எதத் வபு: ஜட் மதம் । மத்சந்நிதௌ சேதனவத் சேதே । அத் ந சந்நிதே ।

நீ யார்? இவ்வாறு ஜடனாக ஏன் காணப்படுகிறாய்? என்று கேட்கப்பட்ட அந்த சிறுவன் பதில் கூறினான். “நான் ஜடன் அல்ல. இந்த உடல் ஜடம் என (எல்லோராலும்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. என் அருகாமையில் (அது) சேதனன் போல் செயல் படுகிறது. இதில் நான் சந்தேகப்படவில்லை”.

तेनोक्तमिति चिद्रूपं करस्थामलकीसमम् ॥ ४२ ॥

श्रुत्वा विस्मयमापुस्ते प्रभाकरमुखा द्विजाः ।

तेन इति उक्तं करस्थामलकीसमं चिद्रूपं श्रुत्वा प्रभाकरमुखाः ते द्विजाः
विस्मयं आपुः ।

அவனால்தான் இவ்வாறு கூறப்பட்டதும் உள்ளங்கையில் உள்ள
நெல்லிக்கனி போன்றதுமான ஆத்ம நிலையைக் கேட்டு பிரபாகரர்
முதலான அந்த அந்தணர்கள் வியப்பெய்தினர்.

ऊचे गुरुस्तत्पितरं नायं वस्तुमिहार्हति ॥ ४३ ॥

देहेऽहन्ता च गेहादौ ममता नास्य विद्यते ।

गुरुः तत्पितरं ऊचे - “अयं इह वस्तुं न अर्हति । अस्य देहे अहन्ता न
विद्यते । गेहादौ ममता च (न विद्यते) ।

குருவான சங்கரர் அந்தச்சிறுவனின் தந்தையை பார்த்துக்
கூறினார் - “இவன் இங்கு வசிக்கத்தக்கவனல்ல. இவனுக்கு
உடலில் நான் என்ற எண்ணமும் வீடு முதலானவற்றில்
தன்னுடையதென்ற எண்ணமும் இல்லை.

विनोपदेशं तत्त्वानि वेत्ति प्राक्तनसंस्कृतेः ॥ ४४ ॥

अतो मच्छिष्यतां यातु यतिर्मांनुगच्छतु ।

प्राक्तनसंस्कृतेः (कारणात्) उपदेशं विना तत्त्वानि वेत्ति । अतः
मच्छिष्यतां यातु । यतिः (भूत्वा) मां अनुगच्छतु ।

முன் பிறவியின் மனப்பக்குவத்தால், உபதேசமின்றி தத்து
வத்தை உணர்ந்துள்ளான். அதனால் (இவன்) எனது சீடனாக
ஆகட்டும். துறவியாகி என்னைப் பின்தொடரட்டும்.

इत्यादिश्य द्विजं बालं हस्तामलकसंज्ञितम् ॥ ४५ ॥

संन्यासविधिना कृत्वा दीक्षितं प्रययौ ततः ।

इति द्विजं आदिश्य, बालं संन्यासविधिना दीक्षितं हस्तामलकसंज्ञितं
कृत्वा ततः प्रययौ ।

இவ்வாறு அந்தணருக்கு உத்திரவிட்டு, அச்சிறுவனை
ஸன்யாஸ முறைப்படி விரதம் பூண்டவனாக ஹஸ்தாமலகர் என்ற
பெயர்கொண்டவனாக ஆக்கி அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

அபிதிரி சங்கீதமணாத்திரித்யாதத்யுபவெசனாத்த ॥ 46 ॥

பகந்ரோ நாம கதோ குரூராகமபித்யத்த ॥

அபிதிரி சங்கீதமணாத்திரித்யாதத்யுபவெசனாத்த பகந்ர: நாம கத: குரூராக்
அபித்யத்த ॥

கடற்கரையில் சுற்றுவதாலும் வரட்சியாலும் அதிக
அளவில் உட்காருவதாலும் பகந்தரம் என்ற நோய் குருக்களின்
தலைவரான சங்கரரைத் துன்புறுத்தியது.

கசித்திரிநேயோ கிரியாக்: சுபூஷா் அக்ரயா குரோ: ॥ 47 ॥

அாதநோத்ரக்தசங்கீதவக்ரஸங்கீதநே ரத: ॥

அந்நாத்தாரிய் பதாங்கோ சங்கீதநபராயண: ॥ 48 ॥

கிரியாக்: கசித்திரிநேய: அக்ரயா ரக்தசங்கீதவக்ரஸங்கீதநே ரத: அந்நா-
த்தாரிய்பதாங்கோசங்கீதநபராயண: குரோ: சுபூஷா் அாதநோத் ॥

கிரி என்ற ஒரு சீடன் சிரத்தையுடன் ரத்தம் சிந்திய ஆடைகளைத்
துவைப்பதில் ஈடுபட்டவனாக, களைத்த ஆசாரியரின் தாமரை
போன்ற திருவடிகளைப் பிடித்துவிடுவதில் ஈடுபட்டவனாக குருவின்
பணிவிடையைச் செய்துவந்தான்.

கூரூபதித்ய் நோ வெசி யதான்ய இதி சிந்தியா ॥

வ்யதிதோ஽ந்த: சதா தீநோ ந தத்யக்தம் வத்யபி ॥ 49 ॥

யதா அந்ய: (ததா) கூரூபதித்ய் நோ வெசி இதி சிந்தியா அந்த: வ்யதித:
சதா தீந: (அபவத்) ॥ தத் வ்யக்தம் ந வத்யபி ॥

மற்றவர் போல் குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டதை தான்
புரிந்துகொள்ளவில்லை என்ற கவலையால் உள்ளத்தில் துன்பப்
பட்டவனாக எப்போதும் கவலைப்பட்டவனாக இருந்தான். அதனை
வெளிப்படையாகக் கூறுகிறதில்லை.

கதாசித்ரதவத்யஸிந்வாச: ஸோத்யித் குரூ: ॥

ஓபதேஹமதாசீந: ப்ரத்யைக்ரத ததா கமம் ॥ 50 ॥

अथ कदाचित्, अस्मिन् वासः शोधयितुं गतवति, गुरुः उपदेष्टुं आसीनः
तदागमं प्रत्यक्षत ।

பின் ஒருநாள், இவன் துணி துவைக்கச் சென்றிருந்தபோது
குரு உபதேசிப்பதற்கு உட்கார்ந்தவர். அவனது வருகையை
எதிர்பார்த்தார்.

न सेहिरे विलंबं तं शिष्या ये पूर्वमागताः ।

नाधिकार्यपि शास्त्रेषु मन्दधीः किं प्रतीक्ष्यते ॥ ५१ ॥

इत्युचुस्ते रहोऽन्योन्यं गर्वाद्भित्तिमदर्शयन् ।

ये पूर्वं आगताः (ते) शिष्याः तं विलंबं न सेहिरे । मन्दधीः, शास्त्रेषु
अधिकारी अपि न । किं प्रतीक्ष्यते? इति ते रहः ऊचुः । गर्वात् अन्योन्यं भित्तिं
अदर्शयन् ।

முன்னால் வந்த சீடர்கள் அந்த தாமதத்தைப் பொறுக்க
வில்லை. மந்த அறிவுள்ளவன். சாஸ்திரங்களில் (சாஸ்திரங்களைப்
படிக்க) தகுதியுள்ளவனும் அல்ல. ஏன் எதிர்பார்க்கப்படுகிறான்?
என்று அவர்கள் ரகசியமாகக் கூறினார்கள். செருக்கால், ஒருவருக்
கொருவர் சுவற்றைக்காட்டினார்கள். (சுவற்றிற்கும் அவனுக்கும்
வேற்றுமையில்லை என்று காட்டுபவர்களாக)

गुरुस्तेषां गर्वहृत्यै सस्मार मनसा गिरिम् ॥ ५२ ॥

कुतोऽप्यन्तर्विस्फुरन्त्याऽमान्त्या चित्कलया बलात् ।

प्रेरितः स गिरिर्नद्याः प्राप स्वगुरुसन्निधिम् ॥ ५३ ॥

गुरुः तेषां गर्वहृत्यै मनसा गिरिं सस्मार । कुतोऽपि अन्तः विस्फुरन्त्या
अमान्त्या चित्कलया बलात् प्रेरितः सः गिरिः नद्याः स्वगुरुसन्निधिं प्राप ।

குருவான சங்கரர் அவர்களது செருக்கைப் போக்க, மனத்
தால் கிரியை நினைத்தார். எங்கிருந்தோ தோன்றி உள்ளத்தில்
துடிப்பதும் அளவில் அடங்காததுமான பேரறிவின் பகுதியால்
வலிவுடன் தூண்டப்பெற்றவரான அந்த கிரி ஆற்றிலிருந்து தன்
குருவின் அருகாமையை அடைந்தார்.

(தெ) சிராட் அடிபாதபுரூபா: டுடபாவனா: தத்யபூ: | யத: பிரி: பூரூ
தாடகாப்யேன பூத்யேன அஸ்தாது, தத்புரூபா தாடகம் பூத்யதம் | அஸ்தா அபி தாடக:
(பூத்யத:)

(அவர்கள்) வெகுநேரத்திற்குப் பின் உணர்வைப் பெற்ற
வர்களாக கெட்ட எண்ணங்களை விட்டார்கள். கிரி குருவை
தாடகம் என்ற யாப்பால் துதித்தாராதலால். அந்த நூல் தாடகம்
என்றே பெயர் பெற்றது. அந்த கிரியும் தாடகர் என்றே பெயர்
பெற்றார்.

பபந்ரானுபாசியது பூர்த்தி தூ பூரூபாபூபிநி |

நிரூபம் சகரூபுரூஸ்தஸ்பாசாதிம் ச சூபாமூப: || ௧௧ ||

பூரூபா பபந்ராத் பூபாசியது பூர்த்தி அபிநி தம் சூபாமூப: ஹஸ்தஸ்பாசாதி
நிரூபம் சகரூப: |

குருவால் பகந்தரத்திலிருந்து விடுவிக்கும்படி வேண்டப்
பட்ட அஸ்வினி தேவர்கள் அவரை அமுதம் பொழியும் கைகளின்
ஸ்பாஸ்த்தால் நோய்ற்றவராக ஆக்கினர்.

சதுரூப: பாத: - பாடம் 14

அஹஸ்தி காபேரி (1)

யதா பூரூபி: சூபூபாதி சதுபூபா டிபதஸ்த உபூபாயாபாச, தத: பூரூபேவ
நதி: சபூபூபாபிநி: பூபாஹ்யத் | தத்திரேபு பூபபபாபா பனதா சூபாபாசம்
ரூபாயாபாச | பிரிசிசூபேபு சம்பவந்ய: பிரிபூபாபிபு சம்பூபா: பூபவ இவ
பூபாபாரிப்ய: சூபயபேவ பாரூபபூபப்ய, உபூபாபாயா பூபூ சூபலந்ய:,
பாபிபதாபாபாபூபாபா தத தத பிபூபதவேபா: அபாபபபூபிபதபபாபு: | சூப
சர்வாபாசம் நதிநா பூபரூபபூப: | பாரதே பயம் சபு தாபூபிபி: உபூபூபா பூபபேவ
ச | பூபா, யபூபா, பூபாபூபி, சரூபபூபி, நரூபா, சிபூபூபி, காபேரி, இதி |

பிபூபாபூபாபாபாபா பாரதூபா பனதா | அத: பூபூபாபூபா பூபபாபாபா:
நதி: சா பிபூபா: அபநூப | பூபே பாரதாபந்யத பஹிநிதி:, இதூபி பிபதா:

सुदीर्घगमिनीः पश्यामः, अमेसान् मिसिसिपि नैल् वोल्गा इति । न कोऽपि तां तां देवीं ध्यायति प्रणमति वा, यथा भारतीयो गङ्गां मां अन्याः पञ्च च । अस्माकं च शाखा बह्व्यः ।

चतुर्मुखस्य कमण्डलुसंभृताऽहं कुटकाचलं प्राप्य कवेरस्य नृपतेः पुत्री जाता कदाचित् । लोकहितचिकीर्षया तत्तादृशं तपः स नृपः चकार, येनाहं तदीया अभवम् । मया सहजाता ताम्रपर्ण्यपि । कुटकाचले तपस्यते कलशजाताय अगस्त्याय आवां दत्ते कवेरेण । तपसि व्यग्रः स नौ कुम्भे धृतवान् । कालो महानियाय । चोलावनिपालकः सौराज्यहेतोः अपां समृद्धये तपः चचार विघ्नाधिपं गणनाथं उद्दिश्य । स काकरूपधारी तपस्यतोऽगस्त्यस्य पुरतः स्थितं कमण्डलुं तथा उदलुठत्, यत् तत्र संभृते आवां तत उदपताव नदीभूते दक्षिणं देशं स्वोच्छासेन प्लावयन्त्यौ ।

मम प्रभवस्थानं कुटकाचलः इति च प्रथितः सह्यगिरिः, यतः सह्यजा इति मे प्रथितिः । स सह्यः कुलगिरिष्वन्यतमः, यं तपोधनोऽगस्त्यो अधिवसति । मेघमाला हिमानी च तस्योत्तुङ्गं भृङ्गं सदा छादयतः । अतः सदा अविहतसुभगस्पर्शः स गिरिः सह्यः इत्यन्वर्थनामा ।

सह्यशिखरेषु, ब्रह्मशिरोनाम्नि शिखरेऽहं उत्पन्ना । यतः किष्कुचतुः शतमिते अन्तराले सप्तर्षिकुण्डाः सन्ति । तेषु अहं संभृता । तत्र मयि अवगाहः दुरितं शमयति देवान् पितृंश्च तर्पयति । ततो निस्सृता त्रिचतुरचरणविततं निपानं उपयामि । तत्रैव ताताङ्गमध्यात् चापल्येन कौतुकेन च लीलया उत्प्लुतां बालामिव मां जनोऽवगाहते । तथा अवगाहन्तं जनं कटाक्षयति अगस्त्येशः शङ्करः मत्तीरगः । तस्मात्स्वातात् चटुलतरगतिः, दन्तुरेषु उपलेषु स्वलन्ती उद्गच्छन्ती, क्वचित् श्रान्तेव श्लक्ष्णेषु तटेषु निभृतं वहामि आभागमण्डलम् ।

नामोक्त्या अधनिर्हरिणी मे स्वसा गङ्गा । अहन्तु मदूर्मिवातानुषंगादेव लोकं पुनामि इति महान्त आशासते । अत एव तुलामासे आसह्यात् आसमुद्रतटं यत्राहं सङ्गच्छामि सागरेण, जनाः स्नान्ति । मयि तथा

तेषामादरः, ममापि तादृश आग्रहः तथा तानुपगच्छेयमिति । अत एव गहनान् कान्तारान् गण्डशैलान् चटुलमतिगच्छन्ती कचन पतन्ती कचन लुठन्ती कचन भ्राम्यन्ती वेगेन भागमण्डलमुपयामि । भागमण्डले कनका नदी मां प्रविशति, यत्र सरस्वत्यपि नदी अंशेनान्तर्वहन्ती मामुपयाति । त्रिवेणीतीर्थमिति तत् ख्यातम् । गिरिकटक - भृगु - प्रस्थवन्याऽभिरामः स भागमण्डलाख्यो ग्रामः ।

पश्चिमगिरिघटास्वन्तर्गतोऽयं ब्रह्मगिरिः कुटकप्रान्ते वर्तते १२:३५ रेखाः उत्तरतः, ७५:३१ रेखाः प्राचीतः । तत्रैव उद्भूतिं अहं उपगच्छामि । ततः दक्षिणपूर्वदिगभिमुखी कर्णाटकान् तमिलांश्च परिचरन्ती वङ्गसागरेण सङ्गच्छे । २४० क्रोशदीर्घं मार्गमतितरामि तदा । मार्की १५००० क्रोशविस्तीर्णां भूमिं सिञ्चामि कृष्यर्थे । सर्वमेतत्कथं संपद्यते?

यदाहं ब्रह्मगिरेः भागमण्डलं उपयाता, तदा कुल्या भवामि पद्भ्यां सुतरा, अजो दशवार्षिको बालो वा मां पद्भ्यामेव तरेत् । सैवाहमखण्डा यदा श्रीरङ्गं उपयामि, बह्व्यो नद्यो मयि सङ्गता मन्नाम्ना प्रथिताः । भागमण्डले मया सह संगता कनका स्वत्वं त्यक्तवती । कति भगिन्यो मम, तथा, तत्र तत्रोद्भूताः मया सह सङ्गताः नाम धाम च त्यक्तवत्यः?

सह्ये ब्रह्मगिरेः शिखरे भगवान्नारायणः आमलकतरुरूपेणाविर्बभूव । कैलासपरिसरगतायाः विरजानद्याः तीर्थं कमण्डलुना आदाय ब्रह्मा ब्रह्मगिरिमुपेयाय, विरजातीर्थेन आमलकतरुरूपिणं नारायणं अभिषिषेच । पूततमं तदपि विरजातीर्थं ब्रह्मगिरावेव मया सङ्गतमिति पूततमा ब्रह्मगिरेः भागमण्डलं अवतरामि ।

तत्र अहं बाला । बाल्यसहजं चापल्यं तत्र तत्र दर्शयामि । बाला मे सखी कनका । तत्साहचर्यात् चपलतरा अस्थिरगतिः विषमं कापथं दुर्गं पन्थानं अतितरन्ती, तातं सह्यं उत्सृज्य वेगेन विनिपतन्ती कर्णाटदेशमनुपयामि । इतः परं पितृगेहं द्रष्टुं परावृत्य पुनर्गन्तुं वा न मे अवकाशः । बाला स्वैरिणी । बालसखीसहचरा गेहान्निर्गता विनिपतन्ती । कथं पितृमुखं द्रष्टुं उत्सहेत?

ஸாசி டிஷமனுஸ்ரவந்தி ஑ித்ரபுரம் ஁பயாமி । தத ஁டி஑்யாம் டஷக்ரோஷாந்
யாந்தி ஡ீஸூரஸிமாம் ஸ்புஷாமி । புந: ஸாசி஡ுஸூரி அஷமஸ்ர஑ுரதடம் ஶால்யாடி஑ான்ய-
ஸ்ரோஹாந஡ீ ஡ார்கம஡்யுபேதவதி ஡ிஸுநஷாலா஡ி஑ே ஑ா஡ே (஑ுஷிந் ஑஑ே)
ஷ஑ிஹஸ்தாந் நீ஑ீ: ஸதாமி । தத: ஁டி஑ீ் ஑஑்஑ந்தி, டஷிணத: ஸ்ரவந்த்யா
ஹே஡ாவந்த்யா ஶஹ ஶக்ஷ஑்஑ே திஸ்யுபுரஸ்ய (திஸ்யூ) ஸிஸி । வே஑ேநோபயாந்த்யா தயா
டஷிணபூர்வஸ்யா் டிஷி நிவர்திதேவ ஸ்வஹாமி, யாவதா ஡ீரவபுயீ (஑ீரபுர) லக்ஷணா
மயா ஸயுங்குதே । அஹோ ஁஑ா஑தா஁ஹ் க்ஷணராஜஸா஑ர஡் ।

(஑ுதுஷட: - நாற்கால் ஡ிராணிககூ ஡ிபட: ஁ருகால்
஡ிராணிககூ ஸா்வாஹயத் ஡ெருக஑்஑ெய்தார். ட்ரோணி ஡ள்ளத்தாக்கு.
வி஑ூதவே஑ா: த஑ை஡ட்டவேக஡ுள்ள ஁டலு஑த் ஁ருட்டிவிட்டார்.
஁஑பதாவ வெளி஡஡ட்டோம். ஡ே஑மாலா ஡ேகவரி஑ை, ஹி஡ானி
஡ணிக்஑ூட்டம். கிஷ்஑ு஑ு:ஷதம் ஑மர் 200 ஡ீடர். நிபாந் த஑ாட்டி.
ஶாத: ஡ள்ளம். டந்தூரேஷு ஑ூர்஡ிக்க அ஑நிஹாரிணி ஡ா஡ம் நீக்கு஡வள்.
஑ண்ட்ரோலா: ஡஑ைக்குன்றுகள் ஑ுடல் வேகத்துடன். கடக: தாழ்வரை.
஡்ரு: தி஑ர் ஑ரிவு. ஸஸ்ய: ஡டிவரி஑ை, வநி காட்டுவரி஑ை,
஡ஸ்தி஡஑ிரி஑டா ஡ேற்கு஡஑ைத்த஑ாடர். க்ரோஷ: ஑஡ார் 3 கிலோ஡ீடர்.
ஷ஑ிஹஸ்தா: 30 ஡ீடர். காபய் ஑ரியல்லாத வழி. ஸ்வீரணி தன்
விரு஡஡஡஡டி நட஡஡வள். ஸி஡ா எல்஑ை அ஡்ஸு஑ுரதடம்
஡ெரு஡஡ாலு஡் கற்பாரையாலானகரை.

஡஑்஑டஷ: ஸாட: - ஡ாடம் 15

஑தி: - ந஑ை

஁யக்க஡ும் அஸைவு஡் வாழ்வின் அறி஑ுறிகள். ஁ந்த
ந஑ையைக் ஑ுறிக்கின்ற ஸம்ஸ்கிருத஑் ஑ொற்களை஡் ஡ழகிக்
஑ொள்வோ஡ே. (஡ுதலில் வினை஑்஑ொல்லு஡். ஡ின் நகக்
஑ுறியி஑ையே அதன் ஡ெயர்஑் ஑ொல் வடிவ஡ும்)

஑திர்஑ுவி஑ா । ஑த்யர்஑்கா ஑ாதவ஑்஑ ஑ஹவ: । தாந் ஑்஑ூ஑ி஡:

செல்கிறான் गच्छति, अयते, याति, ब्रजति, एति (गतिः, गमनं
अयनं, यानं, ब्रजनं, इति:)

வருகிறான் आगच्छति, आयाति (आगतिः, आयतिः, आगमनं)

திரிகிறான் अटति, चरति, टीकते (अटनं, चरणं, टीका)

எப்போதும் (இடைவிடாது) செல்கிறான் अतति (अतनं)

அடி அடியாகச் செல்கிறான் क्राम्यति, क्रामति (क्रान्तिः क्रामः क्रमः)

வெளியிடம் செல்கிறான் प्रयाति, प्रैति, परैति (प्रयाणं, प्रयणं)

கிளம்பிய இடத்திற்குத் திரும்பாமல் செல்கிறான்,

இருப்பிடத்தைத் துறக்கிறான் प्रव्रजति (प्रव्रज्या, प्रव्रजनं)

இருக்குமிடத்தைவிட்டு அகலுகிறான் उत्सरति, अपसरति निस्सरति
(उत्सरणं, अपसरणं, निस्सरणं)

இருக்குமிடத்தைவிட்டகற்றுகிறான் उत्सारयति, निस्सारयति

இருக்குமிடத்தைவிட்டு வெளிப்படுகிறான் उद्गच्छति (उद्गमः उद्गमनं)

திரும்பச்செல்கிறான் प्रतिसरति (प्रतिसरणं)

திரும்பத்திரும்ப வந்து உழல்கிறான் संसरति (संसरणं)

திரும்ப அதே இடத்துக்கு வருகிறான், திரும்பத்திரும்ப
வருகிறான் आवर्तते (आवृत्तिः)

திரும்ப அதே இடத்திற்கு வராமலிருக்கிறான் निवर्तते (निवृत्तिः)

தாண்டிச் செல்கிறான், பரவுகிறான், வசப்படுத்துகிறான்

आक्रामति (आक्रान्तिः, आक्रमः)

தாண்டுகிறான், நீந்துகிறான், கடக்கிறான் तरति, स्वते (तरणं,
सुतिः, स्वनं)

ஊர்ந்து செல்கிறான் सरति, सर्पति (सुतिः, सरणं, सर्पणं)

அருகில் செல்கிறான் உபசர்பதி, உபகச்சதி, உபீதி (உபசர்ப்ண, உபகமன, உபாய:)

சென்றடைகிறான் ऋच्छति, बिन्दति, बिन्दते, श्रयति, श्रयते (ऋतिः, वेदनं, श्रयः)

அசைகிறான், நகர்கிறான், மெள்ளச்செல்கிறான் चलति (चलनं)

அலைபோல் ஊர்கிறான் ஸ்நதே (ஸ்நந்)

ஆழ்க்கிறான் ஸ்நதே (ஸந்ந, ஸந்ந:)

ஓடுகிறான் டாவதி (டாவன)

பின்தொடர்ந்து ஓடுகிறான் அநுதாவதி (அநுதாவன)

கிளம்புகிறான் **புதிதில்** (புதிதில், புதிதில்)

வேகமாக வருகிறான் आपतति (आपातः, आपत्)

வேகமாகப் பரவுகிறான் வिसर्पति (विसर्पणं)

**பின்ப்தொடர்கிறான் அனசரதி அனபததி அனகத்தி (அனசரண
அனபதன, அனகமன)**

தள்ளுகிறான் **நு**ததி, **ப்ரு**ததி, **நு**ததே, **ப்ரு**ததே (நோதனம், ப்ருதோதனம்)

நிலைகொள்ளாமல் சுற்றுகிறான், சுற்றித்திரிகிறான் **புமதி**,
விபுமதி (பும:, விபும:)

ஏறுகிறான் அரோஹி (அரோஹன்)

இறங்குகிறான் அவरोहति (अवरोहणं)

சுற்றிவருகிறான் परिसरति, परिसर्पति (परिसरणं परिसर्पणं)

வெளிக்கிளம்புகிறான் நிஸ்ஸரதி, निर्गच्छति, निर्याति (निस्सारः,
निर्गमनं, निर्याणं)

பயிற்சி : இந்த சொற்களைக் கொண்டு வாக்யங்கள்
அமைக்கவும்.

षोडशः पाठः - பாடம் 16

शङ्करोदन्तः - द्वितीयो भागः (५)

कदाचिच्छंकरः स्वीयभाष्योक्तानुक्तचिन्तने ।

समर्थं वार्तिकं कर्तुं सन्दिदेश सुरेश्वरम् ॥ १ ॥

कदाचित् शंकरः स्वीयभाष्य - उक्त - अनुक्त - चिन्तने समर्थं सुरेश्वरं
वार्तिकं कर्तुं सन्दिदेश ।

ஒரு சமயம் சங்கரர் தனது பாஷ்யத்தில் கூறப்
பட்டுள்ளதையும் கூறப்படாததையும் பற்றி சிந்திப்பதில்
திறமையுள்ள ஸுரேச் வரரைவார்த்திகம் எழுதப்பணித்தார்.

पूर्व कर्मैकतानोऽयं कदाचिच्छास्त्रविप्लवम् ।

कुर्यात्तत्पद्मपादोऽत्र टीकाकारो भवत्विति ॥ २ ॥

विनेयैः स्वै रहस्युक्तश्चिखिदेऽवगतान्तरः ।

“पूर्व कर्म - एकतानः अयं (सुरेश्वरः) कदाचित् शास्त्रविप्लवं कुर्यात् ।
तत् पद्मपादः अत्र टीकाकारः भवतु” इति स्वैः विनेयैः रहसि उक्तः अवगत-
आन्तरः चिखिदे ।

முன்னர் கர்மாவிலேயே முனைவுடனிருந்த இவர் (ஸுரேசு
வரர்) ஒருக்கால் சாஸ்திரத்திலேயே புரட்சி செய்துவிடக்கூடும்.
அதனால் பத்மபாதரே இங்கு உரையாளராக இருக்கட்டும் என்று
தன் சீடர்களால் தனிமையில் கூறப்பட்ட ஸ்ரீசங்கரர் (அவர்களது)
உள்ளக்கிடக்கையை உணர்ந்தவராக மனத்தில் துன்புற்றார்.

स्वतन्त्रं रचय ग्रन्थं ब्रह्मतत्त्वप्रकाशकम् ॥ ३ ॥

यथा स्यात्प्रत्ययोऽमीषां त्वयीत्याह सुरेश्वरम् ।

त्वयि अमीषां प्रत्ययः यथा स्यात् (तथा) स्वतन्त्रं ब्रह्मतत्त्व प्रकाशकं
ग्रन्थं रचय इति (शंकरः) सुरेश्वरं आह ।

“உம்மிடம் இவர்களுக்கு நம்பிக்கை எப்படி ஏற்படுமோ
(அப்படி) தனிப்பட்டுப் பரம்பொருளை விளக்கக் கூடிய நூலை
எழுதுவீர்” என (சங்கரர்) ஸுரேசுவரைக் கூறினார்.

सुरेशो नैष्कर्म्यसिद्धिं आर्पयद्गुरुपादयोः ॥ ४ ॥

शिष्येभ्योऽदर्शयत्तं सः तेऽभवन्नष्टसंशयाः ।

सुरेशः नैष्कर्म्यसिद्धिं (नाम ग्रन्थं) गुरुपादयोः आर्पयत् । सः (शंकरः)
तं शिष्येभ्यः अदर्शयत् । ते नष्टसंशयाः अभवन् ।

ஸுரேசுவரர் நைஷ்கர்ம்யஸித்தி என்ற நூலை (எழுதி) குருவின்
திருவடிகளில் ஸமர்ப்பணம் செய்தார். அவர் அதனை சிஷ்யர்
களுக்குக் காட்டினார். அவர்கள் ஐயம் தீர்ந்தவர்களாக ஆனார்கள்.

पद्मपादः सूत्रभाष्यटीकां कृत्वा गुरोः पुरः ॥ ५ ॥

वाचयामास तां पञ्चपादावधि च सोऽशृणोत् ।

पद्मपादस्तीर्थयात्रामतनोदुरुसम्मतः ॥ ६ ॥

पद्मपादः सूत्रभाष्यटीकां कृत्वा गुरोः पुरः वाचयामास । स च पञ्च
पादावधि तां अशृणोत् । गुरुसंमतः पद्मपादः तीर्थयात्रां अतनोत् ।

பத்மபாதர் ஸூத்ரபாஷ்யத்தின் உரையை அமைத்து
(எழுதி) குருவின் முன்னர் வாசித்துக் காட்டினார். அவரும் ஐந்து
பாதங்கள் வரை அதனைக் கேட்டார். குருவால் அனுமதி வழங்கப்
பட்டவராக பத்மபாதர் தீர்த்தயாத்திரை செய்தார்.

काण्वतैत्तिरशाखोपनिषद्भाष्येऽथ वार्तिकम् ।

कर्तुं प्रचोदयामास गुरुः प्रेष्ठं सुरेश्वरम् ॥ ७ ॥

अविचार्या गुरोराज्ञा सुरेशस्तत्तथाऽकरोत् ।

अथ काण्वतैत्तिरशाखोपनिषद्भाष्ये वार्तिकं कर्तुं गुरुः प्रेष्ठं सुरेश्वरं
प्रचोदयामास । गुरोः आज्ञा अविचारणीया । सुरेशः तत् तथा अकरोत् ।

காண்வம் தைத்திரீயம் என்ற இருவேதக் கிளைகளின்
உபநிஷத்துகளின் பாஷ்யத்தில் வார்த்திகம் எழுதக் குரு தனது மிகப்
பிரியமுள்ள ஸுரேசுவரரைத் தூண்டினார். குருவின் உத்தரவு
விசாரணைக்குட்பட்டத்தக்கதல்ல. ஸுரேசுவரர் அப்படியே அதனைச்
செய்தார். (கண்வசாகையின் உபநிஷத், பிருஹதாரண்யகம்,
தைத்திரீயசாகையின் உபநிஷத், தைத்திரீயம்)

मध्येकवेरजापूरं जम्बुकेशपदं गतः ॥ ८ ॥

पद्मपान्मातुलगृहं प्राप्तवान्मार्गमध्यगम् ।

पद्मपात् मध्ये-कवेरजापूरं जम्बुकेशपदं गतः मार्गमध्यगं मातुल गृहं
प्राप्तवान् ।

பத்மபாதர் காவேரி ஆற்றுபெருக்கின் இடையேயுள்ள
ஜம்புகேசுவரரின் கோயிலை அடைந்தவராக நடுவில் உள்ள தாய்
மாமன் வீட்டை அடைந்தார்.

सम्पन्नायां च भिक्षायां मातुलाय प्रदर्शिता ॥ ९ ॥

तेन भाष्ये कृता टीका समन्युर्मातुलोऽभवत् ।

दृष्ट्वा तत्संमतं कर्ममार्गं तत्र निराकृतम् ॥ १० ॥

भिक्षायां सम्पन्नायां भाष्ये कृता टीका च तेन मातुलाय प्रदर्शिता ।
मातुलः तत्सम्मतं कर्ममार्गं तत्र निराकृतं दृष्ट्वा समन्युरभवत् ।

பிகை முடிந்ததும் பாவ்யத்தில் இயற்றப்பட்ட உரை
அவரால் (பத்மபாதரால்) தாய்மாமனுக்குக் காட்டப்பெற்றது.
தாய்மாமன் அவருக்குப் பிடித்தமான கர்மமார்க்கம் அதில்
மறுதலிக்கப்பட்டதைக் கண்டு கோபம் கொண்டவராக ஆனார்.

अजानन्हृद्गतं तस्य तस्मिन्निक्षिप्य पुस्तकम् ।

पद्मपादोऽगमत्सेतुं पुण्यतीर्थनिषेवकः ॥ ११ ॥

तस्य हृद्गतं अजानन्, तस्मिन् पुस्तकं निक्षिप्य पुण्यतीर्थनिषेवकः
पद्मपादः सेतुं अगमत् ।

அவரது உள்ளக்கிடக்கை அறியாதவராக அவரிடம் புத்த
கத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்து, புண்ய கேஷத்திரங்களை தரிசிப்
பவராக பத்மபாதர் ஸேதுவை அடைந்தார்.

अदहन्मातुलहीकां सगृहां जातमत्सरः ।

निवृत्तं सेतुयात्रातो गृहं दग्धं न्यवेदयत् ॥ १२ ॥

गृहदाहाद्गुणं शोचन्पुस्तक्षये बहिः ।

மாதுல: ஐாதமதுசர: (சந்) டீகா் சகூஹா் அடஹத். ஸெதுயாந்ராத: நிவூத்
(ப஑பாட்) கூஹ் டக்ய் ந்யவெடயத், கூஹடாஹத் ஑ஹுகூண் ஑ஹி: ஸுதுந்ஷயெ ஸூசந்.

தாய்மாமன் ஑ொறாழமை ஑ொண்டவராக ஁ரைநூலை
வீட்டுடன் ஑ேர்த்துக் ஑ொளுத்தினார். ஸேது யாத்திரையிலிருந்து
திரும்பிவந்த பத்மபாதரிடம், வீடு ஁ரிந்ததைவிடப் பலமடங்கு,
புஸ்தகம் அழிந்ததற்காக வெளிப்படையாக வருந்துபவராக வீடு
஁ரிந்ததைத் தெரிவித்தார்.

ப஑பாடஸு மெ஑ாவி ஐாதுவா டக்ய் ஸுபுஸ்தகம் || 13 ||

நாதிவ ஑ி஑ி஑ெ டீகா் ஸுதுவா தா் ஑ூர்நிர்மிதாம்.

ஸமாரசெ ஑ுன: கருு ஑ீரூ கருமநுஸுமர்ந் || 14 ||

மெ஑ாவி ப஑பாடஸு ஸுபுஸ்தக் டக்ய் ஐாதுவா அதிவ ந ஑ி஑ி஑ெ. ஑ீர: கருு
அநுஸுமர்ந் ஑ூர்நிர்மிதா் ஸுதுவா ஑ுன: தா் கருு ஸமாரசெ.

அறிவாளியான பத்மபாதர் தன் புத்தகம் ஁ரிந்ததை அறிந்து,
அதிகம் வேதனைப்படவில்லை. தீரரான அவர் குருவைத்
தொடர்ந்து நினைத்துக்஑ொண்டவராக முன் ஁ழுதியதை நினைவிற்
஑ொணர்ந்து அதனை மறுபடி ஁ழுதத் தொடங்கினார்.

கர் ஑ீஷ்யெ ஸமாவுசய மாதுலூடா஑ிஸ்கித: |

தென நஷா ஸுதுதிர஑ூகூண்டுதா விஸயாஸுதா || 15 ||

ஸ஑ஸு ஸாதுலகூஹாநிவூது கரும஑்யகாத்.

மாதுல: விஸ்கித: ஑ீஷ்யெ கர் ஸமாவுசய அடாத். தென ஸுதுதி: கூண்டுதா
விஸயாஸுதா நஷா அ஑ூத். ஑: ஸாதுலகூஹாத் நிவூத: கருு அ஑்யகாத்.

(பத்மபாதரின்) மாமன் சந்தேகமுற்றவராக பிகை
஁ணவில் இடுவிஷத்தைப் புருத்தித்தந்தார். அதனால் (பத்ம
பாதரின்) நினைவு தடையுற்று ஐயங்களால் குழம்பிக் குன்றியது.
அவர் (பத்மபாதர்) மாமன் வீட்டிலிருந்து திரும்பிக் குருவைச்
சென்றடைந்தார்.

न्यवेदयदुरुं वृत्तं जातं स्वमतिविप्लवम् ॥ १६ ॥

गुरुः करुणया दीनमाश्रवं मोहवर्जितम् ।

विधायकथयत्यञ्चपादावधि च यत् श्रुतम् ॥ १७ ॥

(यत्) वृत्तं (तत्) स्वमतिविप्लवं जातं (च) गुरुं न्यवेदयत् । गुरुः दीनं आश्रवं करुणया मोहवर्जितं विधाय पञ्चपादावधि च यत् श्रुतं (तत्) अकथयत्

நடந்ததையும் தனது அறிவு குழப்பம் அடைந்துள்ளதையும் குருவிடம் தெரிவித்தார். குரு துன்புற்ற அந்த சீடனைக் கருணையால் கலக்கமற்றவராக்கி ஐந்து பாதங்கள்வரை தான் முன் கேட்டதைச் சொன்னார்.

श्रुत्वा श्रुतधरात्तस्माद्व्यलिखत्यञ्चपादिकाम् ।

पञ्चपादस्ततोऽपूर्णो ग्रन्थोऽद्याप्युपलभ्यते ॥ १८ ॥

पञ्चपादः श्रुतधरात् तस्मात् पञ्चपादिकां श्रुत्वा व्यलिखत् । ततः (सः) ग्रन्थः अद्यापि अपूर्णः उपलभ्यते ।

பத்மபாதர், கேட்டதை நன்கு நினைவிற்கொண்டுள்ள அவரிடமிருந்து, ஐந்து பாதங்கள் வரையுள்ள நூலைக் கேட்டு எழுதினார். அதனால் அந்த நூல் இன்றும் நிறைவுறாததாகவே கிட்டுகிறது.

विभण्डाश्रममासाद्य तुङ्गभद्रातटे गुरुः ।

निर्वैरसत्त्वमालक्ष्य स्थलं वासमरोचत ॥ १९ ॥

गुरुः तुङ्गभद्रातटे विभण्डाश्रमं आसाद्य (तत्) स्थलं निर्वैरसत्त्वं आलक्ष्य (तत्र) वासं अरोचत ।

குருவான சங்கரர் துங்கபத்திரையாற்றங் கரையில் (ருச்ய சிருங்கரின் தந்தை) விபண்டகரின் ஆசிரமத்தையடைந்து அந்த இடம் பிராணிகளுக்குள் விரோதமற்றிருப்பதை உணர்ந்து அங்கு தங்குவதை விரும்பினார்.

ஸ்மூதஸந்நிஹிதா் தேவீ ஶாரதா் ஶுஶ்யபர்வதே ।

ஸ ஸ்ரதிஸ்டாப்ய ஸவிதே வித்யாபீடமஶீக்ஷபத் ॥ 20 ॥

அத்யாபயந்நிஷ்யகாநாவஸஶிரநிர்வூத: ।

ஸ: (ஶங்கர:) ஸ்மூதஸந்நிஹிதா் தேவீ ஶாரதா் ஶுஶ்யபர்வதே ஸ்ரதிஸ்டாப்ய ஸவிதே வித்யாபீடம் அஶீக்ஷபத் । (தத்ர) ஶிஷ்யகாநாந் அத்யாபயந் ஶிரநிர்வூத: அவஸத் ।

அந்த சங்கரா் நினைத்தவுடன் தோன்றிய சாரதாதேவியை சிருங்கமலையில் பரிதிஷ்டை செய்து அதனருகில் கல்வி. பரப்பும் பீடத்தை நன்கு அமைத்தார். அங்கு சிஷ்யர்களுக்கு அறிவு புகட்டிக்கொண்டு வெகுநாட்கள் அமைதியடைந்தவராகத் தங்கினார்.

ஸுரேஸ்வர ஶாரதாயா: பூஜநே ஶிஷ்யபாடநே ॥ 21 ॥

ஆதிஷ்ய ஶிஷ்யஸஹித: காஶ்வீமபிமுக்தோ யயீ ।

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) ஸுரேசுவரரை சாரதையின் வழிபாட்டிலும் சீடர்களுக்குப் போதிப்பதிலும் கட்டளையிட்ட சிஷ்யர்களுடன் கூடியவராகக் காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

ஸுரேஸ்வரத்ரவ வஸந்ஸுரவராஜ்யா ॥ 22 ॥

ஶிஷ்யானத்யாபயந்நாஸ்த யதீந்ஸூத்ரீதராடிகாந் ।

ஸுரேஸ்வரத்ர ஶுரவராஜ்யா த்ரவ வஸந், ஶிஷ்யாந் ஸூத்ரீதராடிகாந் யதீந் அத்யாபயந் ஆஸ்த ।

ஸுரேசுவரரும் குருவரரின் கட்டளையால் அங்கேயே இருந்துகொண்டு சீடர்களான பிருத்வீதரர் முதலிய துறவிகளுக்குப் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அத ஸூத்ரீதரம் தத்ர ஸ்தாபயித்வா ஸுரேஸ்வர: ॥ 23 ॥

ஜகாம காஶ்வீ ஸ்ரயதோ ஶுரவர்யதிஶ்ஷயா ।

அத ஸுரேஸ்வர: ஸூத்ரீதரம் தத்ர ஸ்தாபயித்வா ஶுரவர்யதிஶ்ஷயா ஸ்ரயத: காஶ்வீ ஜகாம ।

அதன்பின் ஸுரேசுவரர் பிருதிவீதரரை அங்கு இருத்தி வைத்து குருவரரைக் காணவிருப்பத்தால் முனைந்தவராக காஞ்சியை நோக்கிச் சென்றார்.

शंकरः प्रस्थितः कन्याकुमारीं सन्धिपत्तनम् ॥ २४ ॥

अनन्तवाटीं मधुरां सेतुं रामेश्वरं ययौ ।

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) சங்கரர் கிளம்பியவராக கன்யாகுமரியையும் செந்தில் நகரையும் திருவனந்தபுரம் எனும் அநந்தன் காட்டையும் மதுரையையும் ஸேதுவையும் ராமேசுவரத்தையும் அடைந்தார்.

श्रीरंगालयवर्येऽथ जनाकर्षणं संज्ञकम् ॥ २५ ॥

यन्त्रं निधाय बिम्बाधो जंबूवनमुपागमत् ।

अथ श्रीरङ्गालयवर्ये जनाकर्षणसंज्ञकं यन्त्रं बिम्बाधः निधाय जंबूवनं उपागमत् ।

ஸ்ரீரங்கநாதரின் உயரிய ஆலயத்தில் ஜனாகர்ஷணம் என்ற யந்திரத்தை விக்ரஹத்தினடியில் பதியவைத்து திருவானைக் காலை அடைந்தார்.

श्रीचक्रयुतताटकौ नवरत्नविचित्रितौ ॥ २६ ॥

कारयित्वा विधानेन देव्याः कर्णौ व्यभूषयत् ।

नवरत्नविचित्रितौ श्रीचक्रयुत ताटकौ विधानेन कारयित्वा देव्याः कर्णौ व्यभूषयत् ।

ஒன்பதுவகை இரத்தினங்களால் அழகான ஸ்ரீ சக்கிரம் அமைந்த தாடங்கங்களை முறைப்படி அமைத்துத் தேவியின் காதுகளை அழகுறச் செய்தார்.

उग्रतामखिलाण्डेश्याः अपनेतुं गणेशितुः ॥ २७ ॥

मूर्तिं भव्यां चकारास्याः पुरतः सुप्रतिष्ठिताम् ।

अखिलाण्डेश्याः उग्रतां अपनेतुं, गणेशितुः भव्यां मूर्तिं अस्याः पुरतः सुप्रतिष्ठितां चकार ।

அகிலாண்டேச்வரியின் உக்கிரத்தன்மையை அகற்றுவதற்
காக கணேசரின் அழகிய விக்ரகத்தை அவளுக்கு முன்னர் நன்கு
பிரதிஷ்டை அடையச்செய்தார்.

क्षेत्रं मध्यार्जुनं नाम ययौ शिष्यपरीवृतः ॥ २८ ॥

तत्रस्याः सत्यमद्वैतं नाभ्यपद्यन्त मोहिताः ।

(ச:) शिष्यपरीवृतः मध्यार्जुनं नाम क्षेत्रं ययौ । तत्रस्याः मोहिताः
अद्वैतं सत्यं न अभ्यपद्यन्त ।

அவர் சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்டவராக மத்யார்ஜுனத்தை
(திருவிடைமருதூர்) அடைந்தார். அங்குள்ளவர்கள் மதிமயக்க
முள்ளவர்களாக அத்வைதக் கொள்கையை ஸத்யமானதாக
நம்பவில்லை.

मध्यार्जुनेशं संपूज्य प्रार्थयामास शंकरः ॥ २९ ॥

समाधत्स्वेष किं सत्यमद्वैतमिति पृच्छतः ।

दृश्याकृतिः प्रोचभुजो महालिङ्गादथोत्थितः ॥ ३० ॥

शंभुः स्पष्टमवादीत्त्रिः सत्यमद्वैतमित्यहो ।

शंकरः मध्यार्जुनेशं संपूज्य, “ईश ! अद्वैतं सत्यं किं? इति पृच्छतः
समाधत्स्व” (इति) प्रार्थयामास । अथ महालिङ्गात् उत्थितः शंभुः दृश्याकृतिः
प्रोचभुजः “अद्वैतं सत्यं” इति त्रिः अवादीत् । अहो !

சங்கரர், திருவிடைமருதூரின் ஈசனான மஹாலிங்கப்
பெருமானை வழிபட்டு “ஈசனே ! அத்வைதம் ஸத்யமா? என்று
கேட்பவர்களுக்குத் தக்க விடைகூறி அமைதி தருவீர்” என
வேண்டிக்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து அந்த பெருவிங்கத்
திலிருந்தும் வெளிப்பட்ட சிவபெருமான் பார்க்கத்தக்க வடிவம்
பெற்றதாகக் கையை மேல்தூக்கிக் காட்டுபவராக அத்வைதம்
உண்மை என மூன்று தடவை கூறினார். இது விந்தையல்லவா?

तत्रत्यान् लब्धविश्रम्भानद्वैतपरिनिष्ठितान् ॥ ३१ ॥

त्यक्तभेदकथांश्चक्रे पञ्चायतनपूजकान् ।

(गुरुः) लब्धविश्रम्भान् तत्रत्यान् अद्वैतपरिनिष्ठितान्, त्यक्तभेदकथान्, पञ्चायतनपूजकान् चक्रे ।

குரு நம்பிக்கையடைந்த அங்குள்ளவர்களை அத்வைதத்தில் நிலை பெற்றவர்களாக, துவைதப் பேச்சற்றவர்களாக, ஐந்து இருப்பிடங்களில் இறைவனை வழிபடுபவர்களாக ஆக்கினார். (நர்மதையில் தோன்றும் பாணலிங்கம், கண்டகியில் கிடைக்கும் சாலிக்கிராமம், சோணாநதியில் கிடைக்கும் சோணபத்திரம், ஸ்படிகக்கல், ஸ்வர்ணமுகியில் கிடைக்கும் ஸ்வர்ண மாக்ஷிகக்கல் இவற்றை முறையே சிவபெருமான், விஷ்ணு, மஹாகணபதி, சூரியன், அம்பாள் என்ற ஐவரின் இருப்பிடமாகக் கொண்டு அதில் அவர்களை வழிபடும் முறை பஞ்சாயதன்பூஜை முறையாகும்.)

ततोऽमृतघटेशानं सभानटमुमापतिम् ॥ ३२ ॥

निषेव्य वेङ्कटेशानं द्रष्टुं सप्तगिरिं ययौ ।

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) பிறகு (திருக்கடையூரில்) அமிருதகடேசரையும் (சிதம்பரத்தில்) அரங்கில் ஆடும் சிவபெருமானையும் வழிபட்டு வெங்கடேசரைக் காண ஏழுமலை (திருப்பதி) க்குச் சென்றார்.

स्थापयामास बिम्बाधो धनाकर्षणयन्त्रकम् ॥ ३३ ॥

तत्र कश्चिद्विजवरं विकृतं शित्रपीडितम् ।

निलीयमानं सदसि चक्षुषा नीरुजं व्यधात् ॥ ३४ ॥

अबोधयद्ब्रह्मतत्त्वं एकरलोक्या दयामयः ।

तत्र बिम्बाधः धनाकर्षणयन्त्रकं स्थापयामास । कश्चित् विकृतं शित्रपीडितं सदसि विलीयमानं द्विजवरं चक्षुषा नीरुजं व्यधात् । दयामयः एकरलोक्या ब्रह्मतत्त्वं अबोधयत् ।

அங்கு விக்கிரகத்தின் அடியில் செல்வத்தைத் தன்பால் ஈர்க்கும் சிறந்த யந்திரத்தை அமைத்தார். (அங்கு) ஒரு விகார முற்றவனும் வெண்குட்டநோயால் துன்புற்றவனும் ஸபையில் மறைந்து நின்றவனுமான அந்தணனைத் தன் கண்களால் (நோக்கால்), நோய் நீங்கினவனாக ஆக்கினார். தையையே உருவான அவர்

ஒரு சுலோகம் மட்டுமே கொண்ட ஏகசுலோகி என்ற நூலால் பரம்பொருள் தத்துவத்தை உபதேசித்தார்.

अहोबिले नृसिंहस्य यन्त्रमुद्धृत्य तं नमन् ॥ ३५ ॥

तत्रत्यान्मोदयन्नायात् कालहस्तिपदं ततः ।

दिव्यां मोक्षपुरीं कार्त्तिकीं शक्तित्रयसुरक्षिताम् ॥ ३६ ॥

अहोबिले नृसिंहस्य यन्त्रं उद्धृत्य तं नमन् तत्रत्यान् मोदयन् कालहस्ति
पदं ततः दिव्यां मोक्षपुरीं शक्तित्रयसुरक्षितां कार्त्तवी आयात् ।

அஹோபிலத்தில் நரசிம்மனின் யந்திரத்தைச் சீரமைத்து அவரை வழிபட்டு அங்குள்ளவர்களை மகிழ்ச்சியில் ஆட்பட்டவர்களாக்கிப் பின் காளஹஸ்தி எனும் இடத்தையும் அங்கிருந்து மூன்று சக்திகளால் பாதுகாக்கப்பெற்றதும் மோகக் நகரமுமான தெய்வத்தன்மை மிக்க காஞ்சியையும் சென்றடைந்தார்.

सप्तदशः पाठः - பாடம் 17

अहमस्मि कावेरी (२)

मम मार्गमनुसरन् इदानीं कृष्णराजसागरमागतवानसि । दश वर्षानश्रान्तं प्रयतमानः महीशूरनरपतिः कृष्णराजः इमं पृथुलतराभोगं भीमं महान्तं सेतुबन्धं अकरोत् । तदानीं सार्धकोटिद्वयमितानि रूप्यकाणि तेन व्ययितानि । तदानीं सार्धकोटिद्वयमिति चेत् इदानीं सार्धद्विसहस्रकोटिमिति जानीहि । प्रभूतप्रमाणः स सेतुबन्धः द्वात्रिंशदधिकशतं पदान् उन्नतः, षट्शताधिकाष्टसहस्राणि पदानायतः, पञ्चाशद्वर्गमीलान् विहितजलनिरोधः, कुल्याभिः जलविभ्राणनप्रवणः, प्रचुरया अवन्ध्यया बहुविधया कृषिप्रणाल्या कर्णाटकान् समृद्धयान्यान् करोति । महीशूरदेशस्यामात्यवरः विश्वेश्वरय्य-महोदयः इमं सेतुबन्धं निर्मितवान् । द्राघीयसा अनेन सेतुबन्धेन मत्पूरगतिः स्थगिता, लघुसुषिरमुखान्निर्यान्त्यहं तथा मन्दा नवबधूरिव संकुचितवेगा हीणा बहामि, चोलदेशो मां प्रतीक्षते इति ।

कृष्णराजसागरे । किमपि - विधिना पुण्यफलतया योजितं वृन्दावनं नाम । नानासंस्थानाः रम्यालवालोज्जाविताः लता-क्षुपकुञ्जाः । नलिक-मुखाद्गलन्त्यः सहस्राधिकाः वारिधाराः । वारिधाराः विविध विचित्र वर्णाकृतीः दर्शयन्त्यः अप्रकाशं विद्युता ज्वालिताः दीपमालाः । अपां समृद्ध्या देशसमृद्धिं द्योतयन्ती सर्वतः प्रसृता स्फीतिः । तन्मध्ये मम मूर्तिः कृतज्ञया जनतया आराध्यमाना हृद्या काचन । मम हस्ताग्रन्यस्तात् कुम्भात् अमृतझरी स्रवति । सत्यं मातुः स्मरति जनता । त्वमपि वृन्दावनं दिव्यमेतत् वन्दस्व ।

ईषत् पुरतो भव । श्रीरङ्गद्वीपमेतत् । होयसलैः विजयनगरीय रायभूपैः विमतानुयायिना हैदरलिना तत्पुत्रेण तिप्पुना च स्वस्वशास्तिसमये भूयो भूयोऽभियोगेन समेधितं क्षेत्रमिदं यत्र मन्नाथो रङ्गनाथः श्रीनृसिंहः गङ्गाधरेशश्च कृतालयाः । शिशिरतरतरङ्गानिलैः तान् भगवतो बीजयामि । तत आग्नेयीं दिशं प्रति प्रसृता कपिन्या नद्या सङ्गच्छे । तत्र वैद्येश्वरो देवः कृतालयः । तालः काटश्चेति द्वौ शबरौ शिवभक्तौ तत्र मामाराधयताम् । अतः तालकाट इति तस्य देशस्य नाम । देवस्तत्र वृक्षेऽन्तर्हितोऽभवत् । शबरौ वृक्षं अच्छिन्ताम् । ततो रुधिरमस्रवत् । तौ तं वृक्षं देवमपश्यताम् । ऋषयः गजरूपधारिणस्तमस्तुवन् । अगदकरणेन ख्यातः स वैद्येशः । तं प्रणम । कंको नाम कश्चन नृपः कंकपालीनि नाम्ना नगरमेकं तत्र निरमात् । तमनु राजराजश्चोलनृपः निजवशे तत्कृत्वा राजराजपुरमिति प्राख्यापयत् । तमनु विजयनगराधीशस्य सामन्तः तिरुमलनृपः श्रीरङ्गनाम्ना तन्नगरं नवीकृतवान् । सोऽपि वैद्येशं रोगमुक्त्यै अभजत् । तस्य दयिता राज्ञी अत्यर्थं नासामणिं एकं अबिन्दत । मैसूरेशः तन्नासाभरणमात्मनो दयितार्थं ऐच्छत् । तदर्थं युद्धे प्रवृत्ते तिरुमलनृपतिः मारितो मैसूरेशेन । तिरुमलपत्नी “मैसूरेशो निःसन्तति-र्भवतु ! भयदः पांसुवर्षो नगरं नाशयतु ! इति शप्त्वा देहं अत्यजत् । अद्यापि नगरं किञ्चित्सिकतालीनं तत्रेत्यभ्यूहन्ते ।

श्रीरङ्गपत्तनतः प्रस्थिता मध्येसरणि स्वर्णावत्या सङ्गता ततः सरन्ती
द्वेधाभूतप्रवाहा शिवसमुद्रे भृगुपातं पतामि । गगनसुखी पर्शुका इति द्वयोः
प्रवाहधारयोः नामनी ।

विद्युत् अबिन्धनोऽग्निः । सजलयोः जलदयोः सङ्घर्षे निसर्गेण सा
जायते । सैव विद्युत् कृतकतया काष्णायसेन कान्तरश्मौ बिघटितायां
जायते । तादृशविद्युदर्थं औपयिकं यन्त्रं तत्र प्रकल्पितम् । तद्भ्रमणाय मदीयः
निसर्गतः सवेगः पूरः रयोत्तेजनाय कुल्यथा संप्रवाह्यते । ततः
क्रमकृशबिवराः सुरंगाः तुङ्गात् देशात् नीचैः गच्छन्त्यो विहिताः । ताभिः
महता वेगेनाहमुत्पतामि । मन्मार्गे कान्तसंबद्धानि काष्णायसचक्राणि सन्ति ।
तान्यहं वेगेन भ्रामये । तेन कान्तरश्मिर्विघटिता भवति । बहुला वैद्युती
शक्तिस्तेन जन्यते । तत्राहं तव चित्तमाराधयेयम् । दूरतोऽधित्यकायाः अग्रे
त्रिचतुरशतपादोन्नते मम प्रवाहः सुदर्शः । ततः सोपानरूपेण बन्धः
दृढघटिततरः क्लृप्तः । तत्र मे मञ्जुघोषः प्रवाहः । उभयोस्तीरयोः छत्राभा वृक्षाः
छायां वितरन्ति । ततः मदीया सुषिरगतिः । निम्ने प्रदेशे विद्युद्यन्त्रागारः । इति
सर्वं मनोहरं ते ।

ततः प्रसृतां मां शिंशा अर्धावती च नद्यौ संगच्छेते । ततः विदूरे काचन
शैलद्रोणी । सा उपदशपदान् वितता । अजेन सुतरा इत्यतः सा मेघदाडु इति
प्रथिता । तस्यामहं प्रवहामि । अधुना कर्णाटकान् अतीत्य तमिलदेशं
प्रविशामि । ततः होगनकलो नाम शैलप्रपातः । ततः पतामि । पतनसमये
मध्ये उपलशतेनाहता धूमाकृतिः भासे इति लोकः तं प्रपातं होगनकल् इति
वदन्ति । तस्य देशस्य यागकुण्ड इति प्राक्तनं नाम । यत्राहं पतामि, तत्र पूर्वं
महाविष्णोश्चक्रं गूढमासीत् । तेन चक्रेण मदीयः पूर्णः प्रवाहः शोषितोऽभूत् ।
चोलराजः सुदर्शनप्रीणनाय यज्ञं प्रावर्तयत् । तत्र स्वं शिर एव अजुहोत् । प्रीतः
चक्रराजः तमप्युज्जीव्य मामपि यागकुण्डतः उद्भावयामासेति वृद्धा वदेयुः ।
सनत्कुमारनदी तत्र मया सङ्गच्छते । ततो दक्षिणाभिमुखी अहं यामि । पश्चिमे
तटे पालकगिरिः, प्राक्तटे सीताद्रिश्च मां नियमयतः । तत्प्राप्त एव मेदूरबन्धः,
चोलदेशसमुद्भवै मां निरुन्धे । तं पश्य ।

त्रिंशद्ब्रह्मामानुजतः, नवशतव्यामान् दीर्घः षष्टिवर्गमीलान् अंबु
विष्कंभयन् अध्यर्धचतुःकोटिरूप्यकव्ययेन तदा निर्मितः षड्भिः वर्षैः ।
अत्रापि सुमहत् विद्युज्जनकं यन्त्रं घटितं विद्यते । तत्र सुरंगया मम
परीवाहमार्गः त्रिभिः स्कन्धैः पिहितः । सागराभा मम मूर्तिस्तत्र ।

विषमेषु गिरितटेषु उच्चावचान् मार्गेण मेट्टूरमुपयान्ती इदानीं
समतलमुपयाता । ततः सरन्ती मध्ये भवान्या नोय्यल्लाभ्या मुक्तया
अमरावत्या च सङ्गता प्रभूतसलिलोपचयेन अखण्डेव दुर्दर्शपारा प्रतिभयबहुला
- वर्तारम्या श्रीदारुकावनं उपयामि । प्रकृतिहितपरैः भूपैः द्वे अपि मम तीरे
शालयैः क्षेत्रैः, प्रच्छायैः पुष्पोपगैः फलोपगैश्च तरुभिः, श्रीशालयैश्च निबिडे
सुपूते सुरम्ये विहिते । दूरात् श्रीरङ्गं क्षेत्रं पश्यन्ती रङ्गनाथं मालाकृतिः
आभूषयन्ती मे प्रवाहं द्वेधा विभक्तवती । उभे तीरेऽनुगच्छ अत्वरितः । ततः
गुणशेखरगतः श्रीनिवासः, इतः दारुकावने दारुकेशः, श्रीरंगे रङ्गनाथः,
जंबूवने जंबुनाथः, त्रिशिरःपर्वते मातृभूतेशः तदुपत्यकायां नागनाथः, विदूरे
दूषणपर्वते उज्जीवनाथः, खरपर्वते पिपीलिकेशः इति विश्रुताख्याः
महापदानाः प्रकटितविभवाः ईशविभवमूर्तयः । एकमेव परं तत्त्वं लीलयैव
गृहीतनानाविग्रहं भाति भक्तानुग्रहायेति लोकाय प्रदर्शयन्ती चरामि ।

करिकालो नाम कश्चन चोलराजः ज्ञातेयैः अग्निना दाहे सुविहितेऽपि
ईशकरुणया दग्धपादमात्रः भृतिकया मातुलगेहे रक्षितः समरे रिपुं हत्वा पुनः
राज्यमाप, सिंहलांश्च जिगाय । स मत्तीरयोः असकृत् चचार । वर्षासु मे पूरः
उत्सिक्तः तीरमुत्पीडयति, ततः कृषिफलं विहन्यते पूराभिघातेन इति
अवागच्छत् । लङ्कातो बन्दीकृताः बहवः राज्ञा भरणीया आसन् । तेषां भृतिं
वितीर्य आसमुद्रं मम उभे तटे सुघटिते व्यदधात् । वप्रान् आधारबन्धान्
परिवहणानि कुल्याश्च तत्र तत्र निरपादयत् । श्रीरङ्गमुत्तरतः परिसर्पन्ती मदीयां
शाखां कोल्लडाख्यां मृणमयेन सेतुना अबध्नात् सेतुबन्धकाख्यः चोलोऽन्यः ।
ब्रिटिशः शास्तृवर्गोऽपि तत्रैव विष्कंभमन्यं विहितवान् । शतशः
कुल्याभिरुपनीतप्रवाहा शुचिजला पयःपानसमेधितजनमेधा क्षेत्राणि

சாலையானி ஁பவநானி ஁தானானி சிவ்வந்தி க்ரமேன நிதீனப்ரசரா நதீநாத்
஁பயாமி சுகுசா ।

தேவ: பத்ராபகேச:, ப்ரணவவ்யாஸ்யாநா ச்வாமிநாத:, ப்ரலயதர்சி கும்பேச:,
சார்க்கபாணி:, மத்யாஜுநேச:, மயூரேச:, பரிமலரங்கநாத: இதி நானாபதானா
அர்சாமூர்தய: க்ருதாலயா: மமோபகூல் சேவ்யாஸ்தே ।

கதாசிதாசன் அநிரூத்ரப்ரவாஹா ஷட்சு க்ருதுஷ்வப்யசுஷ்யந்தி । பன் கோதிச:
சுததயா கூதீதான யுஷ்மான ஆரக்ஷந்தி யுஷ்மாபிரிதஸ்ததோ விகூதா பஹீபி:
சாஸாபிவீர்ததா வூத்ரேவ ஜரயா காச்யேநாபிஹூதா வாலுகாமாந்ரத்யயா பவாமி
ப்ராய: । கர்ணாடகேஸு யதா தேவோ ஹூரி வர்ஷதி ப்ரவாஹத்வ மேதநிரோத்ய:, ததா஁ஹ் விசுதா
பூர்ணா சோலான அதீத்ய சமூத்ரமுபாயாமி । மானுஷ்யகநிசர்ஜாநாதாயா: குதிலாயா:
ராஜநீதேரேஷ தோஸோ, ந மம ।

இத்வரோ தயதே மயி । அத: மந்நிரேண தவ தி: அஸ்திலவாங்க்யாஸ்வாதநே
நிதரன் ப்ரபவதி । தன் ஸ்பர்தயா அமர்ஷேண சங்குசிதயா பாஸாதேசாதிததயா கும்பத்ரயா
வா மா கதர்திாகுரூ । மந்நிரன் மா கலுஷய । மயி ஸ்ராஸ்வ । மந்நிரகா: த்ரீசேசாமூர்தி:
பஜ । ஆரோக்யன் மேதன் தாமிரிகி ப்ரவூர்தி ச லபஸ்வ । திஷ்ணன் மேதன் பரதோஷதர்ஷநேந
மா கும்புதய । பரஹிதாசரணேநாத்மந: சமூத்ரி பத்ய । நிஸ்திலமவநிததல் க்ஷேமாயதன்
யதா பவேத் ததா சாது சர । அநுஜாதோதசி வத்ச பூநதர்ஷநாய । சுஸ்ததாஸ்தே
பந்யான: சந்தூ ।

(வ்யாம: ஆறு அடி பரிவாஹமார்஑: வடிமதகு தாருகாவன் திருப்
பராய்த்துறா ஸ்கந்ந: அடுக்கு வப்ர: கரை அணைப்பு விஷ்ணு:-
ஆதாரவந்ந: தீர்தேக்கம் பரிவாஹ:, பரிவஹன் வடிகால் குல்யா
வாய்க்ககால் சேதுவந்நக: சோல: அணைகட்டிய சோழன் வர்மமீல:
வார்க்க- மைலளவு ப்ரணாலி சேயல்முறை. த்ராதீயஸா மிகதீண்ட
(தீர்ததரேண) ஹூகுபாத் திதர்சரிவில வீழ்ச்சி. க்ருதகன் சேயற்கையான
சுரக்தா சுரங்கப்பாதை. அத்யர்த் அரைப்பங்கிற்கதிகமான ஁த்பீதயதி
மோதி ஁தடைக்கிறது.

பயிற்சி : பதம் பதமாகப்பிரித்துப் பொருள் தருக. ஸந்தி
சேர்ந்ததைப் பிரித்தும் பிரிந்ததைச் சேர்த்தும் ஸந்தியின்
பெயருடன் தருக.

अष्टादशः पाठः - பாடம் 18

शङ्करोदन्तः - द्वितीयो भागाः (६)

गायत्रीमण्डपे तत्र बिलपीठासने शुभे ।

पद्मासने निषण्णाऽऽस्ते कामपीठनिवासिनी ॥ १ ॥

कामकोटीति विख्याता कामाक्षी कामदायिनी ।

तत्र गायत्रीमण्डपे शुभे बिलपीठासने पद्मासने निषण्णा कामपीठ
निवासिनी कामकोटीति विख्याता कामदायिनी कामाक्षी आस्ते ।

அங்கு காயத்திரி மண்டபத்தில் மங்களமான பிலத்தின்மேல்
அமைந்த ஆஸனத்தில் பத்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவளாக
காமனூல் வழிபடப்பெற்ற பீடத்தின் தேவதையானவளும் காம
கோடி எனப்புகழ் பெற்றவளும் விரும்பியவற்றை வழங்குபவளு
மான காமாக்ஷி விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

तत्पीठे वाग्भवं कूटं ह्यग्रीव उपास्त ह ॥ २ ॥

तस्याः शिवस्य विष्णोश्च पृथग्देवालयत्रयम् ।

राजसेनेन राज्ञाऽथ दिव्यगर्भगृहोज्ज्वलम् ॥ ३ ॥

कारयामास सर्वज्ञः सर्वलक्षणलक्षितम् ।

तत्पीठे ह्यग्रीवः वाग्भवं कूटं उपास्त ह । अथ सर्वज्ञः तस्याः शिवस्य
विष्णोश्च पृथक् देवालयत्रयं दिव्यगर्भगृहोज्ज्वलं सर्वलक्षणलक्षितं राजसेनेन
राज्ञा कारयामास ।

அந்த பீடத்தில் ஹயக்ரீவர் வாக்பவ கூடத்தை (தேவியின்
15 அக்ஷரங்கள் கொண்ட மந்திரத்தின் முதல் ஐந்து அக்ஷரங்கள்
கொண்டதை) வழிபட்டார் என்பர். எல்லாமறிந்த சங்கரர்
அவனுக்கும் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவிற்கும் தனித்தனியே மூன்று
தேவாலயங்களை அழகிய கர்ப்பகிருஹங்களால் விளங்குபவையும்

எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவையுமாக ராஜாவான ராஜ
ஸேனனைக் கொண்டு செய்வித்தார்.

शिवकाक्षीं विष्णुकाक्षीं निर्ममे च पुरीद्वयम् ॥ ४ ॥

காமாக்ஷி: புரதோ பூமோ காமகோடீதி விஸ்ருதம் ।

श्रीचक्रं भगवत्पादः यन्त्रवित्स्वयमालिखत् ॥ ५ ॥

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) சிவகாஞ்சியையும்
விஷ்ணு காஞ்சியையும் இரு நகரங்களாக அமைத்தார்.
காமாக்ஷியின் முன்னர் தரையில் காமகோடி எனப் புகழ்பெற்ற
ஸ்ரீசக்கிரத்தை மந்திர முறையறிந்த பகவத்பாதர் தானே எழுதினார்.

श्रीचक्रपश्चाद्भागे च कामाक्षीं स्वर्णनिर्मिताम् ।

प्रतिष्ठाप्य यतीशानः स्वयमेनामपूजयत् ॥ ६ ॥

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) ஸ்ரீசக்கிரத்தின் பின்
புறத்தில் தங்கத்தால் அமைக்கப்பெற்ற காமாக்ஷியை பிரதிஷ்டை
செய்து யதீசுவரர் தானே அவளை வழிபட்டார்.

सर्वज्ञपीठमारोढुमुत्सेहे यतिपुङ्गवः ।

समवेतान्बुधांस्तत्र विजिगाय विना क्लमम् ॥ ७ ॥

யதிபுங்ஙவ: சர்வஜ்ஞபீடம் அரோஹு உத்ஸேஹே । தத்ர சமவேதாந் புவாந் க்லமம் விநா
விஜிபாய ।

துறவிகளில் சிறந்த அவர் (அங்கிருந்த) ஸர்வஜ்ஞ
பீடத்தில் ஏறியமர முற்பட்டார். அங்கே கூடிய வித்வான்களை
சிரமமின்றி வென்றார்.

तदोनसप्तमसमो डिभः कोऽपि सुधीरभीः ।

अपो भुंक्ते न चाख्याति पृष्टथापि वदत्यथोम् ॥ ८ ॥

बादैररौत्सीत्स गुरुं ततो मेने गुरुदितम् ।

தடா ஁நசப்தமசம: சுபூ: அபூ: டீப: கோபி । (ச:) அபோ பூக்தே ।
பூஷ்ச ந அக்யாதி ச । அப ஆ வததி । ச குரம் வாதே அரோத்சீத் । தத:
குரூதிதம் மேனே ।

அங்கு ஏழுவயதுக்குட்பட்ட நல்லறிவுள்ள பயமற்ற சிறுவன் ஒருவன் நீர் (மட்டும்) பருகுவான். கேட்கப்படின பதில் கூறுவதில்லை. பிறகு ஓம் என்பான். அவன் குருவை வாதத்தால் தடை செய்தான். பின் குரு கூறியதை ஒத்துக்கொண்டான்.

प्राप्तानुज्ञं पितुर्बालं ब्रह्मदेशसमुद्भवम् ॥ ९ ॥

संन्यासोचितमाधात्तं यतिं सर्वज्ञसंज्ञकम् ।

ब्रह्मदेशसमुद्भवं पितुः प्राप्तानुज्ञं संन्यासोचितं तं बालं (शङ्करः) सर्वज्ञसंज्ञकं यतिं आधात् ।

பிரும்மதேசத்தில் தோன்றியவரும் தகப்பனாரிடமிருந்து அனுமதி பெற்றவரும் துறவறம் பூணத்தகுதி பெற்றவருமான அந்தச்சிறுவரை (சங்கரர்) ஸர்வஜ்ஞன் என்ற பெயர்பெற்ற ஸன்யாசியாக ஆக்கினார்.

वादे जित्वा वावदूकान् वाणीं चापि निरुत्तराम् ॥ १० ॥

कृत्वा सर्वैरनुमतः सर्वज्ञासनं आरुहत् ।

वावदूकान् वादे जित्वा वाणीं चापि निरुत्तरां कृत्वा सर्वैः अनुमतः सर्वज्ञासनं आरुहत् ।

வாதில் வல்லவர்களை வாதில் வென்று ஸரஸ்வதியையும் கேள்வி கேட்க முடியாதபடி செய்து எல்லோராலும் அனுமதிக்கப் பட்டவராக ஸர்வஜ்ஞ பீடத்தில் ஏறி அமர்ந்தார்.

प्रयागादागतान्मिश्राजित्वाऽगात् शारदामठम् ॥ ११ ॥

निजमध्यास्त पीठं तत् कामकोटीति बिभ्रुतम् ।

प्रयागात् आगतान् मिश्रान् जित्वा शारदामठं आगात् । तत् कामकोटीति बिभ्रुतं निजं पीठं अध्यास्त ।

பிரயாகையிலிருந்து வந்த மிச்ரர்கள் என்ற பண்டிதர்களை வென்று சாரதா மடத்தைச் சென்றடைந்தார். அந்த காமகோடி என்ற பெயர்பெற்ற தனது பீடத்தில் தலைமை வகித்தார்.

சிவவிஷ்ணுவங்கிபானுரணேசஸ்கந்தமூர்திபு || 12 ||

யதா யஸ்ய பவேத்ரிதி: தேவதாயா உபாஸநே |

ஸ தேவதா தா பஜதா ஸ்ரத்தாபக்திபுரஸ்சரம் || 13 ||

இத்யாதிஸந்ஷணமதஸ்தானு சர்வானந்ஷ்ரஹீத்ரிபு: |

விபு: ச: (சங்கர:) 'சிவ-விஷ்ணு-அங்கிபானு-ரணேச-ஸ்கந்த-மூர்திபு யஸ்ய யதா தேவதாயா: உபாஸநே ரீதி: பவேத் ச: தா தேவதா ஸ்ரத்தாபக்திபுரஸ்சரம் பஜதாம்' இதி சர்வானு ஷணமதஸ்தானு அந்ஷ்ரஹீத் |

மிகப் பெரியவரான அந்த சங்கரர் "சிவபெருமான், விஷ்ணு, அம்பாள், ஸூரியன், கணேசர், ஸ்கந்தர் இவர்களுடைய வடிவங்களில் யாருக்கு எப்படி எந்த தேவதை வழிபாட்டிற்கான விருப்பம் ஏற்படுகிறதோ அவர் அந்த தேவதையை சிரத்தையும் பக்தியும் முன்னிடும்படி வழிபட்டும்" என ஆறுமதத் தொடர்புள்ள அனைவரையும் கூறி அருள் புரிந்தார்.

பாரம்யாஸாதத் வாஞ்ஞபுபேசக்ரம் ரு: || 14 ||

ஹாரகாயா ஜகந்நாதே பதயா ஶுக்லபவீதே |

காலிகா-விமலா-ஜ்யோதி: -சாரதாபீதஸங்க்ரகானு || 15 ||

விதாய சதுர: பீதானு ஶுரேஷ்ரமுக்ஷாஸ்ததா |

வ்யாக்யானபேசிகஸ்தானே ந்யயோஜயதுதாரதீ: || 16 ||

உதாரதீ: ரு: உபேசக்ரம் பாரம்யாஸாதத் வாஞ்ஞ ஹாரகாயா ஜகந்நாதே பதயா ஶுக்லபவீதே, காலிகா-விமலா-ஜ்யோதி: -சாரதாபீத-ஸங்க்ரகானு சதுர: பீதானு விதாய ததா ஶுரேஷ்ரமுக்ஷானு வ்யாக்யான பேசிகஸ்தானே ந்யயோஜயத் |

பெருமனம் படைத்த குருவான சங்கரர் உபதேச முறை பரம்பரையாக வருவதை விரும்பியவராக துவாரகையிலும் ஜகன்னாதத்திலும் பதரியிலும் சிருங்கமலையிலும் காளிகா பீடம், விமலா பீடம், ஜ்யோதிஸ் பீடம், சாரதா பீடம் என்ற நான்கு பீடங்களை ஏற்படுத்தி அங்கு ஸ்ரேஷ்ரவரர் முதலானவர்களை உபதேசிப்பதற்கான குரு என்ற அமைப்பில் ஈடுபடுத்தினார்.

கைலாசானிதசலிங்கபஷ்காடாட்மபூஜிதாட்.

நிலகண்டே வரம், முக்தி கெடா, ஶுஷ்பரவீதே || 18 ||

பொம், சிடம்தரே மொஷ் பூஜாபீ வ்யததாதுரு: .

ஆட்மபூஜிதாட் கைலாசானித சலிங்கபஷ்காட் நிலகண்டே வரம், கெடா
முக்தி, ஶுஷ்பரவீதே பொம், சிடம்தரே மொஷ் பூஜாபீ வ்யததாட்.

தான் வழிபட்ட கைலாஸத்திலிருந்து கொணர்ந்த நல்ல ஐந்து
லிங்கங்களிலிருந்தும் வரலிங்கத்தை நீலகண்டகேஷத்திரத்திலும்,
கேதாரத்தில் முக்திலிங்கத்தையும், சிருங்கமலையில் போக
லிங்கத்தையும், சிதம்பரத்தில் மோகஷ் லிங்கத்தையும் வழி
பாட்டிற்காக அமைத்தார்.

பூமிம் ப்ரதக்ஷிணிகூத்ய பூய: காஷ்ரிபுரம் யயூ || 19 ||

ஜாத்வா நிஜசரிரான்த் சஹ் ஶிஷ்யை: ப்ரஸநநி: .

காமாஷ்ரிசதனம் ப்ராப சக்ரே சாஸ்ய ப்ரதக்ஷிணம் || 20 ||

பூமிம் ப்ரதக்ஷிணிகூத்ய பூய: காஷ்ரிபுரம் யயூ . நிஜ சரிரான்த் விஜ்ஞாய,
ப்ரஸநநி:, ஶிஷ்யை: சஹ், காமாஷ்ரிசதனம் ப்ராப . அஸ்ய ப்ரதக்ஷிணம் ச சக்ரே .

பாரத பூமியை வலமாகச் சுற்றிவிட்டு மறுபடியும்
காஞ்சியைச் சென்றடைந்தார். தனது உடலின் இறுதியை உணர்ந்து
மனம் தெளிந்தவராக சீடர்களுடன் காமாஷ்ரியின் ஆலயத்தை
அடைந்தார். அதனுடைய வலம் வருதலையும் செய்தார்.

சூன்டர்யலஹ்ரிமூஸ்யை: ஸ்தூத்ரஸ்தூஷாவ மாதரம் .

ப்ராஶ்டமாட் ஜாதவேதம் ஶிஷ்யம் ஸர்வஜஸங்கம் || 21 ||

காமகூடீதிவிஸ்யாதே பீடே஽பிபதிமாதனூட் .

(அன்வயத்தில் மாறுதல் இல்லை) ஸௌந்தர்யலஹ்ரி முதலிய
ஸ்தோத்ரங்களால் தாயை தோத்தரித்தார். 8 வயதுக்கு முன்னரே
அறிய வேண்டியதை அறிந்திருந்த ஸர்வஜ்ஞர் என்ற சிஷ்யனை
காமகோடி என்று புகழ்பெற்ற பீடத்தில் அதிபதியாக்கினார்.

சுரேசுமசுய ஸுஸார ஂஅடிசுஸ்துதவடிசிநிமு ॥ 21 ॥

சுவுசிஸ்யுஸாரஸ்யுண யுுஸுலிங் மடஹிதமு ।

ஸூயேதி சமாடிசுய சர்வங் விஸுதஸுஹ: ॥ 22 ॥

காஸாஹு: சவிதே யுுஸு ஡ேஹ் துயக்துவு கஸுடுரு: ।

ஸுலே சுவுயுஸி சஸுஸூ ஂகலுயுதே ச ஸுராசுரே ॥ 23 ॥

஡ேஹி஡ி஡ுர்஡ுஜ ஡ேஜேஸுஸுண஡் யுுயுதி: ஸுர் ஸுடமு ।

ததுதவடிசிந் சுரேசுஹர் அசுய (சர்வஙுசுய) ஸுஸார ஂஅடிசுந் “மடஹித் யுுஸுலிங் சுவுசிஸ்யுஸாரஸ்யுண ஸூய” இதி சர்வங் சமாடிசுய விஸுதஸுஹ: யுுஸு ஸுலே சுவுயுஸி சஸுஸூ ஂகலுயுதே ஸுராசுரே ச கஸுடுரு: காஸாஹு: சவிதே ஡ேஹ் துயக்துவு ஡ேஹி஡ி: ஡ுர்஡ுஜ் அஸுஸுண஡் யுுயுதி: ஸுர் ஸுட ஡ுஜே ।

ததுதவதுதே ஁ஸுஸுர்த்தவல்ல ஸுஸுரேசுவரரே இவரது (ஸுர்வஙுஸுரது) ஸாதுகாஸுஸுளராக அஸுைத்து, “எஸுஸ்ஸுல் வஸுரிஸுடஸு ஸுெற்ற யுுயாகலிங்கதுதேத் தஸுது சிஸ்யு ஸுரம்ஸுரை வஸுரியாக ஡ீ வஸுரிஸுட஁ வருவாஸு” என ஸுர்வஙுஸுரே ஁த்தரவிட஁ஸு ஸுற்றற்ற வரும் யுுயாகஸுுறையில் வல்லவரும் ஁லகிஸு் குருவுஸுான சங்கரர் தஸுது 32 வது வயது ஡ிரம்ஸுியதும் கலியிஸு் 2625ம் ஆஸுண்டில் காஸாகுஸுியிஸு் அருகில் தஸுது ஁டலை ஡ீத்து ஁டல் ஸுடைத்துவர் கஸுால் அடையஸுுடியாததும் துஸுண்டாட முடியாததும் ஁ஸுிவடிவில் ஁ஸு்ளதுஸுான ஸுெரும் ஸுததுதே அடே஡்஡ார். (கடஸுயாதி என ஡ுறையில் ஸுல் எஸுஸ்ஸுல் 32. ஸுராசுர எஸுஸ்ஸுல் 2625)

ஸு எவ ஸு்கராசுாரிய: ஸுருஸுுதிஸுுட: ஸுதாஸு ॥ 24 ॥

அயாஸி ஡ுர்து் சுைதஸுயஸிவ து்ரேவ திஸுதி ।

ஸு எவ ஸு்கராசுாரிய: ஸுதா ஡ுதிஸுுட: ஸுரு: அயாஸி ஡ுர்து் சுைதஸுயஸிவ து்ரேவ திஸுதி ।

அதே சங்கர ஆசுாரியர், ஡ல்லுலார்களுக்கு முக்தி அஸுிக்கும் குருவாக வடிவுகாண்ட சித்சக்திஸுால் இஸு்ஸும் அங்ுகேயுே விஸுளங்குகுருர்.

ஜய ஶ்ரீஶங்கராசார்ய ஜய டேஶிகஸத்தம ॥ 25 ॥

ஜய ஶ்ரீகாமகோடீஶ யோகலிங்கபூஜக ।

ஸ்ரீ சங்கர குருவே வெற்றி (வெல்வீர்)! குருக்களில் உத்தமரே வெற்றி! ஸ்ரீ காமகோடிபீடத் தலைவரே வெற்றி ! யோகலிங்கத்தை வழிபடுபவரே வெற்றி !

நாராயணம் பஶ்ருவம் வஸிஸ்த்வம் ஶக்திம் ச தத்யுத்ரபராஶரம் ச ॥ 26 ॥

வ்யாஸம் ஶுக்ம் கௌடபதம் மஹாந்தம் கோவிந்தயோகீந்த்ரமத்யாஸ்ய ஶிஷ்யம் ।

ஶ்ரீஶங்கராசார்யமத்யாஸ்ய பஶ்ருபாதஶ்வ ஶஸ்தாமலகம் ச ஶிஷ்யம் ॥ 27 ॥

தம் தோடகம் வார்திககாரமந்யாந் அஸ்தமஶ்ருந் சந்ததமானதோஶ்மி ।

நாராயணன், பிரம்மா, வஸிஷ்டர், சக்தி, அவரதுகுமாரர் பராசரர், வியாஸர், சுகர், மகாநான கௌடபாதர், அவரது சீடர், கோவிந்தபகவத்பாதர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியர், அதன்பின் அந்த சங்கரரின் சீடரான பத்மபாதர், ஹஸ்தாமலகர், தோடகர், வார்த்திகம் எழுதிய ஸுரேசுவரர் மற்றும் என் குருக்கள் இவர்களை எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

ஶங்கர: ஶ்ரவணாடஸ்ய த்யானாத்நமூர்திஸ்பத: ॥ 28 ॥

தத்யுத்திமனநாஶ்ஶாந்திம் ததாதிஶ் பரத்ர ச ।

இந்தக்கதையைக் கேட்பதாலும் அவரது அழகிய உருவின் தியானத்தாலும் அவரது திருவாய்மொழிகளை நினைவு கூர்வதாலும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அமைதியை ஸ்ரீ சங்கரர் அருள்கிறார்.

கடந்த பல ஆண்டுகளில் இதன் மூலம் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தாமே ஆங்காங்கு ஆரம்ப வகுப்புகளை தொடங்கி எமது சேவையில் பங்கு கொண்டுள்ளனர். அவர்களது ஈடுபாடு பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பத்திரிகையில் வெளியான பாடங்களை மட்டும் தனியே தொகுத்து ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா என்ற 6 பாகங்கள் கொண்ட தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது. இவை அவ்வப்போது பெறும் அனுபவங்கள் மூலம் மறு பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளன. தற்போது ஏழாம் பாகத்தின் முதல் பதிப்பு வெளியாகிறது. இவற்றின் துணைகொண்டு ஸம்ஸ்கிருதத்தை எழுத்துப் பயிற்சியில் தொடங்கி காவியங்கள் வரை எளிதில் கற்கலாம்.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா என்ற தொகுப்பை பெறுபவர்கள் அவற்றில் வெளியாகியுள்ள பாடங்களைப் பயின்று பாடங்களின் இறுதியில் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள பயிற்சிகளைத் தாமே எழுதி புக் போஸ்டு மூலம் Book-post Posted under clause 114 (8) of P & T Guide : PUPILS EXERCISE என்று உரைமீது குறிப்பிட்டு (உரையின் வாயை ஒட்டாமல்) எமக்கு அனுப்பினால் திருத்தி அனுப்புகிறோம். சந்தேகங்களுக்கு விளக்கம் தருகிறோம். இந்தச் சேவையைப் பெற விரும்புபவர்தபால் செலவிற்கென ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாகம் ஒன்றுக்கு ரூ 20-00 அனுப்பவும். மேலும் தாங்கள் விரும்பும் தொகையை நன்கொடையாக அளிக்கலாம்.

சந்தா அனுப்ப	பயிற்சிகள் அனுப்ப
ஸம்ஸ்கிருத எண்கேஷன் ஸொஸைடி,	ஆசிரியர், 'ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ'
98-99, லக்ஷ்மீ ரோடு,	22. வீரேச்வரம் அப்ரோச் ரோட்,
சென்னை 600 004.	ஸ்ரீரங்கம், திருச்சி 620 006.

ஸம்ஸ்கிருதத்தை எளிதில் சுற்க எ஢து பாட நூல்கள்

விகை ரூ.

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ பாடமாலா

1—7 பாகங்கள் ஒவ்வொன்றும் 25.00

ஸம்ஸ்கிருத அகராதி

தமிழ் - ஆங்கிலப் பொருளுடன் 120.00

தாதுமாலா (300 தாதுக்கள்) (முதல் பாகம்) 80.00

சப்தமஞ்ஜரீ 25.00

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ ஆண்டிதழ்கள்

13 முதல் 21 வரை 15.00

22 முதல் 25 வரை 20.00

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ வெள்ளிவிழா மலர் 20.00

ஸம்ஸ்கிருதஸ்ரீ மாதப் பத்திரிகை 4.00

ஆண்டு சந்தா 40.00

ஆயுள் சந்தா 400.00

புத்தகம் அனுப்ப தபால் செலவு தனி

விவரமறிந்து முன் பணம் அனுப்பவும்

தொடர்பு கொள்ள முகவரி :-

ஸம்ஸ்கிருத எஜுகேஷன் ஸொஸைடி,

148-150, லஸ் சர்ச் ரோடு, மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

Lasertypeset & Printed at :

V.K.N. ENTERPRISES,

8/1, Dr. Rangachari Road, Mylapore, Chennai-4, ☎ 2495 0775.